

УНА-МЕРИ ПАРКЪР

КОВАРНО
ОТМЪЩЕНИЕ

УНА-МЕРИ ПАРКЪР КОВАРНО ОТМЪЩЕНИЕ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Броени дни преди първото си ревю по време на Седмицата на модата в Лондон дизайнерката Арабела Уебстър изчезва безследно. Джоана — дъщеря от първия и брак и мениджър „Връзки с обществеността“ в „Арабела Дизайнс“ — се опасява, че с майка ѝ се е случило най-лошото, защото тя не би зарязала плода на дългогодишния си труд, от който зависи финансовото бъдеще на компанията. Къде тогава е Арабела? Докато се опитва да разбере какво се крие зад мистериозното изчезване на майка ѝ, Джоана осъзнава, че в момента това е най-малкият ѝ проблем. Скоро става ясно, че жената, която е боготворила през целия си живот, е таила мрачна тайна и вероятността да се завърне изглежда все по-малка и по-малка...

„Тя спи, отпуснала клепачи
безхитростна, невинна.
Лъжовна маска — тъй
изглежда
и истината никой не провижда.

Въздиша и с всяко дихание
като да се усмихва тя.
И тъй лъжа е! Но отвори ли очи
веднага истината ще си
проличи.

Като дете в съня си се
извъръща,
ръка протяга за опора.
Но денем, тя ще взима и ще
граби
и себе си единствено ще слави.

Зората чистотата ѝ ще изличи
със първото потрепване на
клепките.

Да можеше и будна да се
съхрани
такава пак — без тези
хитрини!“

ПЪРВА ГЛАВА

Понеделник, 13 септември, рано сутринта

Е, най-сетне! Не е ли прекрасно? Нали ще бъдем щастливи? Слава Богу, че най-сетне всичко се оправя!

Знаех си, че това е единствената възможност! След всички тези разпри... Когато ме отхвърли... Мили Боже! Нямах представа каква болка ми причини! Отначало не исках да повярвам. Как може да постъпиш така с мен? Боже, със седмици не знаех къде се намирам...

Но въпреки това непрекъснато ми липсваше. Странно е как човек си въобразява какво ли не. Представя си, че му се случват множество приятни неща: че е с някого, че разговарят, че се смеят заедно... а после е толкова разочарован, когато нищо от това не се сбъдне!

Така стана и с мен. Винаги съм си представял съвместния ни живот. И винаги съм оставал разочарован, когато нищо от това не се сбъдваше! Както когато ми отказа.

О, Господи, толкова неща искам да ти кажа! Копнея да ги споделя с теб. Но ти знаеш, че те обичам, нали? Обичам те повече от всеки друг на света...

Това е моментът, за който копнея от ужасно дълго време. Вече няма връщане назад, нали така? Най-сетне сме заедно и се надявам винаги да бъде така.

Само ти и аз.

За пръв път притеснението прониза Джоана Нйт към девет без петнадесет, когато установи, че Арабела още не се е появила на работа. Точността ѝ бе прословута, така че това наистина бе странно. Обикновено идваше на секундата в осем и тридесет. Към девет притеснението на младата жена се превърна в тревога. Все си повтаряше, че майка ѝ ей сега ще влети в салона на магазина с разпиляна по раменете руса коса, с искрящи от оживление сини очи и

извити в закачлива усмивка ярко начервени устни и ще каже: „Нали знаеш, че никога не закъснявам, скъпа? Движението е направо ужасно!“

Тогава защо бе изключен мобилният ѝ телефон?

Модната репортерка и снимачният екип на „Би Скай Би“ вече започваха да губят търпение. Отново им предложиха кафе, но това не ги успокои.

— Смяташ ли, че ще дойде скоро? — попита Доминика. — Тази сутрин трябва да интервюираме още един дизайнер. Не можем да чакаме още дълго.

Беше навечерието на Седмицата на модата в Лондон и Доминика Шепърд, някогашен модел, а сега телевизионен журналист, започваше да се изнервя.

— Сигурна съм, че е на път за насам — отвърна Джоана и все още вярваше, че е точно така. — Ще позвъня на икономката ѝ и ще попитам по кое време е излязла.

Доминика и екипът ѝ не спираха да крачат неспокойно напред-назад. Тя се втурна към бюрото си и грабна слушалката на телефона. Мелоса вдигна след няколко позвънявания.

— Госпожа Уебстър излезе като обикновено — каза тя на разваления си английски. — Завежда Луиз на училище. Като винаги.

— Кога излезе, Мелоса?

— Ами като винаги... в осем и четвърт.

— Благодаря — каза Джоана и бавно постави слушалката на вилката.

Лоша работа. Всяка сутрин Арабела като по часовник тръгваше от апартамента си в Кенсингтън в осем и петнадесет, пътем оставяше Луиз в училище, отправяше се право към работата си на Пимлико Роуд и пристигаше точно в осем и половина.

Ръководената от нея модна къща „Арабела Дизайнс“ се намираше на мястото на някогашен ъглов магазин, но заемаше и двата горни етажа. В момента мястото се отличаваше с изключителна атмосфера. Стъклени летящи врати водеха към удобен и просторен салон със съблекални, а към улицата гледаше витрина, на която днес бяха изложени три вечерни рокли. Шивашкото ателие и кабинетите се намираха на горните етажи, където работеха двадесет шивачки, помощничка и лична асистентка на собственичката, а също и дъщеря

й, която завеждаше връзките с обществеността и разполагаше с малък кабинет.

Джоана погледна ръчния си часовник. Беше девет и петнадесет. Не беше Бог знае колко късно по нормалните стандарти, но за майка й това бе нетипично голямо закъснение.

Бутна вратата с крак и набра номера на „Рутландс“ — не беше нужно всички да чуват с кого говори.

— Обажда се Джоана Найт — обясни, когато се свърза с малкото частно училище. — Бихте ли ми казали дали вече доведоха Луиз Уебстър?

— Да — учудено отговори секретарката. — Госпожа Уебстър пристигна една от първите както винаги.

Позвъни и в „Екюс“ на Бромптън Роуд.

— Извинете, там ли е Арабела Уебстър?

Последва кратка пауза, докато момичето прегледа книгата със записаните клиенти.

— Не си е запазила час за днес. Дъщеря й ли се обажда? Струва ми се, че познах гласа ви. Майка ви беше тук вечерта за измиване и изсушаване, така че едва ли ще дойде в близките няколко дни.

Джоана натисна мишката върху бюрото си и прегледа на екрана на компютъра си данните в личния файл на Арабела. Зъболекар... лекар (лекуваше високото си кръвно налягане)... остеопат... спортната зала... педикюрис... Откъде да започне?

В този момент вратата се отвори и идвайки от кабинета си, разположен диагонално отсреща, в стаята нахълта слаба, крехка жена на около четиридесет години. Елинор беше асистентка на Арабела и управителка на магазина.

— Какво става? — разтревожено попита тя. — Добре ли е Арабела? Защо я няма?

Издадената й долна челюст блестеше като оголена кост на фона на боядисаната й черна коса. Изглежда Джоана гневно, сякаш тя бе виновна за отсъствието на майка си.

— Не знам — отвърна младата жена, профуча покрай нея и се втурна по тесните стълби надолу към приземния етаж. Приемната — в сиво и бяло, в която имаше само стойка със закачалки за тридесетина облекла, няколко модерни стола и ниска стъклена масичка с аранжирани отгоре й бели цветя — изглеждаше ослепителна под

светлината на телевизионните прожектори. Внезапно някой ги изключи.

— Тук стана ужасно горещо — изръмжа недоволено член на екипа, докато тя вървеше по сивия килим, прескачайки кабелите.

— Боя се, че трябва да тръгваме — със съжаление ѝ събщи Доминика и погледна златния си часовник. — Закъсняваме, а трябва да стигнем до Фулъм. Тази седмица е направо невъзможна...

Много по-малко време бе нужно на екипа да събере нещата си, отколкото да ги постави.

„По дяволите!“, помисли си Джоана, докато се качваше тичешком по стълбите. Толкова усилия бе положила да уреди това интервю за телевизията, а сега се чудеше дали изобщо ще отразят ревято! Едва ли имаше нещо по-капризно от медиите. Щом стигна на площадката, чу гласа на Елинор. Вратата на кабинета ѝ беше отворена, а тя явно разговаряше с някого по телефона.

— Новата колекция на Арабела е направо революция в модата! Съвсем различна е от всичко, което е правила досега. Използва кожа, метал, пера, малки огледала и коприна, внос от Китай. За първи път организира голямо ревю по време на Седмицата на модата в Лондон и интересът към него е направо небивал... — асистентката поверително сниши глас и Джоана трябваше да се напрегне, за да чуе думите ѝ. — Разбира се, тя облича много популярни жени: поп звезди, холивудски актриси и някои членове на кралското семейство. Обожават моделите ѝ, особено за пътувания в чужбина например...

Младата жена се намръщи. Майка ѝ никога не споменаваше за членовете на кралското семейство пред медиите, защото въпросът беше извънредно деликатен. Възможно бе те силно да се засегнат, ако сметнат, че се възползва от покровителството им. Тъкмо се канеше да прекъсне излиянието на Елинор, тъй като освен всичко друго, разговорите с журналистите бяха нейна работа, когато Роузи Макдонал, началничка на шивачките и управител на ателието още от първите стъпки на Арабела в бизнеса, слезе по стълбите от горния етаж.

— Майка ти пристигна ли вече? — неспокойно попита тя.

Джоана поклати глава.

Закръглена и розова, същинско олицетворение на името си, Роузи я изгледа с майчинска загриженост.

— Имаме проблем с вечерната рокля в черно и златисто. Трябва да я попитам дали иска презрамките да бъдат с мъниста, или от черен сатен.

Целият екип работеше усилено от седмици, подготвяйки колекцията за ревюто в петък, и напрежението растеше все повече и повече. Всичко трябваше да бъде идеално. Арабела обичаше да проверява всеки шев и никой, дори Роузи, не се осмеляваше да взема окончателни решения или да прави поправки, без да поиска разрешението ѝ.

Майка ѝ закъсняваше вече час и половина и Джоана усещаше как главата ѝ започва да се раздира от ужасна болка.

— Наистина съм изморена. Боже, дано не ѝ се е случило някакво нещастие!

— Може неочаквано някой друг да е пожелал да я интервюира. От някое радио например? — притече ѝ се на помощ Роузи.

Джоана поклати глава:

— Интервюто ѝ със „Скай“ беше едно от най-важните за седмицата. Никога не би ги подвела... освен ако нещо не я е принудило.

Джоана Нйт никога не бе възнамерявала да работи като завеждащ връзките с обществеността в компанията на майка си. Когато завърши интерната с девет издържани матури и четири специални предмета, включително и специализация по изкуствата, Арабела я изпрати да обикаля света с група приятели по време на свободната ѝ година. Преживяването беше превъзходно и момичето с огромно удоволствие бе обиколило Индия и Тайланд, за да се озове най-накрая в Австралия и Нова Зеландия.

Когато се върна в Лондон и се настани в една мансарда в Пимлико, бе напълно готова да започне тригодишното си обучение в колежа по изкуствата „Сейнт Мартин“, където бе имала щастието да бъде приета. Точно за това си бе мечтала винаги, но майка ѝ внезапно реши, че има други планове за нея. И понеже никой никога не успяваше да попречи на Арабела да получи онова, което иска, в крайна сметка стана на нейното.

— Скъпа — подхвана тя замечтано един ден, когато бе поканила дъщеря си на неделен обяд в апартамента си, — знаеш ли какво бих искала повече от всичко друго на света?

— Какво, мамо?

Тогава Джоана бе на деветнадесет години и смяташе, че майка ѝ притежава всичко, за което би могла да мечтае една жена.

Арабела, слаба и с прекрасен тен, със златиста коса и забележителен сексапил, се протегна и взе ръката ѝ в своята, без да обръща внимание на изгризаните ѝ нокти и на леко пухкавите ѝ пръсти.

— Слушай, моето момиче, най-съкровено ми желание е да работиш заедно с мен във фирмата. Извоювали сме си име, миличка, компанията се прочува. Искам да се разраснем още повече и да станем известни като Коко Шанел. Знам, че ни предстои дълъг път и че най-напред имам нужда някой да инвестира в мен. Да повярва в способностите ми, за да мога да стана неоспорим авторитет в света на модата.

В размъкнатата си фланелка и свободните си панталони Джоана не изглеждаше особено спретнато и я зяпна твърде учудена, за да отговори.

— Аз ли? — възкликна пресипнало.

Защо майка ѝ ще иска да я въвлеча в такъв бляскав начин на живот? Висшата мода изобщо не бе нейната стихия. Винаги бе постъпвала според желанията на Арабела, най-вече за да има мир и спокойствие, но беше грозното патенце в семейството, многообещаващата млада художничка, която не се интересуваше особено от вида си, подвластна на уличната култура на обкръжението си. А ето че сега майка ѝ я молеше да стане част от модната индустрия!

— Но нали отивам в „Сейнт Мартин“? — пресегна се към чашата си с вино и отпи.

Арабела придаваше огромно значение на красотата. В крайна сметка нали точно това беше нейната работа — да прави жените красиви, независимо от възрастта им. В действителност в това отношение беше истински сноб. Обикновените хора не я интересуваха.

Точно затова Джоана тайно бе убедена, че любимка на майка ѝ е природената ѝ сестра Луиз — деветгодишното деликатно момиченце с

руси коси, които нежно обгръщаха сърцевидното ѝ лице. Светлосините ѝ очи бяха подчертани от тъмни мигли. Устните ѝ винаги изглеждаха така, сякаш току-що е яла малини. Малката трябваше да е тази, която ще се включи в майчиния бизнес, а не каката. Джоана се бе метнала на баща си Джереми Найт — висок и силен мъж със сръчни ръце. Тя никога не слагаше грим, макар да признаваше, че сивите ѝ очи — досущ като тези на татко ѝ — са доста красиви, тъмната ѝ коса, подстригана късо по-скоро за удобство, отколкото в търсене на стилна прическа, е съвсем прилична.

— Не мога, мамо — възкликна детински, ужасена от подобна перспектива. — Никога няма да успея да се впиша там.

Арабела се намръщи, задето среща съпротива.

— Разбира се, че ще се впишеш — заяви почти сърдито тя. — Ти си моя дъщеря! Кого друго да поставя начело на връзките си с обществеността? Ти умееш да общуваш с хора, а аз бързо ще те науча на основните номера.

Макар да бяха сами, защото Луиз прекарваше почивните дни с баща си Ерик Уебстър, Арабела се приведе над масата и поверително сниши глас:

— Имам нужда от човек, комуто да се доверя, скъпа. В крайна сметка рано или късно двете с Луиз ще наследите бизнеса ми, така че защо да не станеш част от него още сега? — стисна ръката на дъщеря си и се изкиска като развълнувана девойка. — Ще бъде много забавно! Толкова ще се радвам да се виждаме всеки ден! Направо нямам търпение.

— Но аз не знам нищо за връзките с обществеността. Винаги съм искала да уча в колеж по изкуствата. Това ме влече — разбунтува се момичето.

Арабела се отдръпна, вдигна с две ръце дългата си руса грива и от гърба я праметна през едното си рамо.

— А кой плаща наема за апартамента ти! — попита студено тя. — Ако не бях аз, нямаше да можеш да си позволиш дори една-едничка стая в Ърлс Корт с джобните пари, които ти отпуска баща ти.

Джоана се изчерви, защото знаеше, че това е истина.

— Не виждам причина да продължа да те финансирам, след като не желаш да ми помогнеш. И какво ще стане, когато завършиш този колеж? Светът гъмжи от бедни художници. Да не би да очакваш цял

живот да те издържам? Виж, миличка — продължи тя и смени тона, — не бих те помолила, ако не вярвах искрено, че ще се справиш прекрасно с работата. Толкова ми се иска да бъдеш близо до мен! Всичките тези години, когато беше далеч, в интерната, бяха за мен... Ужасно ми липсваше.

— Луиз беше при теб.

— Тя е още дете. Не сме настроени на една и съща вълна, скъпа...

В крайна сметка Джоана, разбира се, отстъпи. Както правеха всички в отношенията си с Арабела. Още преди да усети, се оказа записана в курсове за компютърна грамотност и бизнес, започна работа в известна агенция за връзки с обществеността, за да натрупа опит, и осемнадесет месеца по-късно се върна и започна работа в „Арабела Дизайнс“.

Върху бюрото в новия си кабинет намери букет розови рози и картичка, на която бе надраскано:

„Добре дошла, скъпа моя. Много съм щастлива, че си тук.

С цялата ми обич, мама“.

Вече беше дванадесет и половина. След хаотичната сутрин внезапно настана тишина и магазинът опустя. Клиентките, които пазаруваха, се бяха превърнали в дами, които обядват. По Пимлико Роуд не минаваше почти никой, който да се полюбува на роклите на витрината. Дори шивашкото ателие беше притихнало, защото момичетата бяха спрели работа, за да хапнат по някой сандвич, да пийнат кафе и да прегледат „Сън“ или „Мирър“ със съзнанието, че довечера ще работят до късно. Елинор беше отишла да осребри няколко чека. Все още нямаше вести от Арабела.

Твърде напрегната, за да се храни, Джоана си взе само бутилка минерална вода от хладилника в малката кухничка и се зачуди какво да предприеме по-нататък. След сутрешното притеснение, когато бе обмисляла няма ли да е добре да телефонира на всички местни болници, за да попита дали майка ѝ не е претърпяла някаква злополука, внезапно настъпилата тишина ѝ подежда смазващо.

Прииска ѝ се да позвъни на приятеля си Фреди, с когото живееше, но той работеше като адвокат на малолетни престъпници и щеше да прекара целия ден в съда, затова реши да се обади на баща си. Родителите ѝ не общуваха помежду си, след като съпругата бе напуснала дома им след четиригодишен брак. Но Джереми бе запазил близостта с дъщеря си и тя обичаше втората му съпруга Виктория — сърдечна, обикновена жена, която готвеше ароматни гозби и приготвяше домашен хляб.

Набра номера на списание „Метрополитън“ и помоли да я свържат с рекламния отдел.

— Ало? — приятно ѝ бе да чуе успокоителния и звучен глас на баща си.

— Здравей, татко, аз съм. Знаеш ли, тревожа се за мама. Не се появи на работа и просто не знам какво да правя. Проверих къде ли не, но няма и следа от нея. Вече пропусна едно важно интервю за телевизията, а следобед би трябвало да даде друго за „Дейли Телеграф“. Не знам как да постъпя.

— Не може да е отишла далеч — спокойно каза Джереми. — Това е най-важната седмица за нея, нали?

— Да. Цяла сутрин звънят най-различни хора и искат да разговарят с нея. Какво да им казвам, по дяволите? Освен, че е заета, че в момента е възпрепятствана, че е извън офиса, че има среща с важен клиент... Вече не мога да измислям извинения — добави отчаяно.

— Не се паникьосвай, миличка — утешително я посъветва баща ѝ. — Възможно ли е да е отишла да огледа залата за ревюто? Ще бъде в Националния исторически музей, нали? Може би просто се е увлякла, докато е уговаряла подробностите. Ти вече я познаваш по-добре от мен, но съм сигурен, че продължава да е перфекционистка. Ако подиумът е с десет сантиметра по-къс, ще ги накара да го построят отново.

— Но не разбирам защо мобилният ѝ телефон е изключен през целия ден. Позвъних в агенцията за модели, в „Картие“, на Джими Чу, на гримьорите, на всички, които участват — на никого не се е обаждала.

— Мммм — замислено проточи Джереми и замълча за момент. — Ако ставаше дума за някой друг...

— Точно така!

— Позвъни ли в болниците, за да провериш дали не е постъпила в някое от спешните отделения?

— Не — тихо и ужасено призна дъщеря му. — Помислих си за това, но после си казах, че ако се е случило нещо, щяха да ни уведомят.

— Ей сега ще го направя, скъпа. Опитай да не се тревожиш. Сигурен съм, че има свършено просто обяснение. Хората не изчезват просто ей така. Освен това познаваш добре майка си — тя е роден боец. Ще ти звънна след няколко минути.

Джоана се отпусна във въртящия се стол изтощена, а вече и измъчвана от мисли как майка ѝ лежи ранена или е в кома, преживяла е сърдечен удар или дори...

Елинор се върна от банката запъхтяна и разтревожена.

— Чу ли се с нея? Пристигна ли вече?

Младата жена поклати глава:

— Сигурна ли си, че не е оставила съобщение на бюрото ти или дори в ателието, с което да обяснява днешното си отсъствие?

Асистентката изглеждаше много отчаяна, а кокалестите ѝ ръце не спираха да се движат.

— Не, разбира се. Ужасно се притеснявам за нея, Джоана. Работи толкова усилено, за да подготви тази колекция. Намира се под огромно напрежение... но винаги ми казва къде ще ходи, какво ще прави, с кого ще се среща... — очите ѝ се напълниха със сълзи и тя отсечено добави: — Винаги знам къде мога да я открия. И ти като неин така наречен медиен агент също би трябвало да знаеш.

Джоана се изчерви и се почувства като сгълчана ученичка. Телефонът на бюрото ѝ рязко иззвъня и тя се сепна. Грабна слушалката.

— „Арабела Дизайнс“. С какво мога да ви помогна? — автоматично изрече.

— Аз съм, Джо...

— О, татко!

Гласът му звучеше внимателно и премерено:

— Няма новини, което е добре. Говорих със спешните отделения във всички по-големи болници в Лондон, но в нито едно не е постъпила жена, която да отговаря на описанието на майка ти.

— Слава Богу! — възкликна Джоана и усети как я залива вълна от облекчение. — Но какво да правя сега?

— Бих те посъветвал да изчакаш още малко и да видиш какво ще се случи. Ако не се появи и в късния следобед, според мен трябва да се обадиш в полицията. Обяви я за изчезнала.

— За изчезнала ли? — повтори Джоана слисана. С угълчето на окото си забеляза ужасеното изражение на Елиноор, която стоеше и слушаше разговора им. — Какво да кажа, татко? Мислех, че за изчезнали се обявяват само малки деца. Не трябва ли да се изчакат поне четиридесет и осем часа, щом става дума за възрастен?

— Не е задължително. Тази седмица е важна за майка ти, нали така?

— Най-важната в кариерата ѝ.

— Тогава смятам, че трябва да предприемеш нещо, ако не се свържеш с нея до пет следобед.

— Добре.

Изпълваха я едновременно гняв и тревога. Как смееше Арабела да им причинява това невероятно безпокойство, след като вече се намираха под огромен стрес! На какво си играеше, по дяволите?

Минаваше два часът. Джоана погледна графика и осъзна, че тази вечер ще се проведе големият прием в Ланкастър Хаус, даван от министър-председателя и съпругата му по повод на откриването на Седмицата на модата в Лондон. Всички щяха да бъдат там: Вивиан Уестуд, Катрин Уокър, Аманда Уейкли. Списъкът с гостите приличаше на енциклопедия „Кой кой е“ в света на модата. Арабела направо бе изпаднала в екстаз, когато получи покана, и вълнението ѝ бе особено трогателно, като на малко момиченце, докато обмисляше избора си на тоалет. Джоана притеснено си помисли, че приемът ще е чудесна възможност и за фотографите. Щеше да е наистина много жалко, ако майка ѝ не успееше да се появи навреме.

В четири часа в шивашкото ателие настъпи истински хаос и момичетата се разбърбиха помежду си. Ехото носеше откъслеци от разговорите им по стълбите чак до кабинетите на долния етаж.

— Никога няма да успеем с това темпо...

— Какво каза Арабела за тези копринени рози?

— Не знам. Трябваше да е тук, по дяволите, а не да трупа всичко на наш гръб...

— ... просто продължавайте работа!

— Как да продължа, като...

— Не ми дръж такъв тон!

— Ама никой ли не знае къде е?

Разговорите на висок тон замениха обичайното тихо бръмчене на шевните машини. Затръшна се врата. След това настана тишина.

„Роузи ще се справи с тях“, с надежда си рече Джоана. Много добре знаеше, че повечето момичета в шивашкото ателие не харесват майка ѝ, защото в даден момент тя можеше да се държи мило, а в следващия да бъде своенравна и взискателна, затова никоя не беше сигурна в какво положение се намира. Но всички искаха да запазят работата си в един бизнес, който зависеше изцяло от капризите на клиентите. Топдизайнери с клиентела от знаменитости фалираха удивително често. Случваше се непрекъснато и тъкмо когато те самите и всички останали смятаха, че се радват на финансова стабилност. Арабела винаги успяваше по някакъв начин да се задържа над повърхността, но само толкова, затова никой не се чувстваше спокоен за работата си.

След няколко минути Елинор надникна в кабинета на Джоана:

— Всичко е под контрол — обяви тя. — Знам, че Арабела би искала работата да продължи, затова просто казах на момичетата какво да правят. Вдигнаха невъобразима олелия за гарнитурите, а Роузи не може да се оправи с тях. Както и да е, положението вече е под контрол и когато майка ти се върне, всичко ще бъде наред.

Джоана знаеше, че би трябвало да ѝ благодари, задето е поела инициативата, но едновременно с това се тревожеше. В отсъствието на Арабела надзорът над шивашкото ателие беше задължение на Роузи, затова всяка чужда намеса би подронила авторитета ѝ.

Когато дъщерята започна работа преди осемнадесет месеца, Елинор се засегна дълбоко. Даде ясно да се разбере, че е против това чисто семейно назначение, и се възползваше от всяка възможност да я злепостави.

В този момент телефонът отново иззвъня.

— Извинявай — каза Джоана учтиво, но натъртено. Асистентката си тръгна оклюмала.

Младата жена грабна слушалката и усети как по тялото ѝ веднага се разлива вълна от облекчение, щом чу познатия любим глас.

— О, Фреди, толкова се радвам, че се обаждаш. Боя се, че е възможно да се е случило нещо ужасно...

— Миличка, какво има?

— Мама не дойде на работа и никой не знае къде е. Наистина се тревожа, Фреди. Просто не знам какво да направя.

— Това не е в стила ѝ, нали? Провери ли навсякъде?

— Да, а татко си обади в болниците. Сякаш е потънала вдън земя — по бузата ѝ се търколи сълза и капна на ризата ѝ. Тя яростно се зае да търка петното.

— О, Джо, скъпа, това е истински кошмар! — той спря, сякаш обмисляше нещо. — Може ли да е отишла да се срещне с човек от семейството си? Може пък някой да се е разболял и да се е втурнала...

— Знаеш, че мама в момента няма семейство. И двамата ѝ родители починаха преди години, а тя няма братя и сестри.

— Освен това ѝ предстои много важна седмица, нали?

— Не ме питай. Цял ден се чудя какви да ги направям на медиите.

— Мамка му! Ама че бъркотия. Боже, иска ми се да можем да направя нещо. Днес заседанието на съда приключи рано, но трябва да се връщам в кантората и един Бог знае кога ще се прибера довечера.

— Добре — нещастно продума тя. — Ще ти се обадя, когато имам новини.

— Опитай да не се притесняваш, скъпа. Доколкото познавам Арабела, със сигурност е добре...

Иззвъня другият телефон.

— Трябва да затворя, Фреди. Ще се видим довечера.

Засипаха я обаждания от журналисти, които внезапно бяха осъзнали, че имат да гонят краен срок. „По дяволите! По дяволите! По дяволите!“, ругаеше Джоана и отново и отново посягаше към слушалката. Вече беше уредила интервюта на Арабела във вестниците, в списанията, в радиото и в телевизията за следващите четири дни, а също и пълното отразяване на ревюто ѝ. Какво щеше да каже на всички, ако майка ѝ не се появеше?

В четири и половина позвъни на Мелоса отчасти за да се увери, че е взела Луиз от „Рутландс“, но и за да попита дали междувременно не се е чула с работодателката си.

— Не ми се е обаждала — нервно каза жената. — Какво става, Джо? Къде е тя?

— Не знам. Чуй ме, Мелоса, не казвай нищо на Луиз. Не искам да се разстройва. Ако попита за мама, кажи ѝ, че е заета в работата. Ще намина да я видя, преди да си легне. Нали днес не е свободният ти ден?

— Не, ще остана тук. Слава Богу!

— Добре, Мелоса. Ще се видим скоро.

Джоана проведе един последен телефонен разговор, преди да си тръгне от офиса.

— Татко, няма никакви новини. Нищичко.

— Обади ли се в полицията?

— Още не. Мислех сега да го направя. Ще отида на място и ще нося снимка на мама.

— Хубава идея. Мога ли да направя нещо, Джо?

В душата ѝ се надигаше непознат ужас. Тласкан от решението, което беше взела, той сякаш доби конкретна форма.

— Не, татко — отвърна тя и се насили да прозвучи спокойна.

— Пази се, миличка, и ме дръж в течение.

— Добре. До чуване, татко.

Понеделник, 13 септември, късно следобед

Когато Джоана пристигна в полицейския участък на Белгравия, полицаят в приемната изслуша нервното ѝ бърборене, след това записа името ѝ и отиде да повика някой, който да запише показанията ѝ.

Тя седна на твърдата пейка във фоайето и доби нереалното усещане, че сякаш участва в епизод от сериала „Законопроектът“. Но колкото повече се замисляше за днешното отсъствие на майка си, толкова по-невероятно започваше да ѝ се струва то. Арабела планираше тази седмица от години. Винаги бе мечтала да направи собствено ревю, на което да присъстват знаменитости от света на

модата. Беше се омъжила за Джереми Найт на седемнадесет години след бурна любов от пръв поглед, а Джоана се бе родила десет месеца по-късно. Независимо че живееха в малко студио във Фулъм, за кратко бяха опияняващо щастливи. Понякога оставаха в леглото по цели дни, любеха се, слушаха музика и си четяха на глас. Джереми беше очарователен, красив и романтик по душа, но бе едва на двадесет и две години и все още не печелеше добре в агенцията на Дж. Уолтър Томсън, макар да имаше обещаващо бъдеще в света на рекламата.

Отначало Арабела, която нямаше друго семейство, приемаше този живот. Купуваше евтини плодове и зеленчуци от сергиите на Норт Енд Роуд, чиито собственици сваляха по няколко пенса от цената, само защото тя бе млада и красива, имаше дълга руса коса и изящна фигура. Освен това се държеше с тях приятелски и винаги се усмихваше, затова не след дълго те започнаха да я наричат „Бела“ и да я поздравяват с „Добро утро“, когато се появяше с бебето в една ръка и с пазарската кошница в другата.

Но постепенно на небосклона започнаха да се трупат буреносни облаци. Отначало Джереми се стараеше да не обръща внимание на нарастващото ѝ недоволство и неудовлетворение, когато не успееше да получи онова, което иска. Караха се дали да си купят кола, дали да отидат на почивка, дали да си наемат по-голямо жилище. Младата съпруга крещеше, че никой не може да живее от секс и въздух. Затова той си намери работа в друга агенция, където печелеше малко повече, но тя пак не остана доволна. Желанието да има хубави дрехи се превръщаше в страст и понеже не можеха да си позволят роклите, за които мечтаеше, Джереми ѝ купи шевна машина и предложи сама да започне да си ги шие.

Без сам да усети, той постави началото на кариерата ѝ, която я отведе на върха, и само след четири години той остана без съпруга. Един ден Арабела просто го напусна и взе Джоана със себе си. Други жени бяха започнали да се възхищават на облеклото ѝ, затова тя се възползва от зашеметяващия си външен вид и започна да шие и за други. Скоро се наложи да наеме две шивачки и да се премести в по-голям апартамент. Новината се разнасяше от уста на уста и бизнесът ѝ се разрастваше. Някой ѝ предложи да я подкрепи финансово, за да се разшири още повече, и само за няколко години тя нае Роузи Макдонал

да се грижи за шивашкото ателие и Елинон Андрюс да поеме магазина и административната работа.

Джоана живя с майка си, докато навърши осемнадесет години, като до деветата си година бе поверена на грижите на бавачка, а след това бе изпратена в интернат. Когато бе на дванадесет, остана шокирана, когато майка ѝ неочаквано се омъжи за един професор по история, Ерик Уебстър, от когото роди Луиз, сега деветгодишна. И този брак не просъществува дълго. Преди три години Арабела се раздели със съпруга си след бурен развод. Джоана трябваше да признае, че майка ѝ никога не е била предсказуема и днешният ден е поредният пример за нейната своенравност.

— Бихте ли дошли тук, госпожице?

Джоана вдигна поглед. Висок и мускулист униформен полицаец с пясъчноруса коса и сериозно изражение се взираше в нея.

— Сержант Чембърс ще ви приеме.

— Благодаря ви.

Тя го последва по един коридор до стаята за разпити. След минутка вътре влезе млад мъж със сив костюм, тъмносиня риза и раирана вратовръзка. Изглеждаше уморен и измъчен. Настани се от другата страна на масата и въздъхна дълбоко.

— Госпожица Найт?

Джоана кимна.

— Разбрах, че искате да обявите някого за изчезнал — каза Чембърс, придърпа към себе си бележник и извади писалка от вътрешния джоб на сакото си.

Опита се да бъде кратка и му разказа всичко за майка си.

— Надявам се — изрече и внезапно се запита дали е трябвало да идва тук, където хората денонощно се занимават с изключително тежки престъпления, — че не вдигам много шум за нищо, но наистина е твърде необичайно за майка ми да изчезне по този начин, особено в такъв момент — вече му беше разказала за модния бизнес на Арабела.

— Знаете ли дали е взела паспорта си? Какви кредитни карти носеше обикновено?

— Нямам представа, но ще разбера.

Чембърс стисна устни и започна да прави някакви драскулки в бележника си.

— Какво е здравословното ѝ състояние?

Джоана рязко вдигна поглед:

— Много добро. В действителност се оплаква от високо кръвно налягане, но следва предписаното ѝ лечение, а други оплаквания няма.

— Други проблеми?

— Не. Тя е много активна... но в крайна сметка мама е само на четиридесет години... почти четиридесет и една.

— А какво ще кажете за депресия? Възможно ли е да страда от това?

Въпросът направо я смая.

— Не, това е последното, от което може да се оплаква. Тя е изключително дейна и енергична. В действителност животът ѝ е прекрасен — добави и си помисли, че майка ѝ може и да работеше здравата денем, но и добре се забавляваше нощем.

— Бихте ли ми дали името на лекаря ѝ, моля? Разбирате, че трябва да проверим тези неща.

Джоана се изчерви от намеката, който се криеше зад въпроса.

— Със сигурност не е извършила самоубийство — възрази разпалено. — Това е последното, което би могло да се случи.

Чембърс невъзмутимо продължи да си драска. След това вдигна поглед към нея с уморени очи, които се нуждаеха от хубав и продължителен сън.

— Има ли врагове?

— Не мисля... Не, сигурна съм, че няма.

— Да е споделяла, че я следят? Или да е получавала анонимни писма? Странни обаждания по телефона?

— Но какво е това? — възмутено избухна Джоана. — Майка ми може да е претърпяла злополука, да е изгубила паметта си или... — гласът ѝ заглъхна и тя съжали, че Фреди не бе имал възможност да я придружи.

— Това са рутинни въпроси, госпожице Найт. Трябва да елиминираме всичко, което е без значение. Вашето име е различно от фамилията на майка ви. Означава ли това, че тя има втори брак?

Джоана кимна.

— Първият ѝ съпруг е Джереми Найт, а вторият е професор Ерик Уебстър.

— В момента с професора ли живее?

— Разведени са — кратко отвърна Джоана.

— И още един въпрос. Кой е последният човек, който я е видял тази сутрин?

— Учителката в „Рутландс“ — частното училище, което посещава сестра ми.

Джоана махна на едно такси, за да я закара до Емперърс Гейт, където Арабела беше купила мезонет за себе си и за Луиз, след като бе напуснала Ерик. Заемаше първия и втория етаж на къщата, която се намираще в най-широката част на затворената уличка, и гледаше към триъгълна тревна площ, заобиколена с дървета и оградена с нисък парапет от ковано желязо. Това беше старомодна и изискана част на Кенсингтън, отдалечена от търговското оживление и глъчката на Кромуел Роуд, и отначало Джоана се учуди от избора на майка си. Смяташе, че би предпочела малък апартамент в Мейфеър или стара къща близо до Найтсбридж.

Но когато отиде да види мястото, осъзна, че големите стаи в стил „Едуард“ с техните високи тавани и издължени прозорци са точно като за Арабела. Тук, далеч от бащата на Луиз, тя можеше да създаде свой собствен стилизиран декор. Тук несъмнено щеше да се радва на начина на живот, който искаше за себе си — уютен, но изискан, — щеше да разхвърля по пода огромни копринени възглавници за гостите си, да запали десетки бели свещи, докато облечени в бяло келнери разносят апетитни хапки и доливат шампанско в чашите на всички присъстващи.

Когато Джоана пристигна, Луиз тъкмо бе приключила с вечерята и гледаше телевизия.

— Здравсти, Джо! — възкликна тя с обич и се хвърли в прегръдките на кака си. — Не знаех, че ще идваш.

Сестра ѝ я прегърна и си каза, че сигурно точно така е изглеждала и майка им, когато е била дете.

— Здравей, зайче. Какви ги свърши днес?

— Ами както винаги — изкиска се момиченцето. — Направих едно котенце за мама.

— Котенце ли?

Луиз се изфука с първия си опит да измайстори нещо от глина.

— Дори го изпекоха! — гордо обяви тя.

Джоана внимателно постави фигурката върху дланта си.

— Красива е. Много ми харесва козината.

— Учителката ми показва как да я направя. Издълбават се чертички в глината с игла.

— Много интересно.

Луиз грейна цялата от похвалите.

— Къде е мама?

Сърцето на Джоана се сви, защото бе очаквала този момент с ужас и се боеше, че ще предаде собствената си тревога на това доверчиво дете.

— Мама е доста заета в работата — отвърна тя толкова убедително, колкото успя.

— Може ли да ѝ се обадя?

— Ами — започна сестра ѝ и погледна часовника си, — по това време сигурно вече са се включили телефонните секретари, затова няма смисъл да опитваш. Сигурно ще се прибере много късно, когато ти вече ще си заспала. — „Боже, как може да я лъжа по този начин“, помисли си тя, но на глас изрече: — Защо не отидеш да се изкъпеш? Мама иска да потърся някои документи.

Веднага щом Луиз излезе от стаята, Джоана забързано се приближи до бюрото, където в едно от чекмеджетата Арабела държеше паспорта си. Все още беше там и бе валиден до 2003 година. Но след бързия преглед на марковите ѝ ръчни чанти в дрешника в спалнята не успя да намери никакви кредитни карти. Това обаче не бе никак чудно, защото майка ѝ и бездруго не излизаше от къщи без тях.

— Не може ли да останеш малко? — попита Луиз, която влезе в стаята сияеща и спретната в пижамката си.

Джоана импулсивно прегърна момиченцето и целуна топлата му бузка.

— Струваше ми се, че никога няма да ме помолиш.

— Искаш ли кафе? — попита детето, а каката все едно чуваше майка им, безупречната домакиня.

— Не, благодаря, зайче. Вече сигурно съм изпила няколко литра. Между другото — каза тя с образцова имитация на небрежен тон, — мама спомена ли, че смята да се отбие някъде другаде, след като те остави в училище сутринта?

Лицето на Луиз грейна:

— Да. Аз също исках да отида да видя татко, но тя каза, че трябва да съм на училище.

Сестра й я изгледа слисана.

— Твоят баща ли?

— Да — изкикоти се гърлено и приятно звучно Луиз. — Моят, а не твоят.

Боже! Трябваше да се досети за това по-рано... но беше толкова невероятно.

— Но... защо щеше да ходи при него? — попита Джоана, защото Арабела и Ерик не бяха разговаряли от месеци, освен чрез адвокатите си.

— Заради пари, струва ми се — отвърна детето с комична компетентност. — Знаеш как е. Той не ни дава достатъчно и мама все трябва да иска.

Джоана потъна в невярващо мълчание. Изобщо не й бе хрумнало, че майка й може да е отишла да се срещне с Ерик. Винаги караше Мелоса да уговаря подробностите, когато Луиз щеше да прекара с него почивните дни, а с останалите въпроси товареше Елинора.

— Напълно сигурна ли си, миличка? Къде щяха да се срещнат?

Луиз изглеждаше учудена, когато отговори:

— В предишната ни къща, разбира се.

— Сигурна ли си?

Луиз кимна.

— Татко никога не излиза сутрин. Казах й да му предаде поздрав от мен. В неделя ще ходя при него — добави тя с тон на възрастен човек.

— Добре.

Младата жена направо бе смаяна. Добре, майка й е посетила Ерик сутринта, но къде се бе изгубила след това?

— Най-добре ще е да вървя — каза тя и се надигна.

— Не можеш ли да останеш още малко, Джо?

— Наистина бих искала, зайче, но имам ужасно много работа покрай ревято в петък.

Луиз подскочаше от крак на крак, докато я изпращаше до входната врата.

— Мама ми позволи да дойда на ревюто. Там много, ама много хора ли ще има? Дрехите на мама прекрасни ли са? Блестят ли като коледна елха?

Джоана спря, за да я целуне.

— Вълшебни са.

— Страхотно!

Джоана забързано премина през Емперърс Гейт и зави надясно по Кромюел Роуд. Светлата кехлибарена лампичка на свободно такси проблесна в мрака. Тя му махна и каза на шофьора да я откара на Уоруик Скуеър.

Потърси мобилния телефон в огромната си чанта — все се озоваваше чак на дъното — и набра номера на Ерик Уебстър.

Той вдигна веднага.

— Ерик? Обажда се Джоана. Струва ми се, че майка ми е идвала да се срещне с теб днес сутринта.

— Да, идва — рязко прозвуча отговорът му.

— По кое време?

— Какво искаш да кажеш... как така по кое време? Защо се интересуваш? — вече вбесен попита той.

— Защото днес тя изобщо не дойде на работа. Луиз ми каза за намерението ѝ да се отбие при теб на път за офиса.

— Е, и? Защо ме питаш, след като знаеш това?

Джоана стисна устни. Ерик се държеше неприятно както винаги. Беше злонамерен човек, за когото Арабела се бе омъжила по една-единствена причина — покойната му леля му бе завещала красива къща, пълна с антики, и шест милиона лири. В главата ѝ нахлуха спомени за нещастните училищни ваканции, които бе прекарала, докато майка ѝ живееше с него. Той никога не я бе харесвал и не се бе държал мило с нея, освен това непрекъснато се изказваше саркастично за бележките ѝ в училище. Веднъж дори го чу да казва на майка ѝ, че е жалко, задето дъщеря ѝ е хем тъпа, хем невзрачна.

Пое дълбоко въздух и набра достатъчно смелост да му се противопостави:

— Защото искам да разбера дали не ти е казала къде ще ходи след срещата си с теб.

— И откога Арабела ще ми казва какво смята да прави?

— Как ти се стори тази сутрин?

— Защо е този разпит? — яростно я срязва той. — Престани да ме безпокоиш, Джоана. Имам си по-приятни занимания, отколкото да разговарям с теб — чу се изщракване — явно бе затворил телефона.

— Майната ти! — сърдито изруга тя и чу как шофьорът се изкиска.

— Май приятелят ви ви отрязва, а? — добронамерено попита той и я погледна през отвора в стъклената преграда.

— Не, приятелят ми е истински Бог! Говорех с бившия си втори баща — отвърна му с кисела усмивка.

— Бог значи! Казвали ли сте му го?

— Разбира се.

— Значи е истински щастливец! Кога ли моята госпожа ще ме нарече Бог?

— Вероятно си го мисли.

— Смятате ли? Замалко да ме заблудите, госпожице. Сигурно е отишла да играе бинго, докато аз въртя геврека цяла нощ и се опитвам да изкарам прехраната на семейството — каза шофьорът, но явно нямаше нищо против така стеклите се обстоятелства.

Допирът с нормалния живот стопли сърцето ѝ. Вероятно само той печелеше в семейството. Съпругата му явно има дребна слабост, с която си доставя удоволствие. Децата им вероятно вече са големи, но продължават да живеят при тях, като дават на майка си част от заплатата си срещу домакинската работа, която тя върши. „Каква сигурност! — помисли си Джоана. — Каква прекрасна и уютна сигурност.“

Малко по-късно тя се обади в полицейския участък и понеже сержант Чембърс си беше тръгнал, помоли да му предадат, че последният човек, който днес е видял Арабела Уебстър, не е била учителката в „Рутландс“, а бившият ѝ съпруг професор Ерик Уебстър.

Щом чу Фреди да си отключва входната врата, Джоана се изтърколи от дивана, където лежеше и гледаше новините, и се спусна в прегръдките му още докато той бе на прага. Беше висок и добре сложен, с искрени сини очи и светлокестенява къдрава коса. А също и

най-широката и неподправена усмивка, която някога беше виждала. Озова се заклещена в мечешката му ласка, но Фреди я целуна с такава нежност, сякаш лицето ѝ бе направено от нещо чупливо.

— Някакви новини, скъпа?

— Всъщност не. Ела да хапнеш нещо. Претоплих ти малко пиле тандури^[1]. Боя се, че го взех готово, но все пак е по-добре от нищо — каза Джоана и го поведе за ръка към кухнята.

— Ти яде ли? — попита той, загрижен от бледото ѝ лице.

— Хапнах по-рано — отвърна му неопределено. — Отново говорих с полицията. Намерих паспорта на мама в апартамента ѝ, така че явно не е заминала за чужбина. И това е нещо.

Той занесе вечерята си в дневната, настани се в едно от големите кресла и сложи чинията върху коленете си. Джоана изключи телевизора, наля си чаша „Перие“ и се върна на мястото си. След това му разказа за Ерик.

— Държа се грубо както обикновено и накрая ми затвори телефона — обясни тя.

— Много лесно му се разминава на Ерик подобно поведение — отбеляза Фреди.

— Той просто е един стар негодник. Съвсем просто е — в резултат на стреса и изтощението гласът ѝ прозвуча тихо и отпаднало.

Фреди имаше собствено мнение за отношенията между бившите съпрузи Уебстър, основаващо се на разказите на Джоана. Изобщо не се съмняваше, че Арабела може просто да не харесва съпруга си, той обаче я ненавижда дълбоко. Джереми му бе споменавал, че Ерик често говорел за „безсмисления и използвачески начин на живот“ на Арабела. Така че взаимното им неразбирателство не бе никак учудващо. Освен двадесет и трите години разлика във възрастта им, отношенията между суховатия интелектуалец Ерик и бляскавата и темпераментна Арабела винаги са били доста бурни.

Фреди приключи с пилето, остави чинията на пода, протегна се и се прозя.

— Исусе, направо съм смазан. А след като аз съм изморен, кой знае как се чувстваш ти, мила!

— Твърде уплашена, за да почувствам умората — отвърна Джоана и закри лицето си с ръце. — Фреди, ако е преживяла злополука

или се е разболяла, все щяхме да чуем досега, нали? Какво може да се е случило? Хората не изчезват просто ей така.

Той скръсти ръце пред гърдите си и се опита да се пребори с огромната тежест в главата си, която сякаш притискаше и затваряше клепачите му.

— Хайде да разгледаме всички възможности — и добрите, и лошите — предложи делово. — Намерили ли са колата й?

— Не мисля.

— Да предположим, че се е почувствала зле на път за работа. Какво би сторила?

Джоана се намръщи и след малко каза:

— Вероятно би спряла и би се обадила на някого от нас по мобилния си телефон.

— А ако й е било твърде зле, за да го стори?

Очите й се разшириха от ужас:

— Искаш да кажеш — в безсъзнание? О, Боже, освен това има високо кръвно! Ами ако е получила удар? Може би седи в колата си някъде и... — Джоана скочи на крака. — Трябва да отида да я потърся. Може ли да взема колата ти, Фреди?

— Ще дойда с теб — той вече навличаше сакото си и ровеше в джобовете за ключовете на път за вратата на апартамента им. Отчаяно копнееше да си легне и да заспи, но явно Джоана бе твърде разтревожена.

Седнаха във волвото му и се отправиха към жилището на Ерик на Милнър Стрийт. Ако Арабела беше отишла право там, след като бе оставила Луиз в училището, това беше добър изходен пункт. Докато минаваха покрай къщата, Джоана забеляза, че всички пердета са спуснати и отникъде не се процежда светлина. Домът изглеждаше пуст и изоставен, сякаш усеща отсъствието на бляскавата си стопанка, която дори и късно вечер не дърпаше завесите пред прозорците и оставяше някои лампи включени, така че отвън се виждаха светещите полилеи в салона.

— Защо заобикаляме квартала? — попита Джоана. — Тя би тръгнала право към офиса след срещата си с Ерик.

От няколко минути обикаляха близките улици и търсеха тъмнозеления ягуар с изработените по поръчка номера AD 1 UP.

— Мислех си — колебливо обясни Фреди, — че може все още да е в колата си. Възможно е полицаите просто да не са я забелязали още.

— Да опитаме по Муър Стрийт и Халси Стрийт тогава — отчаяно предложи Джоана.

Беше започнало да вали — ръмеше студен дъждец, който отразяваше сенките от лъскавия път и правеше нощта още по-пуста.

Вече беше един часът през нощта и празните улици излъчваха враждебна студенина.

— Майка ти винаги ли минаваше по един и същ път до Пимлико Роуд?

— Не знам, но докато живееше с Ерик, тръгваше към Слоун Стрийт, през Кедъгън Скуеър, след това около Слоун Скуеър покрай Холбайн Плейс и накрая завиваше наляво по Пимлико Роуд. Когато движението не е натоварено, отнема не повече от шест минути.

— Хайде да го направим.

Караха бавно и се оглеждаха за зеления ягуар. Най-накрая завиха по Пимлико Роуд и спряха пред магазина на „Арабела Дизайнс“. Джоана погледна към сградата и към трите осветени рокли на витрината и ѝ се стори, че от сутринта са изминали цели сто години.

— Не издържам повече — избухна в сълзи тя.

Майка ѝ беше изчезнала. Изчезнала! Думата сякаш действително я зашлеви през лицето. Беше съкрушена. За момент зрението ѝ се замъгли и се почувства все едно някой забива игли в главата ѝ. За пръв път виждаше затворената за през нощта фирма, притихнала и безлюдна, и гледката я накара да осъзнае реалността с болезнена острота. Фреди се наведе и силно я притисна в прегръдките си.

— Какво ще правим сега, миличка?

— Не знам — поклати глава тя.

— Хайде да се прибираме. Нищо не можем да направим до сутринта, а ти трябва да поспиш малко.

[1] Индийско ястие от пиле, приготвено на фурна с пръстени стени. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Вторник, 14 септември, рано сутринта

Джоана пристигна в магазина първа. Беше осем без петнадесет. Светна всички лампи, провери електронната поща и се качи в шивашкото ателие. Беше зловещо тихо. Шевните машини не работеха, ютиите бяха изключени и не се чуваше тихото съскане на парата им. В отсрещния край на стаята стояха четири реда закачалки с дрехи. На всяка от тях имаше етикетче с номер за улеснение на хората, които щяха да помагат при обличането и трябваше да знаят поредността на тоалетите в ревюто. Джоана ги провери по списъка, който държеше в ръка. Тъмносиня дантела с инкрустирани малки огледални парченца... коприна с цвят на слонова кост, подплатена с шифон... черно кадифе с гарнитура от щраусови пера... кремава плисирана тафта... смарагдовозелена релефна коприна с жакет от замша...

Докосна дрехите с нежно благоговение. Това беше най-добрата колекция, която майка ѝ бе създавала досега. Пулсът на Джоана се ускори — отчасти от ужас, отчасти от вълнение. Такова огромно ревю със сигурност бе изпитание за нервите, но без Арабела щеше да бъде направо ужасно.

Тъкмо се настани зад бюрото си, когато пристигна Елинон. По лицето ѝ се четеше тревога и нервно напрежение.

Без да сваля сакото си, тя тутакси нахлу в кабинета на Джоана и впери поглед в нея с треперещи ръце.

— Някаква вест от Арабела? Обадох се в апартамента ѝ...

— Ни вест, ни кост — мрачно отвърна Джоана. — Полицията ще разпространи описанието ѝ...

— Полицията ли? — почти изкрещя Елинон. — Не искаме да се разчува, че я няма. Кой изобщо е съобщил в полицията?

— Трябваше да го направя, Елинон. Баща ми смяташе така, а също и Фреди. Може да ѝ се е случило нещо ужасно.

Елинон я изгледа и каза:

— Да, знам — след това извърна лице, за да скрие изражението си. — Ами... ще се заема с нещата — каза тя и се отправи към кабинета си. — Чака ни още много работа.

Джоана се зае със схемата на местата за публиката на ревюто. Очакваше се да присъстват триста души. Трябваше да има запазени места на първия ред за журналистите и известните личности от света на модата, а фотографите трябваше да бъдат разположени на удобни за снимане позиции. Когато Джереми ѝ позвъни в девет и половина, тя се чувстваше като в края на дълъг работен ден.

— Здравей, скъпа. Научи ли нещо?

— Нищо. Полицията е разпространила описанието ѝ, а аз съм ужасно уплашена, татко. Няма я вече двадесет и четири часа.

— Какво казаха полицаите?

— Попитаха ме дали е била в депресия. Сякаш се опитвах да ми подсказват възможността за самоубийство, но ти нали не вярваш в това?

— Ни най-малко — убедено отвърна баща ѝ. — Тя не е такъв човек. Твърде егоцентрична е — помнеше съвсем ясно как го беше напуснала и беше отмъкнала всичко, което бе успяла да докопа. Беше останал сам в празния апартамент с купчина неплатени сметки и една бележка, в която го уведомяваше, че иска да започне живота си отначало. — Наистина не бих се притеснявал, Джо — добави той малко суховато. — Това е последното нещо, което би направила. Защо двамата с Фреди не дойдете довечера на вечеря? Може пък заедно да успеем да измислим нещо.

— Би ми било много приятно.

— Надявам се... — поколеба се Джереми.

Джоана беше поставила майка си на пиедестал, както правят повечето деца, и той не искаше да я разочарова. Но въпреки това му хрумна нещо — познаваше Арабела твърде добре.

— Какво?

— Просто ми хрумна дали не е възможно да е заминала с някого.

— Да е заминала с някого ли? — невярващо повтори Джоана. — Какво? Тази седмица?

— Винаги е била много импулсивна, скъпа — меко каза баща ѝ.

— Така е, но... Не, не ми се вярва. Работеше по осемнадесет часа, за да завърши колекцията. Едва ли е имала време за това.

Със сигурност би забелязала, ако в живота на майка ѝ се появеше нов мъж. Но от друга страна, Арабела никога не бе обсъждала личния си живот с нея.

Останалата част от сутринта Джоана прекара на телефона. Би Би Си, Глоубъл, Ройтерс, Фокс Нюз, Скай Нюз, Галакси Ти Ви и Брайтър Пикчърс — всички искаха да потвърдят, че ще отразяват ревюто. Чувстваше, че се е справила фантастично като завеждащ връзките с обществеността. Но ако Арабела все още не се бе появила?

Около обяд телефонните разговори мистериозно секнаха. Изтощена, Джоана си направи чаша кафе и остави съобщение на мобилния телефон на Фреди, че ще го чака на вечеря у баща си, ако свърши работа навреме.

Минута след това в кабинета ѝ нахълта Елинон. Ъгловатото ѝ лице беше преbledняло като платно. Държеше обедното издание на „Стандарт“.

— Погледни това! — възбудено възкликна тя, подхвърли вестника върху бюрото ѝ и ѝ посочи първата страница. — Ако е твое дело, смятам, че си ни направила изключително негативна реклама. Това е най-лошото, което можеше да ни се случи.

Джоана смаяно впери поглед в голяма снимка на Арабела, направена на някакво парти преди няколко седмици. Над нея с едри букви пишеше: „Топдизайнерка изчезва в навечерието на ревюто си“.

— Но откъде са разбрали? — шокирана попита тя. Статията превръщаше всичките ѝ уговорки с пресата през последните няколко часа в същински фарс.

— Ако полицията разпространява описанието ѝ, пресата все някога ще разбере, нали? — заяви разтревожена Елинон. — Това може да провали ревюто. Как ще реагират спонсорите? Ами уговорените интервюта...

Още преди да успее да довърши изречението си, телефоните отново започнаха да звънят и през следващите три часа направо загряха. Изчезването на прочута дизайнерка в навечерието на ревюто ѝ в рамките на най-значителното модно събитие в столицата се превърна в сензацията на следобеда. Джоана бързо узна, че всички телевизии

отразяват новината и всеки таблоид я подготвя за първа страница на утрешното си издание.

И точно тогава ѝ хрумна най-невероятната мисъл. Отхвърли я почти незабавно, но тя продължи да я навестява и да я изпълва с объркване.

Възможно ли беше... Арабела сама да е инсценирала изчезването си, за да предизвика медийна сензация?

Вторник, 14 септември, следобед

— Търси те някакъв полицай — обяви Елинор. Беше почти четири часът и Джоана се чувстваше замаяна от недоспиването предишната нощ, твърде многото изпито кафе, липсата на храна и тази необикновена нова мисъл, която просто не можеше да прогони от главата си.

— Какво се е случило? — скокна тя, внезапно обзета от смъртна тревога.

Винаги изпращат някой полицай лично, когато трябва да съобщят лоша новина. Дали бяха намерили Арабела? Дали тя беше...

Сърцето ѝ направо щеше да изхвъркне от гърдите, докато тичаше надолу по стълбите. Млад униформен полицай стоеше наред еlegantната и женствена обстановка и се чувстваше изгубен и съвсем не на място.

— Госпожица Найт? — колебливо попита той.

Джоана кимна, онемяла от страх. Впери поглед в него и ѝ се стори, че той проговори след цяла вечност.

— От полицията ми се обадиха и ми казаха да дойда и да ви съобщя, че от часове се опитват да се свържат с вас, но всички линии са заети непрекъснато. Бихте ли им се обадили? Потърсете инспектор Уолш.

Значи не беше ужасната новина, от която толкова се боеше. Или пък беше?

— Знаете ли защо се опитват да се свържат с мен?

— Боя се, че не мога да ви кажа, госпожице.

Или не искаше. Безизразното му лице не издаваше нищо.

— Благодаря ви — механично каза тя, върна се в кабинета си и набра номера на полицейския участък.

— Искали сте да ви се обадя — изрече, след като се представи и я свързаха с инспектор Уолш.

Той звучеше спокоен и овладян.

— Да, госпожице Найт, така е. Бихте ли ни предоставили всички лични документи, банкови извлечения и други подобни, които майка ви е съхранявала в жилището си?

— Да, добре. Да донеса ли в управлението това, което успея да намеря?

— Да, ако обичате. Бихте ли проверили дали е взела със себе си чековата си книжка?

— Да, ще проверя. Имате ли някакви новини?

— Твърде рано е да се каже, но проверяваме всичко — отвърна Уолш с равен глас.

— Още ли не сте открили колата ѝ? — попита Джоана с нотка на отчаяние в гласа.

— Все още не.

Нямаше какво повече да каже. Прилоша ѝ, но обеща да се свърже с него и затвори.

— Какво става? — попита Елинор и влезе в кабинета ѝ. — Какво мислят, че е станало? О, Боже, това е истински ужас! Толкова се тревожа.

— Трябва да отида в апартамента на Арабела, за да проверя някои неща — кратко каза Джоана. — Няма да се бавя.

— Не бързай да се връщаш. Поговорих с момичетата в ателието и всичко е под контрол.

Докато таксито я отвеждаше към Емперърс Гейт, тя се опита спокойно да обмисли кои причини биха могли да доведат до изчезването на майка ѝ. Искала е спешно да купи още плат? Или гарнитури от някакъв специален доставчик? Не се връзваше.

Мелоса я посрещна неспокойно:

— Върна ли се майка ти?

— Боя се, че не, Мелоса. Предполагам, че не си чувала да планува някакво пътуване?

Икономката поклати глава, кършейки ръце.

— Нямам представа. Луиз непрекъснато пита за нея. Сутринта ми вика: „Къде е мама?“ После я заведох на училище. Скоро трябва да я взема, ама тя пак ще ме попита.

Джоана кимна разбиращо.

— Полицията я търси и се надявам скоро да имаме новини.

Докато говореше, влезе в елегантната дневна с издължените прозорци, които гледаха към балкона, и оригиналната камина в стил „Едуард“. Арабела бе декорирала помещението с красиво пано от теракота и с меки мебели с ленена дамаска. Цветята, които през почивните дни бе подредила в кристалните вази, бяха все още свежи и във въздуха се носеше приятният им аромат. Джоана си спомни, че е едва вторник. Струваше ѝ се, че майка ѝ е изчезнала преди седмица, но в действителност се бе случило едва вчера сутринта.

Настани се пред красивото писалище между два от прозорците и започна да преглежда всички отделения и чекмеджета, защото знаеше, че Арабела държи там личните си документи. Чувстваше се неловко да рови из нещата ѝ. Сякаш я шпионираше. Попаднеше ли на банково извлечение, на сметки или на копия от написани чекове и на писма от приятелите на майка си, тя ги прибираще в един плик за Уолш, без да ги чете. Бяха нещо лично, което не я засягаше. След това попадна на списъка с хората, на които Арабела беше изпратила коледни честитки, на свитък с разписки, на празни поздравителни картички, стари дневници, снимки, правени през ваканциите, и на един бележник с надпис „Забавления“.

Тук беше описала датите, на които е организирала тържества, имената на присъстващите, храната и напитките, а най-отдолу — с какво е била облечена. Джоана се усмихна. Съвсем типично за майка ѝ — не искаше гостите ѝ да я виждат два пъти с една и съща рокля.

С болка установи колко мъчително усеща липсата ѝ, макар че понякога Арабела бе способна да бъде най-отвратителният човек на земята. Имаше моменти, когато Джоана искрено копнееше никога да не се бе съгласявала да работи в компанията и когато изживяваше болезнено отказа си от кариерата на художник. Сега завинаги щеше да си остане просто „дъщерята на Арабела“ и никога нямаше да спечели собствена известност. Понякога тези смесени чувства я объркваха, но в този момент нямаше никакво съмнение какво точно изпитва. Майка ѝ ѝ липсваше и тя отчаяно копнееше да се върне.

Стори ѝ се, че чува някакъв шум, и се извърна с неприятното чувство, че някой я наблюдава. Нямаше никого. Мелоса беше отишла да прибере Луиз от училище и тя бе сама в апартамента.

След като изпразни бюрото и напъха всичко в голяма найлонова торба, Джоана се премести на мястото, където Арабела държеше деловите си документи, за да провери дали сред тях случайно няма да открие нещо лично. Тези книжа се пазеха в голяма картотека, монтирана във вътрешността на старинен черен лакиран китайски шкаф. Намираше се от едната страна на камината, а върху него имаше настолна лампа и няколко украшения.

Джоана вдигна месинговата ключалка на капака. Арабела непрекъснато губеше вещите си, затова раклата никога не се заключваше. Прегледа документите, които майка ѝ кой знае защо предпочиташе да държи у дома. Всичко бе прилежно подредено под различни заглавия. Не откри никакви лични документи, отново затвори капака и за един ужасен миг изпита усещането, че затваря ковчег. Каза си, че не бива да става жертва на фантазиите си, надраска набързо бележка за Мелоса и си тръгна, бързайки да се отдалечи от скръбната пустота на дома, който доскоро бе пълен със светлина и смях.

Отиде в управлението и предаде всичко на инспектор Уолш.

— Благодаря ви — каза той. — Ще ви се обадим веднага щом научим нещо. Опитайте да не се безпокоите.

На улицата Джоана махна на едно такси и включи телефона си, осъзнала до дъно безрадостната и мрачна ситуация. Набра номера на Фреди. Той тъкмо отивал от съда към кантората си на Бедфорд Роуд.

— Какво става, скъпа?

— Ходих до апартамента на мама, за да събера личните ѝ документи и да ги занеса в полицията — каза Джоана и избухна в сълзи. — Фреди, направо ще се побъркам от тревога. Новината е във всички вестници. В полицията не знаят нищо. Къде е тя, за Бога?

— Постарай се да не се тревожиш. Сигурен съм, че има съвсем правдоподобно обяснение. Че какво може да ѝ се случи между Кенсингтън и Пимлико, за Бога? При това в най-натоварения час, когато на улицата има стотици хора, които могат да видят? Не може просто да се стопи във въздуха, Джо.

Таксито спря пред „Арабела Дизайнс“. До входа се бе събрала тълпа репортери.

— Трябва да затварям, Фреди. Пристигнах в магазина и май се оказвам обсадена от репортери. Ще се видим по-късно, става ли?

Когато излезе от таксито, папараците едновременно се спуснаха към нея и я заслепиха със светкавиците си. Отвсякъде я обстрелваха с въпроси.

— Някакви новини от Арабела, скъпа?

— Научихте ли нещо?

— Погледни насам, миличка.

— Доколко е сериозно?

Навираха камерите в лицето ѝ. Ушите ѝ заглъхнаха от глъчката на множество гласове. Втурна се по тротоара, навела глава, и протегна ръка, за да бутне вратата на магазина, но... тя се оказа заключена.

— По дяволите! — изруга под нос и започна да чука по стъклото с кокалчетата на пръстите си.

Фотографите застрашително я наобиколиха от всички страни. Почувства се като хваната в капан. Потропа отново, този път по-силно. Защо беше заключена проклетата врата? Обикновено не го правеха.

Появи се Елинор и започна да отваря ключалките, като че ли разполагаше с цялото време на света. Джоана натисна месинговата дръжка, вратата внезапно се отвори и тя замалко не падна в магазина.

Асистентката затръшна вратата зад гърба ѝ и отново пусна всички резета.

— Наложил се да заключа — оправда се тя, — в противен случай всички тези ужасни хора щяха да нахлуят вътре.

— Можеш да ми позвъниш на мобилния и да ме предупредиш — срязва я Джоана. Беше на прага на нервен срив. Разбунената тълпа журналисти я беше разклатила здравата.

Но най-лошото тепърва предстоеше. Едва бе влязла в кабинета си, когато Роузи почука на вратата. Цялата гореше и изглеждаше силно обезпокоена.

— Не искам да създавам проблеми, Джоана — тихо каза тя, — но не мога да допусна Елинор да се натрапва в работилницата и да нарежда на всички какво да правят. Всички сме разтревожени от изчезването на Арабела и осъзнаваме, че колекцията трябва да бъде завършена навреме. Но ако продължава все така да тормози момичетата, да знаеш, че ни чакат неприятности. Тя няма никаква работа в ателието!

Джоана я изгледа с разбиране:

— Какво искаш да направя, Роузи?

— Можеш ли да дойдеш и да им вдъхнеш малко смелост? Или по-скоро увереност. Харесват те и ще се успокоят, ако поговориш с тях.

— Разбира се. Ей сега идвам — отвърна Джоана и се зачуди какво ли трябва да им каже. Докато се качваше по стълбите след Роузи, замалко не се сблъскаха с Елинор, която слизаше от ателието.

— Всичко върви като по вода — важно заяви тя.

Направи се, че не я чува. Когато влезе в работилницата, двадесетте жени спряха работа и впериха в нея уморените си погледи. Бяха облечени в бели униформи и седяха зад маси, застлани със защитно бяло покритие, за да не се цапат дрехите. Възрастта им варираше от деветнадесет до шестдесет години — по-възрастните познаваше още откакто беше дете. Сега застана срещу тях и по лицето ѝ заигра треперлива усмивка почти през сълзи. Роузи застана до нея и в този миг Джоана забеляза, че и Елинор влиза в стаята.

— Исках само да ви кажа... — несигурно поде тя, — че в момента всички сме подложени на огромен стрес и че съм ви много благодарна за упоритата ви работа и за старанието да завършим колекцията. Не знам какво се е случило с майка ми, но се надявам скоро да получим новини. Полицайте правят всичко по силите си. А междуременно ние трябва да продължим подготовката за ревюто, защото... тя би искала така — в гърлото ѝ сякаш заседна буца и за момент се оказа неспособна да продължи.

— Джоана се опитва да каже — пристъпи напред Елинор с твърде рязка увереност, — че всички трябва здраво да настъпим педалите. Дрехите трябва да са готови до четвъртък, а това означава, че на някои от нас може да се наложи да остават до късно. Предлагам Роузи да направи списък на онова, което трябва да се свърши, за да може да подредим нещата по важност, и...

Роузи я измерваше с гневен поглед.

— Извинявай, но не смятам, че има нужда да ни обясняваш какво иска да каже Джоана. Продължавай, миличка... — каза тя и кимна към Джоана, която беше почервеняла като домати.

Прехапа устни и продължи сериозно:

— Просто исках да благодаря на всички ви. Сигурна съм, че ревюто ще бъде великолепно и че Арабела винаги е била благодарна за

усърдната ви работа. Надявам се да бъде тук в петък вечер... Всички се надяваме. А междувременно... приемоте искрените ми благодарности.

Една-две работнички развълнувани изтриха сълзите си, припомняйки си я като сериозно малко момиченце с плитки, което много се боеше от властната си майка. А виж колко достойна и прекалено зряла за годините си жена бе станала. По-младите я гледаха с одобрителни усмивки и си мислеха, че всъщност е много готина.

Елинор се върна в кабинета си, обидена от факта, че усилията ѝ да замести Арабела бяха отклонени.

— Благодаря ти, миличка — прошепна Роузи на Джоана и я потупа по ръката.

Инспектор Уолш извика сержант Чембърс в своя кабинет в пет часа следобед.

— Намираме се в глуха улица с разследването на изчезването на Арабела Уебстър — обяви той. — Явно в този случай нещо ни убягва. Ще поискам официално обръщение, за да насърчим хората, които може да са видели нещо, да дойдат и да ни го съобщят. Навсякъде ще разлепим плакати с нейната снимка и ще я обявим за издирване по телевизията и по радиото. Освен това ще се наложи да проведем стотици разпити на персонала ѝ, приятелите ѝ и на хората от непосредственото ѝ обкръжение. Тя е голяма клечка в модния бизнес. Явно познава всички — като се започне от фризьорки и фотографи и се стигне до журналисти и модели. Имам нужда от помощта ти за този случай, Чембърс. Ще трябва старателно да се поровим във всяка страна на живота ѝ.

За пръв път, откакто Уолш го познаваше, лицето на сержант Чембърс грейна:

— Много добре, сър. Ще стане интересно.

— Няма съмнение — сухо отвърна Уолш. Вече бе започнал да добива представа каква всъщност е Арабела Уебстър.

Джоана си взе бутилка минерална вода от хладилника в малката кухничка и я отнесе в кабинета си. Бистрата и студена течност ѝ

подействия успокояващо. Подлудяваше я мисълта, че не знае какво се е случило с майка ѝ. Погледна часовника си. Оставаха още няколко минути до края на работното време.

И в този момент вратата се отвори със замах и на прага застана Елинон с почти налудничаво изражение на лицето си.

— Ще ти бъда много благодарна, ако не се месиш в начина, по който ръководя бизнеса — нахвърли се тя върху нея със сълзи на очи. — Тук си само защото майка ти беше така щедра да ти даде работа. Но аз работя тук от дванадесет години и я познавам от много по-отдавна. Настоявам да ме оставиш да решавам как да се отнасям с момичетата от шивалнята. Току-що подкопа авторитета ми.

Джоана се сви, слисана от откритата враждебност на асистентката. Никога не я бе харесвала, още когато беше на десет години и Арабела бе наела Елинон с обяснението, че е нейна стара приятелка от училище. Дори тогава се усещаше неприязънта ѝ, сякаш ревнуваше от детето. А сега вече бе станала неприкрито жестока.

— Ни най-малко не съм целяла това, Елинон — помирително каза Джоана. — Последното, от което се нуждаем в момента, са проблеми в шивалнята. В действителност Роузи отговаря за нея и смятам, че трябва да я оставим да се оправя.

— Но майка ти не е тук, за да ги притиска — възрази другата, — и те няма да успеят да завършат дрехите навреме за ревюто, ако не се хванат здраво за работа.

Джоана забеляза, че асистентката е на прага на истерията.

— Ще се справят, Елинон. Никога не са ни подвеждали.

— Просто искам да кажа, че Роузи не успява да изстиска най-доброто от тях. Тя е...

— Тя се справя добре — Джоана беше твърдо решена да изглежда спокойна, макар избухването на Елинон да я бе извадило от релси.

По бузите на асистентката се стичаха сълзи, тя се удряше по челото и размахваше ръце в безпомощен гняв.

— Но, Джоана, това е изключително важно... — подхвана тя, но се обърна, изруга тихо и затръшна вратата зад гърба си. Джоана я чу да прекосява шумно площадката, след това последва още един трясък, когато затвори вратата на собствения си кабинет.

Изпи водата направо от бутилката и се отпусна на стола си. Какво ѝ ставаше на Елинор, по дяволите? Да не би да знаеше за изчезването на Арабела повече, отколкото казваше? Не може да бъде. И все пак... Грабна слушалката и набра номера на баща си. Той вдигна незабавно.

— Помислих си, че може да си ти — каза Джереми. — Някакви новини?

— Всъщност не. Обаждам се да ти кажа, че ще мина да видя Луиз на път за дома ти тази вечер. Мелоса казва, че мама започва ужасно да ѝ липсва, затова ще отида да я ободря.

— Горкото дете. Ще трябва да... — прекъсна изречението си Джереми. По-късно щяха да разполагат с достатъчно време да поговорят. — Добре, Джо, ще се видим после. Фреди ще успее ли да дойде?

— Надява се да успее.

— Чудесно. Довиждане, миличка.

— Джоана! — възкликна Луиз и се хвърли в прегръдките на сестра си, сякаш не я бе виждала от месеци. След това се притисна към ръката ѝ, а лицето ѝ беше същинско олицетворение на страданието. — Къде е мама? Всички в училище ми казват, че няма да се върне.

— О, миличка! — Джоана поведе детето към дивана в дневната, придърпа го към себе си и го притисна в прегръдките си. — Не обръщай внимание какво ти казват хората. И двете знаем, че мама никога не би избягала и не би ни изоставила — тя се взря сериозно в огромните сини очи, засенчени от гъсти мигли. Очите на Арабела. — Мама те обича много, много...

— Ти също!

Джоана я прегърна силно и гърлото ѝ внезапно се схвана.

— Да, аз също, мъничето ми. Трябва да бъдем силни, докато тя се върне. Тази седмица е много важна за нея, затова съм сигурна, че просто е отишла да купи още плат или някакви специални пера, или...

— Но не кожа.

— Не, никаква кожа. Освен ако не е изкуствена.

Луиз одобрително кимна. Изглеждаше малко по-спокойна.

— Но защо полицията не може да я открие? Едва ли е отишла далече. Мелоса ми каза, че са разлепили снимки на мама в метрото.

Джоана се намръщи и прокле голямата уста на икономката. Беше объркала всичко. Не искаше детето да разбира колко сериозно е положението и се обвиняваше, че не я бе предупредила за това.

— Не обръщай внимание на думите на Мелоса или на когото и да е другиго.

— Когато се върнах от училище, се опитах да се обадя на татко, обаче никой не вдигна. Оставих съобщение на телефонния му секретар.

— Сигурно е бил на лекции.

— Надявам се мама да се върне, преди да отида при него за почивните дни. Не знам какви дрехи да си взема.

— Ще ти помогна, миличка. Вечеря ли вече?

Луиз кимна и готова да заплаче, попита тихо:

— Не можеш ли да останеш да спиш при мен?

— Би ли искала да остана?

Устните на момиченцето потрепериха:

— Да, не искам да оставам тук сама с Мелоса.

— Тогава ще остана. Имаш ли нещо против най-напред да отида и набързо да вечерям с татко, а след това да се върна?

По лицето на детето се изписа облекчение и то явно се поуспокои. След това оживено закима с глава:

— Може ли и Фреди да дойде?

Сестра ѝ се засмя:

— Не можем без Фреди, нали? Добре, ще предупредя Мелоса, че ще дойдем след вечеря.

— Можеш да вземеш някоя от нощниците на мама — каза Луиз, порозовяла от удоволствие.

Настана кратко мълчание, а след това Джоана небрежно подметна:

— Благодаря ти, миличка, но и бездруго трябва да се отбия у дома и да си взема четката за зъби.

Кой знае защо от мисълта да облече някоя от нощниците на майка си внезапно я побиха тръпки.

Щом излезе на Кромуел Роуд, тя махна на първото такси, което видя, и каза на шофьора:

— Портси Плейс, моля. Близо е до Марбъл Арч.

Виктория Найт отвори вратата и веднага притисна заварената си дъщеря в прегръдките си.

— Милото ми момиче — каза сърдечно. — Много съжалявам за цялата тази история. Сигурно ти е ужасно трудно. Влизай. Предполагам, че няма да откажеш едно силно питие.

Тя поведе Джоана надолу по полутъмно стълбище към приземната кухня на малката къща. Пълната ѝ майчинска фигура бе напъхана в бежова пола, която се загръщаше около тялото, и в измачкана бяла фланелка. Прошарената ѝ коса бе прибрана високо, а по лицето ѝ, набраздено от бръчки от смях, нямаше никакъв грим. Ако Джереми нарочно се бе постарал да си избере жена, която да е пълна противоположност на Арабела, със сигурност бе намерил най-подходящата.

Завариха го да разлива виното в чашите върху кухненската маса.

— Джо, скъпата ми! — прегърна я той с една ръка, а с другата ѝ подаде чаша вино. — Веднага излей това в гърлото си — нареди ѝ, като забеляза колко е развълнувана. След това нежно я настани на един стол.

Тя отпи от изстуденото бяло вино и облегна лакти на масата.

— В такива моменти ми се иска все още да пушех — мрачно отбеляза Джоана, но вече се чувстваше по-добре, някак по-сигурна в тази непретенциозна къща.

Джереми и Виктория бяха олицетворение на двойка домашари, които обичат простичките неща в живота. Те нямаха деца, но обожаваха своя териер Каспър, готвеха заедно, слушаха джаз и четяха много. Докато беше ученичка, Джоана прекарваше много време с тях и това бе единственото истинско семейство, което някога бе имала. Усмихна се на баща си, който наместваше закръглената си фигура на един стол от отсрещната страна на масата, и забеляза, че дори когато е сериозен, пълното му лице и сивите му очи излъчват добро настроение.

— Разкажи ни какво става — нетърпеливо я подкани Виктория, докато поставяше на масата купичките с маслини и ядки.

— Не знам откъде да започна — каза Джоана, отпи отново от виното си и Джереми се пресегна през масата, за да долее чашата ѝ. — Мама просто изчезна безследно. От колата ѝ също няма следа. Нищо. Не може да е заминала в чужбина, защото открих паспорта ѝ. Последният човек, който я е виждал, е Ерик, рано сутринта вчера. Казва, че е останала само петнадесет минути, и мога само да предполагам, че се е качила в колата си и е тръгнала към магазина. Но какво е станало после? Това е истински кошмар. Луиз непрестанно пита за мама и аз ѝ обещах да пренощувам при нея. Елинор ми създава проблеми, защото непрекъснато разстройва Роузи. За репортерите да не говорим! — прокара пръсти през късата си коса и тя щръкна. — Скапана работа! — додаде яростно.

— Вече се свързаха с нас — мрачно каза Джереми.

— Кой?

— Пресата. Искаха да знаят дали сме я виждали скоро. Дали все още сме в добри отношения. Питаха ме какво се е случило според мен. Боже, те са просто шайка тъпацы!

Джоана сви рамене:

— Най-смешното е, че ги ухажвам от месеци, за да извоювам максимално голяма популярност за ревюто, а сега искам просто да ме оставят на мира.

— Как можем да ти помогнем? — попита Виктория.

— Само ни кажи — добави баща ѝ.

Джоана им се усмихна, трогната дълбоко:

— Много мило от ваша страна. Мисля, че всичко е под контрол. Какъв ден сме днес? Вторник ли? Боже, изгубих представа за времето. Остава ни утре и четвъртък, ревюто е в петък. Но се тревожа за Луиз. Трябва да отиде у Ерик чак в петък вечерта, за да прекарат заедно уикенда, утре е почивният ден на Мелоса, а аз просто не знам какво да правя...

— Няма проблем, мило момиче — прекъсна я Виктория. — Защо не я оставиш при нас утре? Така ще бъдеш свободна до края на седмицата. Ние ще я заведем у Ерик в петък вечерта.

Джоана усети как от плещите ѝ пада огромен товар.

— Наистина ли ще го направите?

Луиз много обичаше Джереми и Виктория, а още повече Каспър. Много щеше да се радва да прекара няколко дни с тях.

— Това би било прекрасно и по друга причина — продължи Джоана. — Децата в училище я плашат с истории за майки, които изчезват и никога не се връщат. Ще се обадя на директорката и ще ѝ кажа, че Луиз няма да ходи на училище, докато... докато... — гласът ѝ секна и от очите ѝ внезапно рухнаха сълзи. Закри лицето си с ръце.

Баща ѝ стана и каза:

— Ела тук, миличка — Заобиколи масата и я взе в прегръдките си. Залюля я сякаш е дете. — Всичко ще бъде наред — повтаряше тихо. — Ще се справиш.

По-късно през нощта, докато лежеше до Фреди в стаята за гости в апартамента на Арабела, Джоана си припомни думите на баща си. Беше ѝ казал, че ще се справи. Но не бе споменал нищо за Арабела.

ТРЕТА ГЛАВА

Сряда, 15 септември, сутринта

„След два провалени брака и шеметно издигане в света на модата...“

На следващата сутрин сензационната новина за изчезването на топдизайнерката беше на първите страници на всички вестници. Докато хората пътуваха във влаковете и автобусите към работата си, Арабела им се усмихваше от свои снимки, правени на бляскави партита, зашеметителна в някой от собствените си модели.

Джоана пристигна на работа и чу телефоните вече да звънят. Не спряха цял ден. Загрижени клиенти изразяваха тревогата си с шокирани и вежливи гласове и се интересуваха какво ще става отсега нататък. Журналисти с всякакви акценти искаха изявления, които да могат да цитират, и непрекъснато питаха Джоана какво се е случило според нея.

По обяд Роузи слезе от шивалнята. Очевидно бе плакала.

— Нещата май са доста зле, нали? — мрачно попита тя, след като влезе в кабинета ѝ и посочи към купчината вестници върху бюрото.

— Да — призна Джоана. — Но ми се иска да не се бе превръщало в чак такава сензация, защото така изглежда много по-зле, отколкото най-вероятно е.

Управителката на ателието поклати глава:

— Няма я вече три дни. Това просто не е в стила ѝ. Така казваха и всички останали. Човек можеше да разчита на Арабела да свери часовника си по нея. Тя никога не закъсняваше. Тези клиширани забележки действаха ужасно потискащо на Джоана. Особено като знаеше, че са истина.

Роузи прекъсна размислите ѝ:

— Нали ти ще я представяш на ревюто?

Джоана я погледна смаяно.

— Не бях се замисляла за това.

— А трябва, миличка. Ако не го направиш, Елинол ще се изпъчи на преден план.

— Но... необходимо ли е някой да представя мама? И какво ще правя?

Като видя удивлението, изписало се по лицето ѝ, Роузи си напомни, че тя досега бе живяла в сянката на майка си и вероятно е твърде уплашена, за да се наложи.

— Ами каквото щеше да направи Арабела, ако беше тук. Ти вчера вече започна, като поговори с момичетата. Трябва просто да дирижираш оркестъра, само това е.

— Само ли?

Управителката на ателието кимна, а розовото ѝ лице бе сериозно. Тя посочи с пръст нагоре към шивашкото ателие.

— Казвам ти, миличка, тези момичета няма да позволят на Елинол да ги ръководи. Никога досега не съм го казвала, защото не е било моя работа, а и майка ти не би допуснала и дума да се издума против нея, но ние горе не можем да я понасяме. Ако в петък започне да се бърка, чакал ни неприятности. Трябва да поемеш ревиото в свои ръце. Ние всички те подкрепяме, до една. Много ти се възхищаваме, че продължаваш да идваш на работа дори и след изчезването на майка си и да се бърхтиш здраво като всички нас — заяви Роузи и в дълбоките бръчки около очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Ще направя всичко по силите си — тихо каза Джоана. Отговорността да заеме мястото на майка си само увеличаваше товара, който вече тегнеше върху плещите ѝ. Твърде много хора зависеха от успеха на това ревю, включително и спонсорите. А сега щяха да зависят и от нея.

— Знам, че ще е така, миличка — меко каза Роузи. — Ти си истински боец, няма никакво съмнение.

— Джоана, мислех си...

Двете рязко се извъртяха. Елинол стоеше на прага с объркан вид. Джоана се запита каква част от разговора е чула.

— Да, Елинол?

— Всъщност трябва да занесем всичко в залата най-късно утре вечер.

Младата жена се намръщи, но знаеше какво е разписанието.

— Уговорката е да тръгнем оттук в петък в седем сутринта...

— Късно е — засуети се Елинон. — Позволи ми да отбележа, че...

Роузи сложи ръце на кръста си и гневно я изгледа.

— Няма да ни пуснат в залата преди деня на ревюто и ти много добре го знаеш, Елинон. Предупредиха ни за това в самото начало. Както и да е, всичко е уредено.

— Нека да отбележа... — асистентката направо щеше да се пръсне в желанието си да се изкаже.

— Роузи е права — каза Джоана с характерния си спокоен тон. — Арабела каза, че трябва да се съобразяваме със строгото разписание, направено от организаторите, за да не пречим на останалите дизайнери.

Елинон отчаяно въздъхна и буреносно напусна стаята. Роузи изви вежди, изгледа Джоана, а тя бавно ѝ кимна в отговор. Началничката на шивачките имаше право. Длъжна бе да поеме нещата в свои ръце. Кой знае защо изчезването на Арабела се отразяваше на Елинон по-зле, отколкото на всички останали.

Сряда, 15 септември, вечерта

След като настани щастливата Луиз в свободната стая в дома на Джереми и Виктория, а Каспър се намести да спи под леглото, Джоана целуна сестра си за лека нощ, благодари на баща си и съпругата му и се прибра в собствения си апартамент. Той представляваше тристайна мансарда на Уоруик Скуеър, където беше живяла с три приятелки, преди Фреди да се премести при нея. Допадаха ѝ просторът и височината — жилището бе на нивото на най-високите дървета в околните паркове.

Мръсните чинии в мивката, неоправеното легло, мокрите кърпи, зарязани на пода в банята, и изсъхналите цветя във вазата във всекидневната ѝ напомниха, че нямаше време за нищо у дома след изчезването на Арабела. Поддържането на апартамента, или „гнезденето“, както шеговито казваше Фреди, я успокояваше и лекуваше. Той щеше да закъснее и тази вечер, затова тя си пушна музика и методично изми съдовете, избърса кухненския под, изхвърли боклука, застла чисти чаршафи в спалнята, излъска банята и най-

накрая пусна прахосмукачка и избърса праха. Отрази ѝ се не по-зле от спортна тренировка.

Разгорещена и потна, Джоана се излегна в ароматната вана, после си претопли консерва с доматиена супа, защото Фреди бе казал, че ще си вземе нещо за хапване, и се пъхна между чистите чаршафи с книга в ръка, за да дочака завръщането му. Прозаичната физическа работа ѝ помогна да се успокои.

Беше почти единадесет часът, когато го чу да си отключва входната врата.

— Здравсти, скъпа! — поздрави той, като влезе право в спалнята. Тежко се отпусна на леглото, наведе се напред, притисна гърдите ѝ с цялата си тежест и силно я целуна по устните.

— Здравей — тихо отвърна тя. — Добре ли си? Успя ли да хапнеш нещо?

Той се отдръпна и се засмя:

— Изядох една огромна пица и изпих литри кафе, така че в момента направо ще се пръсна.

По-рано вечерта ѝ бе позвънил, за да я попита дали няма никакви новини, но въпреки това сега отново прояви интерес.

— Нищо — поклати глава тя. — В полицията сигурно им прилошава само като чуят гласа ми. Звъня им на практика през час, но чувам все едно и също. „Боя се, че нямаме сведения, госпожице“ — тя се облегна на възглавниците и притвори очи. — Искане ми се да се събудя и да установя, че всичко е било ужасен кошмар.

Той се изправи и започна да сваля множеството дрехи, които бе принуден да носи, за да се предпази от леденостудените зали на съда, особено в понеделник, след като отоплението е било изключено през почивните дни.

— А как е духът в офиса, скъпа?

— Елиноор е луднала, но това едва ли е новина.

— Но защо я държите на работа, за Бога?

— Нямам представа. Мама казва, че била незаменима. Тя уговаря срещите с клиентите и те, изглежда, наистина я харесват, може би защото непрекъснато се умилква около тях. Оправя сметките и се занимава със заплатите. Плаща разходите и пише писмата. Мама никога няма да я уволни.

Той рязко вдигна поглед, но тя бе извърнала лице, затова не успя да види изражението в очите ѝ. Фреди имаше собствено мнение за онова, което се бе случило с Арабела. Но след като Джоана говореше за майка си в бъдеще време, явно не го споделяше.

— Това са все неща, които всяко интелигентно момиче на двадесет години може да върши — небрежно подметна той и хвърли ризата си в един ъгъл. — Откога е в компанията?

— От векове. Били са съученички. Но не мога да си представя, че са били приятелки. Толкова са различни.

— Елинор не се е женила, нали? — черните му чорапи, а след това и боксерките последваха ризата.

— Не, никога не е имала и приятел.

Фреди се усмихна присмехулно.

— Малко ми напомня за госпожа Денвърс^[1].

— Никога не съм се замисляла за това — учудено каза Джоана. — Винаги съм я възприемала като напълно отдадена на фирмата жена. Само дето напоследък установих, че не е отдадена на мен — добави сухо.

Фреди излезе от стаята. Тя чу шуртенето на душа и се провикна:

— Как върви делото?

— Безмилостно — извиси глас в отговор той. — Ще прекарам в съда най-малко още две седмици.

— Горкичкият.

— Е, поне приближават почивните дни.

Джоана се излегна по гръб и се замисли за приближаващия уикенд. Ревюто щеше вече да е минало. Напрежението в работата ще е спаднало. Баща ѝ я бе уверил, че след посещението си при Ерик Луиз може да остане при тях колкото пожелае. Но Джоана нямаше да може да си отдъхне, докато не получи новини от Арабела. Щеше да продължи да се измъчва и напрежението щеше да продължи да расте. Беше заключена в чистилището и нямаше начин да избяга оттам.

Шуртенето на водата престана и Фреди излезе от банята, ухаещ на сапун и на паста за зъби. Джоана му се усмихна — обичаше го, беше му благодарна и разчиташе на него като никога досега.

Бистрите му сини очи я пронизаха с острия си поглед. Въздухът в притихналата им спалня беше зареден с мъчително напрежение.

Внезапно у нея се зароди силно желание, което я остави почти без дъх.

— О, Фреди, обичам те... — промълви и протегна ръка към него.

— Ела насам, миличка.

Той се пъкна в леглото до нея. Устните му докоснаха нейните. Силните му мускулисти крака обвиха нейните. Той започна да я целува жадно и пламенно и на моменти тя просто не осъзнаваше себе си, обзета от желанието да стане част от него. Той бързо проникна в нея като слънчев лъч, озарил безрадостен сивкав пейзаж, и Джоана най-сетне се почувства цяла.

Сряда, 15 септември, през нощта

Какво дълго пътуване, нали? Поне така изглеждаше. Сигурно и на теб ти се е сторило продължително и уморително...

Но сега всичко остана зад гърба ни. Тук сме и сме в безопасност. Вече никой няма да ни раздели. По-скоро бих умрял... така да знаеш. Наистина. Бих предпочел да умра, отколкото да се разделя с теб.

Но защо говоря такива тъжни неща? Това никога няма да стане. Предполагам, че съм уморен. Затова звучи малко тъжно.

Ха! Както когато човек очаква да дойде Коледа и да получи много подаръци, а когато стане... кулминацията вече е преминала.

Не че това да си тук с мен не е кулминацията. Съвсем не! Не ме разбирай погрешно. Просто умората си казва думата. След първоначалната еуфория умората винаги ме спохожда.

Няма от какво да се боиш. Нали разбираш това? Отсега нататък ще се грижа за теб, както никой досега не го е правил. Ще ти нося цветя всеки ден... Нали обичаш цветята? Знаех си, че е така. А музика обичаш ли? Аз обичам музиката, стига да не е тъжна. Не обичам нищо в минор, много ви благодаря. Кара ме да се чувствам нещастен...

Казват, че музиката е храната на любовта. Вярваш ли в това? Аз не съм сигурен. Поезията може би. Мисля да донеса книжка с прекрасни стихове, които да четем заедно...

Петък, 17 септември, сутринта

„Трябва само да следя да се спазва поредността и всяка манекенка да облече правилната дреха“, непрекъснато си повтаряше Джоана, когато пристигна в магазина в шест часа сутринта в петък. Роузи вече бе там и проверяваше номерцата, закрепени за всеки модел, пъхнат в найлонова торба. Обувките и шапките бяха в кутиите. Бижутата, взети назаем от „Картие“, щяха да пристигнат направо в залата точно преди началото на ревюто. Трябваше да ги донесе охраната, която щеше да ги наблюдава до края на спектакъла.

След това се появи Елинор, задъхана и възбудена. Цялата се тресеше от напрежение.

— Всичко готово ли е? Боже, как ми се иска Арабела да беше тук!

— Готови сме — спокойно отвърна Джоана. — Роузи проверява всичко за последен път.

Елинор не ѝ обърна внимание.

— Роузи, сигурна ли си, че си приготвила наметките с пера? — попита тя и обходи стаята с неистов поглед. — Вчера висяха до вечерните рокли.

Роузи я изгледа предизвикателно и каза:

— Всичко е прибрано, номерирано и описано. Имаме петдесет копия на списъка. Остават само моделите и бижутата. Доволна ли си?

Елинор се изчерви и погледна към Джоана сякаш за подкрепа, но тя проверяваше собствените си кутии с информация за пресата и с програмите за поканените гости. Често бе помагала на Арабела по време на частните презентации, които уреждаше в уютната приемна долу за избрани гости, настанени в позлатени столове, специално наети за случая. Този път щеше да е различно. Днешното ревю щеше да се състои в гигантска шатра, специално издигната за случая, и нямаше да бъде нито уютно, нито в тесен кръг. Предната година Арабела я бе изпратила да наблюдава представянето на един от конкурентите им, понеже не искаше да се появи лично — щеше да прилича на разузнаване. Това преживяване отвори очите ѝ. Беше впечатлена и уплашена от размаха на майсторската и професионална продукция. Вече знаеше какво да очаква.

На място, подобно на тъмен самолетен хангар, щеше да има дълъг около 140 метра подиум, който ще се простира към средата на

залата като искряща бяла писта, висока и тясна, осветена от десетки ослепителни прожектори, монтирани на металната решетка под тавана. Стотици столове ще бъдат подредени в редици наоколо, а на всеки от тях ще се мъдри лелеяната табелка: „Запазено“.

Особено на тези на първия ред. Те бяха предназначени за най-важните гости — редакторите на известните модни списания и вестници и най-актуалните имена от списъка със знаменитостите. Те ще очакват да ги снимат не по-малко от моделите.

Освен това щеше да е горещо и задушно. Хората от тълпата, притиснати плътно един до друг, особено назад, където няма да има място дори за правостоящи, ще са крайно възбудени. Музиката ще бъде оглушителна и най-вероятно фънк. И тогава ще започне ревюто. Манекенки със силно гримирани безизразни лица и сложни прически ще започнат да дефилират с плавната и точна грация на течност, която се излива в чаша. Движенията им ще са съвършени, сякаш са програмирани и насочвани с дистанционно управление. Светкавиците на десетки фотоапарати ще пронизват пространството с острото си ослепително сияние. След това телевизионните камери, издаващи специфичното си бръмчене, ще дадат в близък план някоя особено скандална дреха и ще се спрат по-продължително на чатала или на гърдите на манекенката. Междувременно модните журналисти фанатично ще си водят записки и ще поглъщат моделите с очи, както изгладнели бежанци гледат къшей хляб.

„И това е само отпред. А какъв ли адски хаос цари отзад?“, запита се Джоана. Щеше да разбере само след няколко часа. А Арабела нямаше да бъде там, за да ласкае, да успокоява и да контролира всички.

Джоана се заключи в тоалетната, за да се опита да спре сълзите, които внезапно започнаха да напират в очите ѝ отчасти от страх, отчасти от скръб. Някъде вътре в нея едно малко детенце плачеше: „Мамо, къде си? Моля те, бъди тук днес. Моля те.“ А възрастният човек казваше: „Стегни се, за Бога. Ти завеждаш връзките с обществеността на «Арабела Дизайнс». Нямах право да рухваш сега.“

Издуха носа си, наплиска лицето си със студена вода и прокара гребен през косите си. Стресна се от силното чукане по вратата на тоалетната.

— Джоана? Там ли си? Пристигна камионът, за да натовари всичко — извика Елинор.

Денят, който щеше да бъде триумфът на Арабела, започна.

— Грим, Джоана? — попита някакво момиче, облечено в розов гащеризон. Носеше нещо, което приличаше на кутия с инструменти. Оставаха само десет минути до началото на ревюто и напрегнатото очакване се усещаше във въздуха почти осезаемо. Всички манекени бяха гримирани, лицата им бяха напудрени, върху клепачите им бе нанесен брокат, а устните им бяха начервени с тъмнолилаво червило. Цял екип от фризьори беше пристигнал, за да накъдри, навие, среше, сплете и лакира косите на момичетата. В момента обличаха първите облекла, които щяха да представят. А също съответните обувки и бижута.

Отпред неколкостотин души се бяха наблъскали в горещата, натежала от уханията на парфюмите шатра, поздравяваха се на висок глас и си вееха с програмите. На един от столовете непосредствено до подиума седеше Луиз с широко отворени очи и жадно поглъщаше всяка подробност.

Джоана с тревога осъзна, че е станала център на вниманието.

— Грим ли? — повтори думата и се усмихна глупаво.

— Нали ти ще представяш Арабела? — попита момичето с гащеризона. — Роузи ни каза, че си нейна дъщеря и понеже тя не е тук, ти ще излезеш на подиума накрая.

Джоана се отдръпна ужасена.

— О, не! Не мога да го направя. Аз просто завеждам връзките с обществеността на компанията.

— Всички очакват да излезеш — опита се да ѝ вдъхне увереност момичето, намести я в един стол, среса назад късата ѝ коса и ѝ пръсна малко лак. След това с малък триъгълен тампон започна да полага основата на грима върху лицето ѝ.

— Но кой?... — Джоана наистина се паникьоса. Не стига, че трябваше да се погрижи за гладкото протичане на ревюто, а сега щеше да се наложи да излезе на подиума, заобиколена от всички тези дългокраки, високи и слаби красавици! — Не мога — безпомощно се противопостави тя.

— Напротив, можеш и трябва — каза един сърдечен, приятелски глас в ухото ѝ. Роузи нежно ѝ се усмихваше. — Трябва да го направиш заради Арабела — забеляза вълнението ѝ и строго добави: — Представяш ли си какво ще каже, като се върне и разбере, че не сме направили всичко както трябва?

Номерът подейства. Джоана решително кимна:

— Но не искам много грим — каза на момичето. Вече бе облечена в костюм с панталон от черен креп с марката на Арабела.

— Може ли някой да ми заеме чифт обици? — попита тя, защото майка ѝ винаги бе твърдяла, че обиците са нещо важно, особено за жените с къса коса.

Някой извади два златни клипса от кутията с бижута за ревюто. Момичето приключваше с грима ѝ и помоли:

— Само още малко руж.

Джоана се погледна в огледалото, готова за ролята, която трябваше да изиграе. Независимо че разумът ѝ нашепваше да не става глупачка, сърцето ѝ все подскачаше, докато се оглеждаше наоколо и се надяваше Арабела да се появи измежду закачалките с дрехите, да се засмее и да каже: „Разбира се, че се върнах, миличка.“

Някой пъкна в ръката ѝ бял плик. Тя го отвори с треперещи ръце. Беше картичка с пожелание за късмет, подписана от всички момичета в ателието.

Ревюто започваше. Музиката ехтеше. Дванадесетте манекенки стояха зад кулисите, готови за първото си появяване на сцената. Джоана се приближи към тях, като сгъна картичката и я пъкна в джоба си. Нямаше време да мисли. Нито пък да се разчувства. Това беше мигът на затишието, преди да се разрази бурята. Месеци планиране и работа щяха най-сетне да разцъфнат и да дадат плод. Всичко беше готово за началото. Липсваше единствено Арабела.

Цялото ревю премина в някаква шеметна бъркотия от дрехи, които се сваляха, обувки, които се изритваха настрани, още рокли, навличани през глава, провиквания за следващия номер, бижута за милиони лири, които се поставяха около шиите и китките на момичетата, фалшиви коси, които се прикрепяха за истинските, и шапки, нахлупвани до веждите. Въръжените пазачи държаха всички

под око. Гримьорите се суетяха, готови да нанасят поправки в движение. Манекените крещяха на хората, които им помагаха да се облекат, а те от своя страна крещяха на Елинор, която непрекъснато им се пречкаше. Понякога аплодисментите заглушаваха музиката, друг път музиката заглушаваше аплодисментите и всичко това — под ослепителните светлинни ефекти.

Без да се замисля, Джоана установи, че прави точно това, което бе вършила Арабела. Проверяваше всеки модел, преди да излезе на подиума. Наместваше някоя яка само с милиметър. Побутваше някоя шапка съвсем мъничко по-напред. Изпъваше някоя пола. Повдигаше някой шлейф, за да може платът да се разлее като водопад. Най-накрая се усмихваше окуражително на поредното момиче и прошепваше: „Прекрасно... изглеждаш великолепно... фантастично...“, за да може манекенката да излезе на подиума, преизпълнена с увереност.

Елинор я наблюдаваше, както бе правила през целия ден, с неприкрито раздражение. Роузи и жените, които помагаха при обличането, непрекъснато я мушкаха с лакти и я изблъскваха настрани, сякаш бранеха Джоана, бъдещата царица, и от това кръвта ѝ направо кипваше от завист.

На финала показаха прекрасна булчинска рокля, направена по модела на изящните гръцки роби, драпирана около тялото и завързана с тънък сребърен шнур. Аплодисментите се извисиха в кресчендо и ги заляха като огромни океански вълни. След това манекенките със смях заобиколиха Джоана, поведоха я към подиума и преплетоха ръце с нейните, готови да я избутат напред въпреки неспокойните ѝ протести.

— Почакайте! — извиси се нечий глас над останалите. Джоана се завъртя и най-младата шивачка от ателието напъха в ръцете ѝ огромен букет рози. Това вече беше прекалено, но нямаше време да спира, нямаше възможност да се мобилизира. Заведоха я вън, на подиума, където я посрещнаха бурни овации, които сякаш я пометоха като торнадо. Заслепена от светлините на прожекторите и зашеметена от оглушителните аплодисменти, тя все пак успя да си придаде самоуверен вид, макар че никога досега не ѝ се бе искало толкова много да се скрие на някое тъмно и тихичко местенце. До екзотичните и бляскави манекенки тя се чувстваше болезнено невзрачна и тромава, но тъкмо нея обичаше публиката, защото изглеждаше като нормален, жив човек. Такова бе излъчването ѝ. Разнасяха се непрекъснати викове

„Браво!“. Знаеше, че това не се дължи на нея самата — не бе измислила нито един модел, не бе направила нито един шев, — дължеше се на факта, че е дъщеря на Арабела. Познаваше разликата. Никой не я аплодираше заради самата нея.

Но колко я обичаха те! Всички редактори, купувачи, клиенти, медиите, дори изтънчените знаменитости ужасно харесаха свежата млада жена с черен костюм с панталон, с блестяща къса коса и свенлива усмивка на устните. Смятаха, че изглежда едновременно уязвима и решителна. Всички знаеха какво е преживяла през изминалата седмица, защото и нейното име се бе появило по първите страници на вестниците, и всички се досещаха, че най-лошото все още предстои.

„Държи се толкова смело!“, проплака съвсем открито един от най-коравите модни редактори. До него някакъв скептик отбеляза: „Просто ѝ симпатизират. И бездруго вероятно всичко ще се окаже медиен трик. Но проработи. Миналата седмица по това време Арабела Уебстър беше просто скъпо платена шивачка, а виж къде е сега!“

— Джоана, търсят те по телефона! — провикна се някой.

— Кой? Къде? — огледа се тя наоколо.

Цареше истинска лудница — манекените си тръгваха, а работничките опаковаха дрехите от колекцията. Всеки бързаше да си тръгне и да се измъкне от хаоса.

— Там, в офиса на организаторите.

Джоана забързано се отдалечи към мястото, където шатрата беше преградена. Тук цареше оживена дейност, защото всички бомбардираха организационните работници с най-различни молби и въпроси. Щом се появи, някой ѝ посочи къде е телефонът.

— Благодаря — вдигна слушалката и се запита кой ли журналист иска още информация, още снимки и поредното интервю за Арабела. — Ало? Обажда се Джоана Найт.

Беше мъжки глас. Обикновен, с нищо незабележим, ерудиран. Глас, който човек веднага би забравил.

— Надявам се ревюто да е минало добре, защото то е последното, което Арабела възнамерява да направи — рязко каза

непознатият. — В момента се интересува от съвсем различни неща — след това нещо в ухото ѝ изщрака и той затвори.

Джоана остана загледана в телефона, сякаш някой я беше ударил право в гърдите. Обърна се към секретарката, която седеше най-близо.

— Този... разговор за мен... — заекна тя. — Каза ли си името?

— Съжалявам — извинително отвърна младата жена. — Не обърнах внимание. Тук е истинска лудница — леко наклони глава, след това я разтърси и додаде: — Не, сигурна съм, че не се представи. Само попита дали може да говори с Джоана Найт. Това е всичко. Съжалявам...

Джоана набра 14-71, но глас на запис ѝ каза, че не е в състояние да съобщи номера, от който са позвънили.

— Всичко наред ли е? — бодро попита секретарката.

— Защо не си отидеш право вкъщи, миличка? — предложи ѝ Роузи, като научи за случилото се. — Най-добре ще е да се обадиш в полицията. Кажим им, че в крайна сметка майка ти не е изчезнала, а е била... ами... не знам какво да кажа — стисна устни тя. — Ти направи каквото се искаше от теб и се справи великолепно, мамка му! Оттук нататък поемаме ние.

„Всичко това е погрешно“, мислеше си Джоана. Би трябвало да празнуват факта, че Арабела е жива, но вместо това усещаше как в гърдите ѝ се надигат възмущение и гняв. Как е могла да изчезне и да ги зарече, без да каже дори една дума? Ами Луиз, която всеки ден пита за нея? А мъката, която разяждаше Джоана? Ами препитанието на хората, които работеха за нея? Арабела беше правила доста импулсивни неща през живота си, но това тук беше отвратително. Наистина гадно. Джоана прехапа устни и се запита на кого да каже най-напред.

— Баща ти и съпругата му взеха Луиз — каза Роузи, сякаш четеше мислите ѝ. — Помолиха да ти предам, че ще я приберат от дома на професора в неделя вечерта. Разбра ли, миличка?

Тя кимна механично, но слушаше с половин ухо.

— Къде може да е отишла? Какво, за Бога, може да прави? — избухна ядно. — Никога няма да ѝ го простя.

— Сигурна ли си... — поколеба се Роузи. — Защо не видиш какво ще кажат от полицията? Прибери се у дома и спокойно поговори

с тях. Ако това се разчуе, докато си още тук, ще се разрази истинска буря, помни ми думата.

— Права си — засега нито Елинон, нито някое от момичетата бяха научили за случилото се. — Ако имам новини, ще ти се обадя у вас по-късно, Роузи — импулсивно притисна в прегръдките си добросърдечната жена. — Благодаря ти за всичко. Просто не знам какво бихме правили без теб тази седмица.

Роузи я потупа по рамото и прошепна:

— Сега трябва да се погрижиш за себе си.

Джоана нямаше да издържи до дома си. Махна на едно такси и отиде право в полицейския участък в Белгравия. Колкото повече разсъждаваше за телефонното обаждане, толкова повече се ядосваше. Дали мъжът наистина имаше предвид, че „в момента Арабела се интересува от съвсем различни неща“? Какви други неща, за Бога?

Стремително излезе от таксито, втурна се през входната врата и влезе във фойето.

— Може ли да видя инспектор Уолш, моля? — попита задъхана в приемната. — Спешно е. Аз съм Джоана Нйт и става дума за майка ми.

Инспекторът се появи след няколко минути, любезен и изискан в тъмния си костюм с кафява вратовръзка.

— Добър вечер, госпожице Нйт. Какво мога да направя за вас?

Сините му очи внимателно изследваха лицето ѝ, сякаш се опитваха да отгатнат в какво състояние се намира.

— Преди малко ми се обади някакъв мъж, който каза, че майка ми е жива и...

— Жива ли? — попита той. — Моля, елате с мен в стаята за разпити и ми разкажете точно какво се случи.

Тя седна срещу него, разстроена и нетърпелива, изгаряща от желание да му разкаже за разговора.

— Кой беше този мъж? — попита Уолш, когато тя заговори отново.

— Не знам. Позвънил е на организаторите на ревюто. Поискал да говори с мен, а когато се обадох...

— Как звучеше гласът му?

— Моля? — намръщи се тя. — Ами съвсем обикновено. Най-обикновен глас. Нищо особено.

— Някакъв акцент?

— Не.

— Образован ли беше?

— Нямаше оксфордски акцент, ако ме питате за това. Звучеше като... четец на новините или като говорител, който съобщава прогнозата за времето.

По устните на инспектора заигра лека усмивка.

— Почти всички те имат някакъв местен акцент, макар и съвсем слаб.

— Работата е в това — каза Джоана, осъзнавайки, че излива гнева си заради Арабела върху този човек, — че майка ми явно е все още жива. Точните му думи бяха: „Това е последното ревю, което Арабела възнамерява да направи. В момента се интересува от съвсем различни неща.“ Не може да бъде по-ясно, нали? Майка ми е помолила някой да ни съобщи, че е заминала някъде и ни е зарязала. Не мога да повярвам, че е способна на такова нещо, колкото и да е непредсказуема. Ужасно съжалявам, че ви изгубихме времето...

Уолш вдигна широката си длан.

— Един момент, госпожице Найт. Бихте ли разпознали гласа, ако го чуете отново?

— Предполагам — учудено го изгледа тя.

— Почакайте тук — каза той.

Забави се известно време. Дали знаеше за изчезването на Арабела нещо, което тя не знаеше? Дали през цялото време не бе подозирал, че изчезването ѝ е просто каприз на егоцентрична жена, която се интересува единствено от себе си?

Когато се върна, с него беше и сержант Чембърс.

— Чуите това и ми кажете дали разпознавате гласа — каза Уолш.
— Хайде, Чембърс.

Сержантът сложи някаква касета в касетофона на другия край на масата и го пусна.

„... Той е невинен. Разполагам с доказателства за това, че Дейв не се е намирал в близост до Брик Лейн през онази нощ...“

Джоана замръзна на мястото си.

— Кой е Дейв? — попита тя.

— Това няма нищо общо с майка ви, госпожице Найт — бързо каза Уолш. — Просто искам да знам дали разпознавате гласа.

— Да. Или поне така смятам. Може ли да го чуя още веднъж? Чембърс отново пусна касетата.

„... Смятах, че ще ви е интересно да узнаете, че...“

— Той е, сигурна съм — заяви категорично. — Сигурна съм заради начина, по който произнесе думата „интересно“. По подобен начин прозвуча „различни интереси“, когато говореше за майка ми. Кой е той?

Уолш изглеждаше притеснен, а Чембърс беше забил поглед в обувките си.

— Съжалявам, госпожице Найт — внимателно каза инспекторът, — но този човек е един душевноболен. Всеки път, когато се случи нещо подобно в този район, той някак успява да се добере до засегнатите страни и до нашите телефони, обаждат се и говори безсмислици. Той е наш стар познайник, затова сме го записали. Просто си прави противни шеги, това е. Този тип Дейв, за когото говори, бе осъден на четири години затвор за побой и за нанасяне на средна телесна повреда. Разполагахме със свидетели, които го доказаха — като видях съсипаното ѝ изражение и помръкналия ѝ поглед, той продължи: — Случаят с майка ви се превърна в сензация заради връзките ѝ в света на модата. За него не би представлявало никакъв проблем да се добере до номера на организаторите, да поиска да говори с вас, а след това да се опита да ви прати да гоните вятъра.

— Но защо? — нещастно попита тя. — Защо някой би искал да направи подобно нещо?

— Боя се, че има много хора, които не са съвсем с всичкия си — мрачно отвърна Уолш. — Даваме мило и драго да го заловим, но той е хитър като невестулка. Обаждат се от улични телефони и никога не говори достатъчно дълго, за да го засечем. Съжалявам, че трябва да го повторя, но от понеделник насам няма и следа от майка ви. Правим всичко възможно, за да я открием.

— А ще успеете ли? — трепереща и посърнала попита Джоана. Той се прокашля и отвърна:

— Ще бъда честен с вас и ще ви кажа, че колкото повече време отсъства, толкова по-малки стават шансовете ни да я открием... жива.

Младата жена се запитва дали е способна да понесе повече мъка и ужас, отколкото бе изпитала до този момент. А сега към тях се бе прибавило и чувството за вина. Беше повярвала, че майка ѝ е заминала и ги е напуснала.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — промърмори тя и стана. — Трябваше да се досетя, че никога не би направила подобно нещо.

— Само още нещо, госпожице Найт. По няколко пъти на ден ни се обажда някоя си Елинон Андрюс и пита за Арабела. Дали не би могла да се обръща направо към вас? Ние сме извънредно заети и ще ни помогнете много, ако вие сте единственият човек, който ни се обажда за информация.

Джоана го изглежда слисано и отвърна:

— Извинете, нямах представа.

[1] Героиня от филма „Ребека“ на Алфред Хичкок. Икономката в имението Мандърли, чието злоещо и почти призрачно присъствие всява непрекъснат страх в душата на новата му господарка и я кара да се чувства затворничка в дома си. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Неделя, 19 септември, следобед

— Не е ли удивително, че Арабела е родила две толкова прекрасни деца като Джоана и Луиз? — попита Джереми и преплете пръсти с пръстите на Виктория.

Крачеха из Хайд Парк по време на следобедната разходка на Каспър. Златните листа се сипеха и се вихреха около краката им, когато между дърветата се промъкваше поривът на вятъра и довяваше първия есенен студ.

— Предполагам, че наистина е удивително — отвърна жена му и праметна няколко посребрени кичура зад ушите си.

С течение на времето, малко по малко, той ѝ бе разказал всичко за първата си съпруга. И че след като го бе зарязала, „за да се отдаде на собствените си дела“, създаването на дрехи не бе единственото ѝ занимание.

— Като стана дума за наивността... — възкликна Джереми, наблюдавайки как Каспър се стрелна подир една катерица. — Тогава вярвах, че видът ѝ и начинът ѝ на живот се дължат на огромната ѝ печалба от модния бизнес. Никога не би ми хрумнало, че е спряла да подбира и е започнала да приема кожи, бижута и пълни с пари пликкове от мъже със съмнителна репутация.

— Смяташ ли, че се е уморила и затова се е омъжила за Ерик — заради парите му?

Джереми тъжно се огледа подир отминаващото лято. На места тревата бе избуяла много висока и Каспър сякаш плуваше в зелено море.

— Проблемът бе, че времето ѝ минаваше. Тогава съпругът на една от жените, за която шиеше дрехи, имаше приятел, с когото Арабела излизаше доста често. Направо го изцеди, като го молеше да ѝ помага за училищните такси на Джоана и един Бог знае за какво още. Вече ѝ беше купил кола, палто от норки и диамантена огърлица. Но слуховете плъзнаха и трябваше да престане, защото в противен случай

щеше да съсипе бизнеса си. Известно време живя скромно, а след това се омъжи за Ерик, който по онова време нямаше никаква представа каква е.

Виктория спря, наведе се и взе една пръчка, която да хвърли на Каспър.

— Знаеш ли — подхвана тя и замислено склучи вежди, — аз не бих могла да го направя. Да спя с разни мъже, за да ми правят подаръци или да ми дават пари. Дори да умирам. Не мисля, че бих могла да го направя, дори и да имах деца, които гладуват.

Джеремии си спомняше Арабела на седемнадесет години, когато се бе омъжила за него. Винаги бе обичала секса, особено предварителната игра, но понякога се бе питал доколко съпругата му изпитва удоволствие от самия акт. Макар да вярваше, че тя наистина го обича, за нея вълнението явно се състоеше най-вече в усещането, че има власт над мъжа.

— Ужасно ми се иска да бях успял да получа попечителство над Джоана още тогава, но няхах приличен дом и не печелех достатъчно, за да си позволя бавачка, която да се грижи за нея, докато съм на работа, така че Арабела естествено спечели. Изглеждаше прелестно в съда — скромна и майчински настроена, и говореше как ще прави торти и ще помага на Джоана с домашните. Направо омагьоса съдията — той се протегна, хвана ръката на Виктория, погледна я в очите и се усмихна. — Защо не те познавах тогава?

— Но Джоана е успяла да оцелее.

— Мисля, че Арабела се е уплашила и е престанала, преди Джо напълно да схване какво става. Освен това я изпрати в пансион още съвсем малка. Ужасно ѝ се разсърдих за това.

Виктория наблюдаваше със снизходителна усмивка как Каспър весело подскача.

— Според теб дали изчезването на Арабела има нещо общо с миналото ѝ?

— Един Бог знае — сви рамене Джеремии.

Понеделник, 20 септември, сутринта

— Госпожице Нйт, разполагаме със сведения, които може да се окажат свързани с майка ви — осведоми я инспектор Уолш малко след

като бе пристигнала в кабинета си.

Зави й се свят и не бе в състояние да продума.

— Моля? Намерихте ли я?

— Полицията в Северен Йоркшър докладва, че жена, която отговаря на описанието на Арабела Уебстър, е била забелязана да се скита вчера следобед в селцето Грасингтън. Била много объркана, явно е изгубила паметта си.

— В Йоркшър ли? — с облекчение въздъхна Джоана. Искаше й се да изтича в ателието и да изкрещи добрата новина на Роузи и на момичетата. — Наистина ли? Къде е сега?

Мислите й кръжаха — объркани, въодушевени, невярващи, победоносни. Това обясняваше всичко. Стресът, предизвикан от предстоящото грандиозно ревю, явно е довел до нервен срив. Миналият понеделник, докато са я чакали, преизпълнени с безпокойство, Арабела явно е решила, че просто няма да издържи. Вероятно е тръгнала с колата си, накъдето й видят очите, за да се измъкне. И тогава е изгубила паметта си.

— Работата е в това — продължи инспектор Уолш, но не звучеше никак доволен, — че не са открили колата й. Когато са я взели, изглеждала изморена, но не като човек, който е оставил автомобила си някъде и е вървял дълго. Въпросната жена не смята, че изобщо притежава кола. Това повдига известни съмнения дали е тя, или...

Джоана почти не го слушаше.

— Да отида ли да я взема? Къде е в момента? Все още ли е на онова място... Грасингтън?

— Имаме нужда от потвърждение, че наистина става дума за Арабела Уебстър, така че ако бъдете така добра...

— Веднага тръгвам!

Щеше да се качи на влака. Да отиде със самолет. Да наеме кола. Трябваше веднага да отиде при майка си. Ужасно ще се уплаши, ако внезапно възвърне паметта си. Сигурно ще се чуди къде се намира и какво се е случило.

— Длъжен съм да ви предупредя да не възлагате прекалено големи надежди, госпожице Нйт — едва ли не строго я предупреди инспектор Уолш.

— Да, добре — отвърна му разсеяно. — Дайте ми адреса. Кой е най-близкият голям град?

— Скиптън. Но не забравяйте, госпожа Уебстър е изчезнала преди цели седем дни. А междувременно нито една от кредитните й карти не е била използвана, нито пък е теглила пари от банковите си сметки. Съветвам ви да действате много предпазливо, защото може да се окаже, че тази жена не е майка ви.

Но Джоана усещаше с цялото си същество, че става дума за Арабела. Инстинктът ѝ го подсказваше.

— Съобщили ли са за друга изчезнала жена, която да отговаря на описанието на майка ми? — попита тя. — Ако не са, трябва да е тя.

— Но тази жена е открита едва вчера. Ако живее сама, възможно е още никой да не е разбрал, че е изчезнала — обясни ѝ внимателно Уолш. — Според лекаря, който я е прегледал, през последните тридесет и шест часа тя най-вероятно е преживяла внезапна амнезия.

— Внезапна какво?

— Амнезия. Внезапна загуба на паметта. Може да е предизвикана от вирус, засегнал централната нервна система. Но, разбира се, ние не знаем дали...

— Все пак си струва да опитаме — настоя Джоана. — Ако майка ми е преживяла нервна криза и е отишла да се скрие някъде, съвсем възможно е след това да е получила амнезия. Къде е сега?

— В болницата в Скиптън. Намира се под специално наблюдение, а лекарят, който се грижи за нея, се казва Джоел Левин.

— Благодаря ви.

Двадесет минути по-късно Джоана пътуваше с такси към гарата Кингс Крос. Вече беше единадесет и половина. Движението беше толкова натоварено, че успя да се добере до гарата малко след дванадесет.

Пъхна в ръката на шофьора банкнота от десет лири, каза му да задържи рестото и се втурна в претъпкания салон с решението да плати билета си във влака. Най-сетне се озова в средата, след като бе заобикаляла майки с бебета и колички, възрастни жени, които дърпаха куфарите си на колелца, и студенти с огромни раници на гръб, които се обръщаха внезапно и неволно я удряха. Вдигна поглед със сериозно и съсредоточено изражение.

Заминаващи... Заминаващи... Взря се в непрекъснатото променящата се информация на таблото за пристигащите и заминаващите композиции, докато се опитваше да открие влак за

Лийдс. Кога беше следващият? Дали нямаше да се наложи да чака дълго?

Изведнъж забеляза светлинките до името на Лийдс. Слава Богу! Погледът ѝ пробяга до горния край на таблото. Влакът заминаваше в дванадесет и десет от седми перон. Разполагаше с по-малко от две минути да го хване, а седми перон беше доста далеч.

Фреди излезе от съдебната зала в един часа за обедна почивка. Имаше време да се попротегне, да изяде един сандвич и да изпие чаша кафе преди следващото заседание след час. Проточилото се дело на Маркъс Коен срещу Хелън Дугъл най-сетне приближаваше към своя край. Съдията трябваше да произнесе присъдата утре. Скоро щеше да е свободен от задължението да стои на дървените пейки в студената съдебна зала, докато двете страни излагат аргументите си.

Взе телефона си и набра номера на Джоана. Връзката беше ужасна, пращеше и прекъсваше, и той почти не успя да разбере какво му казва тя. Затвори и набра номера на „Арабела Дизайнс“.

— Там ли е Джоана? — попита учтиво.

— Не, няма я — рязко отвърна Елинор. — Тръгна за зелен хайвер. Не знам дали изобщо ще се връща на работа днес.

— Къде отиде?

— Откъде да знам? Аз само се опитвам да ръководя цялата фирма съвсем сама, а се оказва, че сме затрупани с работа.

— Добре — отвърна Фреди и за кой ли път се запита защо Арабела беше наела тази жена. — Дали не е получила някакви новини?

— Позвъниха от полицията, но честно казано, аз съм твърде заета, за да се намесвам. Защо не се обадиш на мобилния ѝ телефон? — злонамереността ѝ буквално се изливаше по линията.

— Така и ще направя — отвърна той не по-малко рязко и прекъсна връзката.

Джоана затвори вратата на вагона броени секунди преди влакът в дванадесет и десет да потегли от Кингс Крос. Краката ѝ се подкосиха след изморителното тичане, по бе завладяна от огромно облекчение.

Нямаше представа колко ще продължи пътуването, но поне беше тръгнала за нагам. Внезапно усети глад и се запъти през тракащите вагони към вагон-ресторанта. Обядът щеше да ѝ помогне да прекара времето по-неусетно и да я зареди с така необходимата ѝ енергия.

— Съжалявам, госпожице, но всичко е пълно — каза келнерът. Тя огледа чистите маси, застлани с ленени покривки, върху които се виждаха хубави съдове и чаши, и разбра какво има предвид той. Нямаше нито едно свободно място. — Трябваше да си запазите място. Този влак е много популярен.

— Ще има ли втора смяна? — попита тя, защото устата ѝ се напълни със слюнка, като наблюдаваше как хората с наслада поглъщат пържолите, печеното или пая с дреболийки.

— Боя се, че не — поклати глава сервитьорът. — Но количката ще обикаля вагоните непрекъснато.

— След колко време ще стигнем до Лийдс?

— След два часа — отвърна той, без дори да се замисли.

— Толкова скоро?

В Лийдс трябваше да хване друг влак, но следващото пътуване щеше да бъде съвсем кратко. Докато се връщаше обратно и се опитваше да си намери място, реши да позвъни на Фреди.

— Фреди?

— Къде си?

— Във влака за Йоркшър — отвърна тя, облегната на тресящия се прозорец във влака, който я отвеждаше в Северна Англия.

— Какви ги вършиш, по дяволите?

Обясни му накратко и додаде:

— Ще се върна довечера и се надявам да доведе мама със себе си.

— Боже, това е невероятно! Наистина ли смятат, че е тя?

— Кой друг може да бъде? Описанието напълно съвпада. Трябва да бъде тя, Фреди.

— Прекрасно. Дръж ме в течение. Ще изляза от съда в четири и половина. Обади ми се да ми кажеш какво е станало.

— Добре. Така ми олекна!

Внезапно осъзна, че за пръв път от понеделник насам се чувства щастлива. Усещането беше странно. Сякаш се разхождаше по един почти напълно забравен бряг след торнадо, което е изкоренило всичко

и е разклатило уютния ѝ и сигурен свят. Пристъпваше предпазливо, като че ли се възстановяваше от някаква болест, която я бе омаломощила, и се боеше да не спуга първите мехурчета на радостта.

Остана в коридора, за да не безпокои останалите пътници, и се обади на Джереми. Влакът тракаше и изминаваше километър след километър, а тя се чувстваше все по-силна и по-уверена. Разговаряше с баща си едва ли не предизвикателно, за да не му позволи да хвърли сянка на съмнение върху увереността ѝ, че ще открие Арабела.

Но вместо да направи това, той каза:

— Щях да тръгна с теб, ако знаех, миличка.

— Нямахме време, татко — отвърна тя. Разбира се, че имаше време. Можеше да вземе следобедния влак, вместо да се втурва така, като че ли беше въпрос на живот и смърт. Нали майка ѝ се намираще под грижите на лекар? Вече нищо лошо не можеше да ѝ се случи. — Просто нямах търпение да отида при нея — продължи Джоана. — Смятам да наема кола, за да я докарам. Ако има амнезия, трябва да постъпи в болница в Лондон под грижите на добър невролог.

— От полицията сигурни ли са, че е тя?

— Сигурно всички във Великобритания вече знаят как изглежда мама. Предполагам, че някой в Грасингтън я е познал и е съобщил на полицията.

— Какво е състоянието ѝ, като изключим загубата на паметта?

— Била изморена, струва ми се, но иначе била добре. Явно е много объркана. О, татко, какво огромно облекчение! Роузи и момичетата направо откачиха от радост, когато им казах тази сутрин. Ще те държа в течение.

— Моля те, скъпа.

Джереми затвори и отиде в малката дневна до кухнята. Искаше да гледа „Скай Нюз“, в случай че съобщят нещо за намерена жена, която отговаря на описанието на Арабела. Реши обаче, че ще е по-добре да не споменава нищо на Луиз, когато двете с Виктория се върнат от пазар. Най-добре щеше да е да почака, докато не получи потвърждение от Джоана. След това можеха да започнат да празнуват.

След като разговаря с Джоана на мобилния ѝ телефон, докато тя дъвчеше някакъв сандвич с шунка и пиеше ужасно горчиво кафе, Уолш

известни полицаята на Северен Йоркшър за времето на пристигането ѝ. В резултат на това, когато таксито ѝ спря пред болницата в Скиптън, вътре я чакаше неговият колега инспектор Кен Блек.

— Госпожице Найт?

Носеше сив шлифер над костюма си от туид, а на краката си имаше груби обувки. Грубоват, рязък и с обветрено, сурово лице, той се ръкува с нея, без да се усмихне, и ѝ кимна за поздрав.

— Здравейте — изломоти тя, внезапно притеснена. Последва го до асансьора и двамата мълчаливо се качиха на втория етаж. — Значи... сте намерили майка ми? — попита нетърпеливо.

Изражението му беше непроницаемо.

— Все още не знаем това.

— Но инспектор Уолш ми каза, че жена, отговаряща на описанието на майка ми... — отчаяно настоя тя.

— Няма да разберем дали това е вашата майка, докато не я видите, нали? — кисело отвърна той.

Асансьорът спря и той я поведе по множество коридори, минаха през големи обществени отделения с редици легла, от които надничача уморени и тъжни лица, а след това — покрай няколко затворени врати, които вероятно бяха на частни стаи. Натрапчивият мирис на болница проникна в ноздрите ѝ. Приглушеното пъшкане на болните и звукът от гугумените подметки на медицинските сестри заглушаваха всички останали шумове. Усети как в стомаха ѝ започва да се надига някакъв трепет и ѝ прилоша.

Инспектор Блек спря и надникна през отворената врата на малък кабинет, където седеше медицинска сестра и пишеше в голяма черна книга. Той се прокашля и тя вдигна поглед.

— Дойдохме да видим... — подхвана полицаят, но жената скочи на крака, приближи се и кимна с разбиране. След това се обърна и се усмихна на Джоана, която сякаш внезапно бе окаменяла.

— Ще ви заведе да видите пациентката — бодро каза сестрата. — Насам, моля.

Въздухът бе изпълнен с тревожно очакване. Мислите на Джоана тревожно кръжаха, а сърцето ѝ препускаше лудо. Сестрата отвори някаква обикновена дървена врата, чието стъклено прозорче беше закрито отвътре, и влезе в стаята преди тях.

Кой знае защо, Джоана си беше представяла, че ще завари Арабела в леглото, облежната на купчина снежнобели възглавници, че русата ѝ коса ще бъде разпиляна около раменете, а липсата на грим ни най-малко няма да намалява красотата ѝ. Вместо това тя седеше в едно кресло с гръб към тях и гледаше през прозореца. Беше облечена в черно и косата ѝ беше небрежно вдигната на кок. Джоана пое дълбоко въздух и пристъпи вътре, защото разбра, че майка ѝ явно не ги беше чула да влизат.

— Водя ви посетителка — каза сестрата. — Ще я поздравите ли?

Жената бавно се извърна и Джоана се озова лице в лице с напълно непозната.

Инспектор Блек я откара до гарата на Скиптън в пълно мълчание, без да откъсва очи от пътя, докато тя седеше до него на предната седалка, извърнала глава, за да не му позволи да види сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Подсмърчаше тихичко, защото нямаше у себе си носни кърпички. Беше смазана от отчаяние. И ядосана най-вече защото ѝ бяха вдъхнали надежда. След това си припомни предупрежденията на инспектор Уолш. Той изобщо не бе сигурен, че намерената жена е Арабела. Няколко пъти я бе предупредил, но тя не бе пожелала да се вслуша в думите му. Беше хукнала сама, а ето че сега отново сама трябваше да се справи с чувството за пълна самота. Баща ѝ имаше право, трябваше да го вземе със себе си.

— В колко часа е влакът ви? — попита инспектор Блек.

— Нямам представа — отвърна тя по-студено, отколкото бе възнамерявала. — Смятах да наема кола, за да откарам майка си в Лондон — добави, съжалявайки за грубостта си.

— Никога не съм смятал, че това е тя — заяви Блек с равен глас.

— Тогава защо... — рязко попита тя.

— Отговаряше на описанието — сви рамене инспекторът.

„Само дето майка ми е красива“, помисли си Джоана. Онази жена не бе никак хубава. Изглеждаше стара и съсипана и имаше влажния поглед на алкохоличка.

— Длъжни сме да проверяваме всяка възможност — продължи Блек. Помълча малко и сетне добави: — Снимката, която сте дали на

полицията в Лондон, е доста стара, нали? Много е лъскава.

Джоана усети как се напруга.

— Правена е преди няколко месеца и мама изглежда точно така. Тя е само на четиридесет.

Раздразнена от отношението му, спря да плаче и плътно се загърна в сакото си. Останалата част от пътя изминаха в мълчание, а когато полицаят спря пред гарата, тя изскочи от колата и учтиво му благодари.

— Късмет — провикна се той след нея, но Джоана вече се бе изгубила от погледа му.

Вторник, 21 септември, вечерта

— Джо, скъпа, много си отслабнала — каза Джереми, когато тя се отби на Портси Плейс, за да навести Луиз. — Трябва да се храниш, ако не искаш да се разболееш.

— Не съм гладна — възпротиви се Джоана. — През цялото време ми се гади от тревога и освен това не мога да вдигна глава от работа. Вчера понесох наистина огромен удар, татко. Не мога да се съвзема от разочарованието.

Той я слушаше внимателно, но същевременно ѝ препече филийки, извади от хладилника чиния с домашно приготвен пастет и го остави пред нея заедно с прибори и с чаша вино.

— Когато Виктория приключи с къпането на Луиз, ще вечеряме както трябва. Нали ще останеш, Джо? Сигурно Фреди отново ще работи до късно.

Тя кимна тъжно.

— Смяташе, че делото вече ще е приключило, но вчера защитата внезапно призовава нов свидетел, който обърнал всичко с главата надолу. Вече наистина му е дошло до гуша.

— Той доста напредва в кариерата, нали?

— Да, но ми се иска да прекарваме повече време заедно — особено напоследък.

— Не се съмнявам в това, скъпа — каза баща ѝ с разбиране и изражението му се смекчи. Наля си малко вино и седна начело на масата. Привлекателното му лице, което обикновено изглеждаше

свежо и бодро, сега бе посивяло и измъчено, като че ли беше ужасно изморен. — Е, какво ще правим сега?

— От полицията искат да я обявят за национално издирване. Убедени са, че мама не е напуснала страната, макар по едно време да се появи догадката, че е възможно да е взела частна яхта от Южното крайбрежие, но тогава остава въпросът къде е колата ѝ. Все някъде трябва да я е зарязала, а от нея няма и следа.

Джеремии обмисли този сценарий и каза:

— Изглежда малко като изсмукано от пръстите, не мислиш ли?

Джоана стисна столчето на чашата си.

— Може би не съвсем — изрече бавно.

— Какво искаш да кажеш?

— Тази сутрин инспектор Уолш ме повика в кабинета си. Попита ме дали мама е взимала кокаин. Явно една от манекенките, които разпитали, признала, че се е снабдявала с дрога чрез нея.

— Не говориш сериозно, нали? — стъписа се Джеремии.

Джоана сви рамене, които изглеждаха още по-слаби под черното ѝ сако.

— Казах му, че според мен мама никога не е взимала кокаин, но тя наистина се движеше сред доста съмнителни хора, татко. Сигурна съм, че някои от приятелите и клиентите ѝ взимат наркотици. Питам се дали ти не знаеш нещо.

— Честно казано, Джо, аз съм последният човек, който би научил.

Тя изглеждаше нещастна, защото не искаше да проявява недискретност по отношение на майка си, но въпреки това бе разтревожена от някои неща. Защо онази манекенка ще казва подобно нещо на инспектор Уолш, ако не е истина?

— В действителност инспекторът направо ме попита дали не е била наркопласьор — продължи тя.

— И ти си отрекла.

— Сметнах, че трябва да постъпя така заради мама, но не знам дали съм права.

Последва дълго мълчание, най-сетне нарушено от веселия смях на Луиз, която се качваше по стълбите заедно с Виктория.

За миг погледите на Джоана и на баща ѝ се срещнаха. След това той отмести очи и се пресегна за бутилката.

— Разбира се, че щеше да знаеш, ако е снабдявала с дрога други хора, скъпа — каза той. — Искаш ли още вино?

Събота, 25 септември, сутринта

Беше събота сутринта и Джоана се излежаваше и гледаше през таванския прозорец на спалнята им с ясното съзнание, че трябва да стане, но бе твърде потисната, за да помръдне. Страхът непрекъснато я стискаше в лапите си, а стомахът ѝ се бе свил на топка от непоносим ужас. Непрекъснато се чувстваше изморена.

Фреди беше отишъл да напазарува и тя изпитваше вина, задето не бе станала и не му бе предложила да го придружи, но все още се опитваше да намери забрава в съня. Питаше се обаче защо го прави, понеже напоследък спеше твърде зле.

В този момент иззвъня телефонът и тя се сепна от мелодичното му чуруликане.

— По дяволите! — отвори очи и се пресегна за слушалката на нощното шкафче. — Ало?

— Джо? Ти ли си? Нали не те събуждам?

Джоана седна в леглото с невярващо изражение на лицето.

— Нина! Ти ли си? Боже, какво правиш?

— А ти какво правиш, по дяволите?

Джоана се бе запознала с нея на тържеството по случай двадесет и първия рожден ден на техен общ приятел, което се бе състояло в лондонския Данджън^[1]. Нина бе пристигнала от Вашингтон и по това време учеше изобразително изкуство в „Сотби“, а Джоана, която все още посещаваше курсове по бизнес администрация и компютри, откри, че ги свързват много общи неща. Бързо се сближиха и прекарваха много време заедно в разговори за изкуството и посещения на галерии и макар новата ѝ приятелка да се върна в Щатите след края на обучението си, продължиха да поддържат връзка.

— Значи си научила? — попита Джоана, вече съвсем будна.

— Научих едва вчера. През последния месец бях в Индия заедно с брат си. Пътувахме из страната, напълно откъснати от света. Снощи се прибрахме и татко ми каза, че чел във вестниците за изчезването на майка ти. Божичко, Джо, какво стана?

— Де да знаех! Това е истински кошмар!

— Нямах ли представа къде е? Какво смята полицията?

— И те не знаят нищо.

— Мамка му, това е ужасно. Наистина съжалявам. Знаеш ли, смятах след около месец да дойда в Лондон, но мога да го направя сега, искаш ли? Може би имаш нужда от малко подкрепа? Сигурно си се побъркала от тревога!

Приятният ѝ американски акцент и позитивното ѝ излъчване припомниха на Джоана прекрасните времена, които бяха прекарвали заедно. Нина си я биваше — беше едра и имаше голямо сърце. Щедра, забавна, с вкус към развлеченията и винаги готова да се присмее на себе си, тя се впускаше с цялата си душа във всяко начинание.

Беше точно стимулът, от който се нуждаеше.

— Мили Боже, Нина, би било чудесно, ако дойдеш — възкликна Джоана. — Можеш да отседнеш при мен. Имаме една миниатюрна стая за гости, но майката на Фреди отсяда там понякога, така че не е чак толкова зле.

— Запази ми я! — бодро каза Нина. — Ще проверя какви полети има и ще ти звънна отново.

— Ами семейството ти? Сигурно искат да поостанеш при тях след такова дълго отсъствие?

— Не, нищо им няма. Ти се нуждаеш от мен повече. Веднага ще ти се обадя, захарче.

— Нина, ти си моята пътеводна звезда.

— Нищо подобно, аз съм цяла галактика — засмя се приятелката ѝ. — Чакай ме, идвам.

Когато остави слушалката, Джоана се усмихваше. Нина ѝ подейства като инжекция, като незабавно лекарство срещу депресия. Усети прилив на енергия, скочи от леглото и беше под душа, когато Фреди се върна, натоварен с пазарски чанти.

— Накупих всичките ти любими неща — провикна се той от кухнята и стовари торбите на пода.

След минутка тя се появи при него, увита в синя хавлия.

— О, чувствам се ужасно, Фреди — каза му, докато го наблюдаваше да разопакова пушената съомга и пържолите, вносите ягоди и праскови и няколко бутилки скъпо вино.

— Какво има? — усмихна се той, докато вадеше някакво пакетче от чантата, а след това каза: — Дръж! — и ѝ метна кутия шоколадови

бисквити.

Тя ги хвана и тутакси избухна в сълзи.

— Хей, какво има, скъпа? — напевно попита Фреди, прегърна я и я притисна до себе си. — Не обичаш ли вече шоколадови бисквити?

Тя го възнагради с измъчена усмивка.

— Чувствам се ужасно безполезна, а всички са толкова мили с мен. Просто не мога да го понеса.

Той лекичко я залюля и пъкна главата ѝ под брадичката си.

— Знам, знам.

След малко тя пое дълбоко дъх и се откъсна от него.

— Нина ми се обади, докато ти беше навън. Ще дойде в Англия и аз я поканих да отседне при нас. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се, че нямам — той харесваше Нина. Беше много забавна и щеше да му помогне да утеши Джоана, когато положението се влоши още повече, в което бе напълно сигурен.

Джоана отново подсмръкна, след това откъсна парче кухненска хартия и издуха носа си.

— Купил ли си нещо, което трябва да се подложи на дълбоко замразяване?

— На дълбоко... — объркано я погледна той.

— Защото, ако не си, искам да престанеш да разопаковаш тези неща и да дойдеш с мен — тя хвана едната му ръка и я притисна с обич между своите. — Сещам се за нещо, което ще бъде много по-забавно — добави Джоана, вдигна ръката му и нежно целуна дланта.

Понеделник, 27 септември, рано сутринта

Уикендът премина спокойно. Джоана не можеше да каже нищо повече. Тихо, приятно и без инциденти. Никакви новини от Арабела. Всички полицейски издирвания стигаха до задънена улица. В резултат на това двамата с Фреди се бяха възползвали от възможността да прекарат времето заедно, да се хранят, да спят и да се любят. Вече беше понеделник сутрин и те се движеха срещу потока от коли, който се вливаше в Лондон, защото отиваха на летището да посрещнат Нина.

Джоана се пресегна към копчето на радиото и започна да го върти, за да намери честотата на „Класик FM“. Остро изсвирване,

откъс от поп музика, последван от дрезгаво бръмчене, свистене, още бръждене и женски глас, който пееше: „Обичам своя любими-и-им...“.

След поредната порция дразнещ шум се разнесе гласът на говорителя: „Тази сутрин полицията задържа мъж, който ще ѝ помогне при разследването на случая с изчезналата преди петнадесет дни дизайнерка Арабела Уебстър. Надеждата да бъде открита жива намалява с всеки изминал ден...“

Всяка фибра в тялото на Джоана сякаш замръзна и тя започна да се спуска в ада. Беше дълбоко и тъмно и отвсякъде лъхаше ужас. Фреди отби рязко и спря колата на банкетата на пътя. Обърна се и я погледна. Беше закрила устата си с ръка и цялото ѝ тяло се тресеше.

Той бързо откопча колана си, прегърна я, подпрял с една ръка главата ѝ, и ѝ прошепна:

— Всичко ще бъде наред, скъпа моя. Прегърни ме, тук съм.

Изминаха няколко минути, преди тя да бъде способна да проговори:

— Но... кой? — промърмори дрезгаво.

— Не знам, но това все още нищо не означава. Не са открили тялото ѝ. Явно разпитват всички, които може да са я видели или да са чули нещо.

— О, Фреди, толкова ме е страх! — заклати се замаяна. Чувстваше се като парализирана. Всичко се размазваше пред погледа ѝ. Стоеше притисната до него, преизпълнена от неизразим ужас, защото знаеше какво означава тази новина. Разпитваха човека, когото подозираха в убийството на майка ѝ. Беше чувала тази фраза стотици пъти по радиото и по телевизията. „Някакъв мъж помага на полицейското разследване.“ Но кой?

— Добре ли си, скъпа? — разтревожено попита той, като видя как главата ѝ клюмва назад, а лицето ѝ пребледнява. — Мисля, че имам... да — извади от жабката бутилка минерална вода, развъртя капачката и ѝ я подаде. — Пийни си.

Тя кимна покорно и с мъка се изправи.

— По-добре да тръгваме. Самолетът на Нина каца след няколко минути.

— Сигурна ли си, че искаш да дойдеш. Няма да се разсърди, че не си я посрещнала, като разбере какво се е случило.

— Не, искам да я посрещна — поклати глава тя. — Ще се обадя на инспектор Уолш, за да разбера какво става. Защо не са ми казали, че подозират някого? — зарови ръка в голямата си чанта, а Фреди запали двигателя и отново се включи в потока от коли. — Може ли да говоря с инспектор Уолш? — попита Джоана, когато я свързаха с управлението.

— Момент, моля — последва кратка пауза, а след това някой каза: — Извинете, но в момента го няма. Искате ли да му предам нещо?

Джоана се опита да си спомни името на помощника му.

— А там ли е... — внезапно името му просветна в паметта ѝ. — Там ли е сержант Чембърс?

Последва още една пауза, а след това:

— Съжалявам, но и него го няма.

— Бихте ли ми помогнали? Казвам се Джоана Нйт и съм дъщеря на Арабела Уебстър. Току-що научих, че полицията разпитва някого във връзка с изчезването на майка ми, и се питах дали...

— Съжалявам, но не можем да предаваме такива сведения по телефона, госпожице. Да помоля ли инспектор Уолш да ви се обади, когато се появи?

— А! Добре, но е спешно.

Навлизаха в летището и Фреди зави наляво на колелото. След пет минути щяха да са в сградата за по-срещали.

— Защо не се обадиш на баща си? — предложи Фреди. — Винаги гледа новините, преди да тръгне за работа. Може по телевизията да са били по-подробни, отколкото по радиото. Полицията вероятно е арестувала заподозрения на разсъмване. Обикновено така се прави и ако телевизионната компания е научила за това, вероятно са изпратили екип.

Джоана набра номера на Джереми. Вдигна Виктория.

— Здравей, мило момиче. Как си? — сърдечно попита тя.

— Значи не сте чули? Татко там ли е?

— Заведе Луиз и Каспър в парка. Какво се е случило?

Джоана ѝ разказа. Виктория остана шокирана.

— О, Боже, но това е ужасно! Мога ли да направя нещо?

— В момента не, Виктория. Ще кажеш ли на татко какво се е случило, когато се върне? Нали ще се постарая Луиз да не научи. Тя все още вярва, че мама ще се върне... О, Боже, толкова съжалявам! —

изхълца Джоана и отново се разплака. — Никога не съм предполагала, че ще се стигне дотук.

— Скъпото ми момиче! — гласът на Виктория преливаше от състрадание. — Ние сме тук, когато ти потрябваме — денем или нощем. Не се тревожи за Луиз. Грижим се добре за нея.

Нина бурно премина през въртящата се вратичка на пристигащите пътници, облечена в огромно лилаво сако, което по-скоро подчертаваше размерите ѝ, отколкото ги прикриваше. Буташе количка, натоварена догоре с багаж.

— Ехо! — весело подвижна тя и отметна зад ухото дългата си до раменете руса коса. След секунда Джоана се озова притисната до внушителната гръд на приятелката си. — Ама ти направо си се стопила, Джо! — възкликна тя, като я пусна.

Фреди беше следващият, когото очакваше прегръдка, и се почувства така, сякаш му се радва прекалено възбудена английска овчарка.

— Радвам се да те видя — каза ѝ, когато най-сетне беше способен да продума. — Дай да взема куфарите ти.

Нина хвана Джоана под ръка.

— Е, как я караш? Ама наистина си ужасно отслабнала, така да знаеш. Що аз не мога? — засмя се тя. — Изобщо храниш ли се напоследък?

Джоана се обърна към приятелката си с измъчен поглед.

— Току-що научихме ужасна новина. Арестували са някого за разпит.

Нина се закова на място с ужасено изражение.

— Майтапиш се! Исусе! Знаеш ли кого са арестували?

— Нямам представа.

Нина загрижено я изгледа и цялата веселост се изпари от лицето ѝ. След това погледна към Фреди.

— Мили Боже! Нямах представа, че нещата са чак толкова зле. Какво ще правим сега?

— Ще ви закарам у дома, после ще отида на работа — каза Фреди. — Джоана очаква да ѝ позвънят от полицията, така че се надявам тогава да узнаем повече.

Натовариха чантите на Нина в багажника и поеха обратно към центъра на Лондон. Джоана седеше превита и мълчалива на седалката до него и здраво стискаше устни. Шокът бе парализирал тялото ѝ и тя не бе способна дори да говори.

Фреди наруши тишината:

— Много се радвам, че дойде, Нина — каза той. — Не мога да мръдна от съда през деня, освен това често се налага да работя до късно, а в момента това е направо ужасно.

Нина се наведе към предната седалка и потупа Джоана по рамото.

— Ще остана, докато имате нужда от мен, а като ви писне, просто ме изритайте. Междувременно мога да пазарувам и да ви готвя — добави тя и огледа слабото тяло на приятелката си. — Ще трябва да ви захраним, мадам. Ще станеш ходещ скелет, ако продължаваш в същия дух.

Джоана се отърси от вцепенението си и успя да разтегли устните си в едва забележима усмивка.

— Толкова се радвам да те видя, Нина. Направо нямаш представа...

Широкото лице на приятелката ѝ се разтегли в широка усмивка, която откри равните ѝ бели зъби. Погледна и двамата с обич и каза:

— Това е най-малкото, което мога да направя в замяна на прекрасните мигове, които изживяхме заедно миналия път!

Когато мобилният телефон на Джоана иззвъня, тъкмо минаваха през надлеза за Хамърсмит и всички замръзнаха по местата си. С треперещи ръце тя го сграбчи и се обади.

— Ало? — раменете ѝ облекчено се отпуснаха. — О, татко! Помислих, че се обаждат от полицията. Научи ли нещо повече?

— Нищо, миличка. Само обичайното изявление за пресата, че са заловили някого и ще го разпитват. Това е всичко. Опитах се да науча нещо от полицията, но отказват да отговарят на въпросите ми. Уолш още ли не ти се е обадил?

— Не. Възможно ли е просто да става въпрос за рутинен разпит? Или означава, че са намерили... мама? — с мъка произнесе тя последната дума.

Джереми не ѝ отговори, защото не искаше да ѝ дава надежда. Смяташе, че такава просто няма. Арабела беше изчезнала преди петнадесет дни, а полицаите бяха заловили някакъв мъж за разпит. Според него това означаваше само едно.

— Трябва просто да почакаме и ще разберем, миличка — примирено каза той. — Нали няма да ходиш на работа днес?

— Трябва. Затънали сме до гуша в работа. От ревюто насам непрекъснато се сипят поръчки. Но пристигна Нина — истински Божи дар.

— Чудесно, поздрави я от мен.

— Татко, каквото и да стане, Луиз не трябва да разбира...

— Знам — прекъсна я той. — Ще изключи телевизора и засега ще прибера радиото. Разбира се, ако е...

Джоана го прекъсна на свой ред:

— Ще мислим за това, когато се стигне дотам — каза му с прегракнал от болка глас. — Междувременно поздрави Луиз, кажи ѝ, че съм ужасно заета, и че довечера ще се отбием с Нина, ако имам време.

— Ще се видим тогава. Грижи се за себе си, скъпа — дълбокият мелодичен глас на баща ѝ беше натежал от тревога. Предусещайки надвисналата огромна загуба, Джоана прошепна „довиждане“ и прекъсна разговора.

Веднага щом пристигнаха на Уоруик Скуеър, Фреди грабна куфарчето си от задната седалка и целуна Джоана по устните.

— Ще имам късмет, ако се прибера към седем, скъпа. Остави съобщение на телефона ми, ако научиш нещо.

Тя безмълвно кимна. Нина удивено го изгледа.

— Тук ли ще оставиш колата, Фреди? Няма ли да отидеш с нея на работа?

— Проблеми с паркирането. Ще се видим довечера — той им махна и се запъти да хване метрото за Холборн.

— Страхотно момче, Джо — отривисто изкоментира тя.

Джоана погледна към отдалечаващия се мъж и се усмихна.

— Да, знам.

— Само че... — Нина погледна към заключения багажник на колата.

— Какво има?

— Ами, миличка, надявам се да имате асансьор, защото той забрави да ни помогне с багажа, а ми се струва, че живеете на шестия етаж.

— Не се притеснявай. Имаме един скърцащ стар асансьор. Възможно е да се наложи да се разходим няколко пъти, но ще се оправим.

— Ами страхотно! Може би трябва да сваля някой и друг килограм, но се сещам за по-цивилизовани начини да го постигна.

Щом занесоха куфарите в стаята за гости, Джоана отиде в дневната и включи телевизора.

— Да видим дали няма да кажат нещо по новинарския канал — отпусна се тя на дивана, а Нина се настани до нея.

Даваха прогнозата за времето, а след рекламите имаше спортни вести. Джоана седеше, кършейки пръсти, и почти не можеше да диша от напрежение. Последва логото на канала „Скай“ и драматичният музикален сигнал. След това на екрана се появи говорителка, която прочете основните новини от аутокюто.

„Задържан е мъж за разпит във връзка с изчезването на модната дизайнерка Арабела Уебстър.

Проиндонезийски военни части вилнеят около Източен Тимур в знак на протест срещу резултатите от изборите.

Едрият бизнес отказва финансовата си подкрепа за партията на торите...“

Джоана изстена и нетърпеливо зачака да приключи краткото обявяване на останалите по-важни теми.

След това изведнъж, шокиращо внезапно на екрана се появи лицето на Арабела, любимото усмихнато лице, което разговаряше с някого на една филмова премиера, която беше посетила преди броени месеци. За пръв път, откакто майка ѝ бе изчезнала, я виждаше на филм и докато наблюдаваше как тя говори оживено и извива вежди, както правеше, когато слушаше внимателно, сърцето ѝ се изпълни с най-силното усещане за невъзвратима загуба, което бе изпитвала до този момент.

„Мъж помага на полицейското разследване, занимаващо се с изчезването на модната дизайнерка Арабела Уебстър. Тя изчезна на път за магазина си на Пимлико преди петнадесет дни...“

Джоана гледаше като омагьосана, когато картината се смени и на екрана се появи магазинът на „Арабела Дизайнс“, заснет преди няколко дни.

„Независимо че описанието ѝ е разпространено из цялата страна, от нея няма следа от осем и тридесет сутринта в деня на изчезването ѝ. Според полицията от банковите ѝ сметки не са били теглени пари, а кредитните ѝ карти не са били използвани...“

Сега показваха майка ѝ да се носи грациозно с някаква екстравагантна шапка с пера и да маха с ръка на някакъв приятел в Роял Аскът. Джоана просто не можа да го понесе.

„Засега полицията не е оповестила името на мъжа, когото разпитва.“

Това беше всичко. Говорителката премина на следващата новина.

— Пак ще позвъня в полицията — каза Джоана на Нина и се пресегна към телефона. — Трябва да разбере кого разпитват. Какво е станало, за което не знам.

— Предполагам, че трябва да внимават — изтъкна гостенката, — защото, ако разпитват някого, който се окаже невинен, а те разгласят името му, той може да ги съди за нанесени морални вреди.

— Но можеха да кажат поне на мен какво става.

— Ще направя кафе, докато говориш по телефона.

— Благодаря. Кухнята е надясно покрай...

— Миличка — засмя се Нина, — все ще успея да намеря кухнята в един тристаен апартамент.

— Сигурна ли си, че нямаш нужда от компас? — като студентки често си разменяха подобни шеговити реплики и Джоана се радваше, че помежду им продължават да прехвърчат същите искри, независимо от обстоятелствата.

— Нито дори кислородна маска.

Джоана отново премина през цялата верига — обясни на телефонистката коя е и защо се обажда, поиска да я свържат с инспектор Уолш и след това със сержант Чембърс. Но получи пак същия отговор. „Съжалявам, и двамата ги няма, но ще предам, че сте се обаждали.“ Само това и нищо повече.

— Господи, направо ще ме подлудят! — изстена на влизане в кухнята, където вече ухаеше на кафе и препечени филийки.

— Сядай тук и изяж това — изкомандва я Нина и тръсна на масата масло, мармалад и сирене.

— Какво ще правя? — попита Джоана и се отпусна на един стол.
— Никой не иска да ми каже какво става.

— Сигурно имат причина да пазят всичко в тайна.

— Но кой може да бъде този мъж?! Нищо не ми хрумва.

Приятелката ѝ замислено стисна устни.

— Бивш любовник... делови съперник...

— Или някой от наркобизнеса — тихо отрони Джоана.

— Майтапиш се.

— Детективът ме попита дали мама не е била замесена в търговията с наркотици.

— Значи наистина смяташ?... — невярващо каза Нина.

— Просто не знам вече. Мама не взимаше наркотици. Абсолютно сигурна съм в това. Но си припомням някои подробности — например някои тайни срещи в офиса ѝ. Веднъж я обезпокоих и тя направо побесня. Беше с една много богата клиентка и сейфът беше отворен. Върху бюрото имаше някакви пакетчета. Съвсем малки, нали разбираш? Клиентката се опита да ги скрие с шала си, но изглеждаше ужасно виновна. А също и мама.

— Погледна ли в сейфа, след като тя си тръгна?

— Да, имаше само пари. Най-вече за заплатите. В този момент телефонът в дневната иззвъня.

— Може да е Уолш! — възкликна Джоана и излетя от стаята.

Не беше нито инспекторът, нито сержант Чембърс.

Джоана удивено се заслуша в гласа на госпожа Холмс, икономката на Ерик Уебстър, на която Арабела бе разчитала за всичко, докато бе омъжена за него.

— Извинявай, че те безпокоя, Джоана, но ти живееше тук, затова може и да знаеш. Ние почти никога не отваряме френските прозорци през зимата, но ключът не е на обичайното си място и понеже не мога да се свържа с никой друг, се питах дали не знаеш къде го държеше майка ти? — извинително каза жената.

— Моля? Какви френски прозорци? — смаяна попита Джоана.

— Прозорците на дневната към градината. Ако не ги отворим, ще се наложи да разбият ключалките.

Джоана усети как последователно я обливат студени и топли вълни, разумът ѝ сякаш всеки момент щеше да прозре нещо важно, но след това то ѝ се изплъзна. Безформеният ужас остана загнезден в сърцето ѝ и кръжеше на ръба на съзнанието ѝ. За да си даде малко време, тя попита:

— Кой ще трябва да разбие ключалките? За какво говорите? Кой иска да излезе в градината?

— Полицията. Искат да разкопаят градината, за да... — внезапно госпожа Холмс замълча. — Не знаеше ли?

— Какво да знам? — попита Джоана и пред очите ѝ затанцуваха черни кръгове. Стаята се разпадна пред погледа ѝ, а коленете ѝ омекнаха, когато я заля вълна от ужасна слабост. — Какво да знам?

— Тази сутрин арестуваха професора, Джоана. В момента е в полицията.

Нина я завари коленичила и обгърнала тялото си с ръце. Олюляваше се напред-назад и тихичко стенеше.

— Джо! За Бога... Какво се е случило? — прегърна приятелката си през раменете.

Джоана рязко се изправи, отблъсна я с една ръка, а с другата закри устата си. Лицето ѝ блестеше от пот. Хукна към банята и няколко пъти повърна в тоалетната. Нина грабна една кърпа за лице, намокри я със студена вода, наведе се и внимателно я притисна към челото и слепоочията ѝ.

— Горкичката ми — промърмори тихо. — Страхотно обаждане е било, няма що. Искаш ли да поговорим за него?

Джоана не продума, не бе в състояние да го стори, но се наведе над керамичната мивка напълно съсипана, докато разсеяно бършеше устата си с кърпата.

Когато телефонът иззвъня отново, тя направи знак на Нина да вдигне вместо нея. Беше Джереми. Веднага позна гласа ѝ, макар да не го беше чувал отпреди три години, каза ѝ колко се радва, че ще бъде до дъщеря му, и помоли да разговаря с нея.

— Ще ѝ кажа, че си ти, но е много зле — уведоми го гостенката.
— Научи ли какво е станало?

Отговорът му прозвуча мрачно:

— Да, разпитват някого във връзка с изчезването на Арабела. Не искат да ми кажат кой, но явно най-сетне напредват.

— Да, наистина напредват — кратко отбеляза тя. — Почакай за момент.

Джоана се приведе напред като старица, притиснала стомаха си, сякаш я болеше, дотътри се до стаята и взе телефонната слушалка.

— Татко? — попита и не позна гласа си.

— Миличка, сигурно е нещо съвсем рутинно — опита се да я успокои той. — Полицаите трябва да проверят всички следи. На твое място не бих се тревожил толкова...

— Татко, те разкопават градината на Ерик. Смятат, че е убил мама и я е заровил там.

Понеделник, 27 септември, следобед

Инспектор Уолш изгледа с неприязън мъжа с остри черти, който седеше срещу него на масата. Ненавиждаше интелектуалните сноби. Особено онези, които бяха превърнали по-доброто си образование в покровителствена арогантност. Погледна към сержант Чембърс, който седеше до него, и му даде знак да включи касетофона.

— Разпит на Ерик Уебстър в присъствието на инспектор Уолш и сержант Чембърс, проведен в понеделник, двадесет и седми септември, в три часа и четиридесет и три минути следобед — той спря за момент, изпъна рамене и погледна право в злобните сини очички на Ерик. — Името ви, моля.

— Тъп въпрос, след като прекрасно знаете името ми — гласът беше не по-малко суров от чертите на лицето му.

— Името ви, господине.

Ерик въздъхна тежко и каза:

— Професор Ерик Хърбърт Уебстър.

— Адрес.

— Милнър Стрийт номер деветдесет и едно, Челси, Югозападен Лондон — отвърна той със саркастична педантичност.

— Възраст.

— Шестдесет и шест. Но какво ви влиза в работата пък това? — скръсти бледите, си, добре поддържани ръце на масата помежду им и строго стисна устни.

— Професия.

— Казвате го така, като че ли съм зъболекар или нещо подобно.

— Професията ви, моля — Уолш вече едва успяваше да сдържа раздражението си.

Ерик го погледна, без да мига.

— Професор по история. Член на Дружеството на археолозите, преподавател в Катедрата по история на Университета Кардиф. Член на Кралското историческо дружество. Доктор на науките. Член на Британската академия на науките и на федерацията на британските художници. Професор Емеритус в Маршам Колидж на Лондонския университет, бивш заместник-ректор. Професор по история на Тюдорите и президент на Асоциацията на историците и на Обществото по археология от времето на Тюдорите. Автор на книгите „Два века монархия на Тюдорите“, „Крал Джеймс VI и I. Изследване“, „Джеймс VI и I, покровител на изкуствата“, „Джеймс VI и I, монархът и човекът“ и „Изследване на епохата на Тюдорите“... Твърде бързо ли говоря, инспекторе? Ако е така, ще откриете необходимите ви данни в „Кой кой е“.

Уолш продължаваше да не сваля очи от него, но Чембърс беше забол поглед в пода. Този тук беше истинско копеле и сержантът се чудеше кога ли Уолш ще му покаже лошата си страна.

Но в очите на началника му проблесна искрица веселие, когато попита:

— Какво е семейното ви положение в момента?

Ерик вирна брадичка и показа снежнобялата си яка и скъпата си морскосиня копринена вратовръзка.

Макар да бяха отишли в дома му в седем и половина сутринта, той вече бе облечен в безупречен кашмирен костюм и идеално излъскани обувки.

— Разведен съм — каза рязко, — както прекрасно знаете.

— Как се казва бившата ви съпруга?

— Наистина ли трябва да участвам в този детински...

— Името на бившата ви съпруга, моля.

— Арабела... Уебстър, за съжаление. Искате ли да ви разкажа и биографията ѝ? Мисля, че ще ви се стори доста интересна.

По шията на Уолш започна да пълзи червенина и Чембърс усети как дишането на инспектора се учести.

— Хайде да зарежем сарказма, господине — каза студено.

Задържаният кимна с оплешивяващата си глава и се подсмихна.

— Зависи доколко глупави ще са въпросите ви и колко още време възнамерявате да ми изгубите по този нелеп начин.

— Професор Уебстър, предлагам ви да се отнесете сериозно към въпроса — предупреди го Уолш. — Госпожа Уебстър изчезна преди повече от две седмици, а за последен път е била видяна именно във вашия дом. Искам да знам точно какво се случи. Защо дойде при вас онази сутрин?

— За нещастие трябва да поддържаме връзка, за да уговорим срещите ми с дъщеря ми.

— Често ли се отбиваше в дома ви в осем и половина сутринта, за да обсъждате подобни въпроси?

— Знае, че денят ми започва рано сутринта.

Инспекторът се консултира със записките си.

— Но обикновено сте уговорили посещенията на дъщеря си с икономката на съпругата си, Мелоса.

Ерик изцъка нетърпеливо:

— Да, понякога. Какво значение има?

Уолш не обърна внимание на въпроса му.

— Колко често се срещахте с бившата си съпруга? Приятелски ли преминаваха тези срещи? И двамата ли искахте най-доброто за Луиз?

— Разбира се.

— Винаги ли? Кой я оставяше и я взимаше от дома ви? Никога ли не сте спорили за времето и датата на свиждането?

— Не.

— Значи срещите ви са преминавали в атмосфера на разбирателство? На желание да се държите цивилизовано и приятелски?

— Напълно.

— Защо тогава сте имали бурна разпра с бившата си съпруга сутринта в деня на изчезването ѝ? — предизвика го Уолш.

— Не знам за никаква разпра.

— Ами освежете си паметта, професоре, защото имаме свидетел, който е видял вас и съпругата ви през отворения прозорец на приземния етаж в дома ви — Уолш погледна бележките си и продължи: — Научихме, че се е водел бурен спор. Говори се за хвърлени предмети. Явно е било налице сериозно неразбирателство.

Кожата на Уебстър изглеждаше по-бледа и потна.

— В това няма капчица истина. Аз съм образован и културен човек, който не се поддава на инстинктите на низшите класи.

Чембърс рязко вдигна глава и впери удивен поглед в него. Не знаеше, че съществуват хора, които продължават да споделят подобни погрешни политизирани схващания.

Но Уолш почти се усмихваше.

— Тогава как ще обясните показанията на свидетеля, който твърди, че ви е чул да казвате: „Ако направиш това, Арабела, ще те убия!“

— Ще кажа, че има силно развито въображение — подигравателно изсумтя задържаният.

— И защо според вас този свидетел, който между другото е един от вашите съседи, ще казва подобно нещо, ако то не е истина? — с интерес попита инспекторът. — Толкова лоши ли са отношенията ви със съседите, че някой да си измисля такова нещо само за да ви навреди?

— Много хора ми завиждат — сковано отвърна Ерик.

Уолш го изгледа преценяващо и каза:

— Чудя се защо.

Чембърс отново се зае да изследва пода. Беше прав. Този разпит щеше да отнеме много време. Инспекторът още не беше преминал в настъпление, а професорът беше извънредно костелив орех.

Понеделник, 27 септември, късно следобед

Джоана отпиваше от горещия чай и постепенно цветът започна да се връща на лицето ѝ.

— Но защо Ерик? — не спираше да повтаря.

Нина правеше онова, което умееше най-добре — да се грижи за другите, — затова се бе обадила на Елинора и я бе уведомила, че

Джоана не се чувства добре и няма да отиде на работа. След това седна до приятелката си и се опита да я занимава, като едновременно с това непрекъснато ѝ поднасяше топли напитки и нещо за хапване.

— Разводът мъчителен ли беше?

Джоана се сгуши на дивана, защото ѝ беше студено, независимо че следобедът бе доста мек.

— Ерик се почувства унижен, че е зарязаният, защото всъщност искаше той да напусне мама. След това изникна въпросът с парите. Мама поиска огромна сума, за да може да си купи апартамент, а също и издръжка за себе си и за Луиз.

— Получи ли ги?

— Да, всъщност той беше доста щедър. Проблемът е в това, че вместо да купи апартамента на Емперърс Гейт с парите от сделката, тя уреди огромна ипотека, за да може да използва парите на Ерик за други цели.

Нина изви вежди и я изгледа подозрително.

— И?

— След това го накара да изплати ипотека.

— Умна дама, нали? — изкоментира приятелката ѝ.

Никога не бе харесвала Арабела, но тя беше майка на Джоана, така че какво да се прави. Под очарованието ѝ прозираше нещо ужасяващо. На първо място отчаяният ѝ стремеж да получи лично признание напълно засенчваше каква да е загриженост за околните. Освен това притежаваше способността да кара някои хора да се чувстват по-нищожни от нея, включително и Джоана, която не разбираше, че е манипулирана, защото обожаваше майка си. Нина си каза, че може би най-подлото качество на Арабела е това, че в действителност няма вид на манипулаторка. Хората, а също и двете ѝ дъщери бяха дълбоко убедени, че в отношенията си с нея действат по своя собствена воля.

Джоана все още не го осъзнаваше напълно, но истинското желание на майка ѝ бе да я превърне в свой сателит, който да обикаля около нея — звездата, — да ѝ помага и да я величае, докато не се превърне в най-прочутата дизайнерка в модния бизнес. Без никаква зла умисъл Арабела искрено вярваше, че ѝ прави огромна услуга, като я убеждава да започне работа в компанията, защото изобщо не ѝ бе хрумвало, че момичето може да поиска да има свой собствен живот.

Джоана се обади и прекъсна размислите на Нина:

— Питам се какво е накарало полицията да заподозре Ерик.

Приятелката ѝ се позамисли, преди да отговори:

— Ако наистина му е било писнало от финансовите претенции на майка ти, той би имал мотив — парите.

В полицейското управление мъчителният разпит продължаваше и Уолш нямаше никакво намерение да се откаже. Вероятно и двамата мъже бяха изморени и гладни, но никой не се предаваше. Чембърс все още седеше до касетофона и копнееше да отиде до тоалетната. Внимателно се размърда на пластмасовия стол и се запита дали Уолш ще приключи скоро с разпита, за да могат всички да си отдъхнат.

В момента използваше тактиката на рибар, уловил нещо на въдицата си — придърпваше по малко, след това отпускате кордата и сетне отново, малко по малко и изключително внимателно приближаваше жертвата към себе си.

— Каква беше причината за развода? — попита небрежно, сякаш просто се намираще на приказка.

— Арабела имаше способността да бъде безкрайно досадна.

— Казахте „имаше“ — прекъсна го Уолш. — Защо говорите за нея в минало време?

— Защото след развода тя вече не е част от живота ми. А когато едно нещо престане да „е“, значи е „било“ — назидателно заяви Ерик.

— А какъв беше половият ви живот? Тя взискателна ли беше?

Ерик пламна от гняв.

— Това е проява на ужасна наглост и няма абсолютно нищо общо със сегашното положение.

— А какво точно е сегашното положение, професоре? Кажете ми. Много ще ми е интересно да узная.

— Сегашното положение е, че вие губите ценното ми време, причинявате ми изключително неудобство и много бих искал да знам докога ще продължи този фарс!

— Професоре, повечето хора във вашето положение настояват да присъства и адвокатът им. Вие защо не го направихте?

— Защото нямам какво да крия — арогантно заяви Уебстър. — Съвестта ми е чиста.

Уолш многозначително погледна часовника си.

— Тепърва ще видим това. Осведомиха ме, че претърсването на къщата и разкопаването на градината ви няма да приключат до утре и дори до вдругиден. Междувременно ще останете в ареста. С това разпитът, проведен в присъствието на инспектор Уолш и сержант Чембърс, приключва в пет часа и петдесет и осем минути следобед.

Един час по-късно инспектор Уолш отговори на по-ранните обаждания на Джоана.

— Съжалявам, че не успях да ви се обадя досега — каза той по-внимателно и загрижено, отколкото в предишните им разговори. — И моля да ме извините, че нямах възможност да ви предупредя по-рано за онова, което предстои да се случи.

— Да не би да обвинявате втория ми баща в убийство? — глухо попита тя.

— Засега не разполагаме с никакви уличаващи доказателства, а и до този момент той разпалено отрича да има нещо общо с изчезването на госпожа Уебстър.

— А в градината му?... — зададе въпроса заеквайки.

— Откъде научихте за това, госпожице Найт? — остро попита Уолш.

— Госпожа Холмс ми каза. Някога и аз живеях там. Не можели да намерят ключа за вратата към градината... — гласът ѝ заглъхна.

— Разбирам. Съжалявам, че сте узнали по този начин. Досега не сме открили нищо. Наложил се да спрем работа, защото се стъмни, но ще продължим утре сутринта.

— Значи наистина смятате, че е убил майка ми? — прошепна тя.

— Засега мога да кажа само, че той е главният ни заподозрян, но нямаме право да му отправим обвинение, ако не разполагаме с доказателства. Тъкмо тези доказателства се опитваме да съберем в момента. Вече сглобихме картината на случилото се миналия понеделник. Вчера при нас дойде един от съседите на професора и даде показания. Към осем и половина през един отворен прозорец е видял госпожа Уебстър и професора да спорят ожесточено. В действителност той я е заплашвал. Но в този момент някой потърсил

нашия свидетел по телефона, а когато се върнал, от двамата нямало и следа.

— Защо не е дошъл по-рано?

— Същата сутрин заминал за Кения. Бил на сафари, върнал се едва вчера и тогава научил за изчезването на майка ви.

— Мили Боже! А госпожа Холмс? Тя защо не е казала нищо?

— Защото все още не се била върнала в къщата след почивните дни. Кажете ми, госпожице Нйт, майка ви и вторият ви баща често ли се караха?

— Не често, но се случваше от време на време. Като всички семейни двойки, предполагам.

— Бурна ли беше връзката им? Замерваха ли се с разни неща?

— Понякога — предпазливо се съгласи тя. Арабела беше избухлива, а Ерик бе овладял до съвършенство уменията да я предизвиква, докато напоро не експлодира от гняв. — Да, мисля, че връзката им беше доста бурна — призна Джоана.

— Имате ли някаква представа за какво е ставало въпрос, когато той ѝ е казал: „Ако направя това, Арабела, ще те убия“, както твърди свидетелят?

Тя стисна здраво слушалката и усети как цялата настръхва. Сякаш чуваше гласа на Ерик да произнася тези думи.

— Не знам.

— Възможно ли е да са се карали за попечителството над Луиз?

— Това е единственото нещо, за което никога не се караха. От самото начало се разбраха, че тя ще живее с майка ни, но ще прекарва с баща си почивните дни през седмица, както и известно време през ваканциите.

— И майка ви нямаше нищо против това споразумение?

— Нищо. Когато се разведе с баща ми, споразумението беше същото и нещата вървяха съвсем гладко.

— Да, известно ми е. Вече разговарях с баща ви.

— И какво ще стане сега? — попита Джоана и си представи аристократичния Ерик Уебстър с острите му черти и гневни очи затворен в арестантска килия. Как щеше да се оправи без огромната си библиотека, любезната си икономка и удобния си, изнежен начин на живот?

— Според него майка ви напуснала къщата вбесена, заминала с колата си и оттогава не я бил виждал. Но аз съм убеден, че лъже.

— Боже! — усети как крехкото ѝ самообладание се разпада на хиляди парченца. Цялата се разтрепери. Уолш продължи да говори, но ушите ѝ бучаха и тя имаше усещането, че гласът му долита от дъното на пълен с вода басейн.

— В момента претърсваме всички гаражи в Клейбън Мюз с надеждата да открием ягуара на госпожа Уебстър. Научихме, че професорът държи там своята собствена кола в самостоятелна клетка.

— Да — отвърна му и усети как се унася и губи връзка с действителността.

— Ако си спомните нещо, което може да ни бъде от полза, просто ми оставете съобщение и аз ще се свържа с вас — каза накрая Уолш.

— Нали ще ми съобщите, ако... — едва успя да отрони Джоана, защото се задушаваше и усещаше огромна тежест в гърдите.

— Разбира се.

Тя затвори, сгуши се на кълбо и остана така доста време. Достатъчно дълго, за да се убеди, че полицията греша. Достатъчно дълго, за да откаже да приеме фактите, защото не беше готова да се изправи срещу истината.

Вторник, 28 септември, сутринта

Действителността жестоко я зашлеви през лицето, когато след тежка нощ пристигна в офиса малко след осем сутринта на следващия ден. Вестниците бяха открили, че полицията разпитва бившия съпруг на Арабела, и че в момента продължават да разкопават градината му.

В шивашкото ателие цареше пълен хаос и по-младите момичета се даеха в сълзи. Научавайки последните новини, човек просто преставаше да се надява, че Арабела може да е все още жива.

Роузи беше потресена, но продължаваше да работи като автомат с безизразен поглед. Елинор седеше на бюрото си и шепнеше нещо в телефонната слушалка, закрила устата си с ръка. Когато Джоана я погледна, тя виновно се поизправи, а лицето ѝ пламна.

— Тъкмо си уреждах час при гинеколога — отбранително заяви тя, без никой да ѝ е търсил обяснение. — Не трябваше да идваш. Ще се

справим и без теб, всичко е под контрол. Ще поговоря с момичетата в ателието и те скоро ще се успокоят — черните ѝ очи настойчиво се възряха в очите на Джоана. — Няма защо да оставаш.

Джоана стоеше неподвижно в средата на площадката и я наблюдаваше през отворената врата на кабинета ѝ, сякаш се опитваше да узнае отговора на загадката, която я измъчваше от известно време.

— Добре съм — отрони безсилно. — Имам много работа.

Баща ѝ бе позвънил предишната вечер и бе попитал как върви работата под този огромен стрес.

— Успяваш ли да се справиш без майка си? — заинтересува се загрижено.

— Елинор ужасно е надула перките, татко. Разстройва Роузи и всички останали в ателието. Просто не знам какво да правя с нея. Изтощена съм и нямам опит, за да успея да се справя с цялата работа.

— Кой ще се грижи за ежедневните задачи засега? — попита той.

Джоана разбра какъв въпрос поставяше той всъщност: какво ще стане сега, когато е ясно, че Арабела няма да се върне.

— Точно в това е проблемът. Правя всичко по силите си, но ми липсва опит. Сигурно ще продължа да се грижа за връзките с медиите.

Джереми долови нежеланието в гласа ѝ. Знаеше, че макар все още да не го съзнава и че дори и да го съзнава, не би го признала в подобен момент, но в действителност дъщеря му би искала да продължи обучението си в колеж по изкуствата. Никога не бе изгаряла от желание да работи за майка си. Някои смятаха, че е твърде преувеличено, но според него Арабела бе прибегнала до емоционално изнудване, за да я накара да се откаже от избраната професия. Освен това се питаше кой ще създаде следващата колекция, ако изобщо имаше такава.

— Говори ли с някого за това? — попита баща ѝ.

— С кого например?

— Арабела сигурно има добър адвокат, но не се съмнявам, че спонсорите ѝ се интересуват какво става. Струва ми се, че трябва да се назначи бизнес мениджър, някой с опит в управлението на модни къщи.

— Всички изразяват готовност да ни помогнат, звънят и питат дали не могат да направят нещо... Но мама е незаменима, нали? „Арабела Дизайнс“ е самата тя.

— Така е, миличка.

— Не знам какво ще стане и се безпокоя за работниците. Прехраната на повече от двадесет души зависи от компанията.

— Джо, ти не си отговорна за това. В крайна сметка завеждаш само връзките с обществеността, не си моден дизайнер. Ти имаш собствен живот.

— В момента ми се струва, че мама направи всичко това моя грижа.

Седнала зад бюрото, Джоана си припомни тези свои думи. Роузи се обръщаше към нея за всички проблеми и затруднения в ателието не защото тя знаеше отговорите, а защото беше дъщерята на Арабела. Върху писалището ѝ бе натрупана купчина работа. Трябваше да позвъни на ужасно много хора. Да отговори на ужасно много въпроси. Да разговаря с множество издатели на модни списания. А на всичко отгоре трябваше да се справя и с невротичното поведение на Елинор.

Вторник, 28 септември, следобед

Джоана се облегна на въртящия се стол, положи глава на извитата мека облегалка и затвори очи.

„Господи, мамо, как можа да допуснеш да се случи това? — помисли си, обзета от болка и гняв едновременно. — Имам чувството, че ще полудея. Как можа да ме зарежеш така? А също и Луиз. Горкичката! Ти ужасно ѝ липсваш и просто не знам какво да правя... Татко и Виктория не могат да се грижат за нея безкрайно... О, мамка му, каква ужасна каша! Просто не съм в състояние да се справя с всичко. Как ми се иска изобщо да не бях започвала работа във фирмата ти! Да бях започнала да уча в «Сейнт Мартин»...

... Знам, че вината не е твоя. Знам, че не бива да те обвинявам и че е ужасно да ти се сърдя по този начин, но никога няма да ти простя, задето ме заряза. Само да знаеше какво преживявам! Не мога да ям, не мога да спя. Чувствам се зле...“

Изправи се и се загледа през прозореца със скръстени ръце и стичащи се по бузите ѝ сълзи, които капеха върху тъмната ѝ риза. „В момента те ненавиждам, мамо!“

„Полицията продължава да разпитва бившия съпруг на дизайнерката Арабела Уебстър...“

Джоана, Фреди и Нина гледаха новините на Би Би Си в девет, но там не съобщиха нищо ново, освен че Ерик вече е повикал адвокатата си. На екрана се появи мъж на средна възраст с достолепен вид, прошарена коса и костюм на тънки райета, а отдолу имаше надпис: „Хауърд Милър, адвокат“.

Застанал на стълбите пред полицейското управление, той заяви:

— Професор Уебстър категорично отрича да има нещо общо с изчезването на Арабела Уебстър. Ще продължим да оказваме пълно съдействие на полицията.

След това той се запъти към колата, която го очакваше, и отказа да отговори на множеството въпроси, с които го обстрелваха журналистите.

Фреди обгърна с ръка раменете на Джоана и я придърпа към себе си. Макар да не бе казала нищо, младият мъж усещаше, че силите ѝ вече са на изчерпване.

— До утре ще трябва или да обвинят Ерик, или да го освободят — обясни ѝ той.

— Не могат да го направят, нали?

— Защо не продължат да го разпитват, докато не признае какво е извършил? — попита Нина.

— Няма право да задържат заподозрян за повече от тридесет и шест часа, ако не разполагат с улики срещу него.

Джоана се обърна и го изгледа:

— Той няма да се измъкне, нали?

Фреди се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Бих искал да мога да ти кажа, че няма, но законът си е закон. Ако не разполагат с нищо, за да го обвинят, ще се наложи да го пуснат. Това не означава, че не могат да го арестуват отново, ако се появят доказателства.

Джоана закри очи с другата си ръка.

— Боже, няма ли край!

Нина я наблюдаваше разтревожено.

— Трябва да престанеш да се измъчваш, Джо. Ако продължаваш така, ще се разболееш — двамата с Фреди се спогледаха с тревога. — Защо не си вземеш една вана и не си легнеш, а аз ще ти приготвя нещо

топло за пиене. Имам приспивателни, които моят лекар ми предписа за полета дотук. Ще ти дам едно. Нуждаеш се от малко здрав сън.

— Благодаря ти, Нина, обаче не обичам да пия хапчета — поклати глава Джоана. — Ще се оправя. Нямам право да се предавам точно сега. Ще трябва да издържа до края на тази история.

— Но това ще бъде и собственият ти край, ако продължаваш така — разпалено възрази приятелката ѝ. — Фреди, накарай я да си легне. Съвсем ще рухнеш, ако не се грижиш за себе си, Джо. Станала си кожа и кости. Полата ти направо се върти около талията.

— Тя и бездруго ми беше голяма — отвърна Джоана, но успя леко да се усмихне. — Добре, ще отида да си легна, нищо, че е невероятно рано.

— Освен това ще пийнеш малко топло мляко и едно приспивателно! — настоя Нина.

— Разбира се — отвърна вместо нея Фреди, изправи се и леко я дръпна, за да стане на крака. — Хайде, ще ти изтъркам гърба, ако си добро момиче.

Отново се почувства като дете, заобиколена от грижите на толкова хора. Фреди дори подгъна завивката ѝ, докато тя седеше в леглото и отпиваше от млякото.

И също като дете Джоана се почувства по-спокойна и закриляна.

След десетина минути вече спеше дълбоко — за пръв път от две седмици насам се унасяше толкова бързо.

Сряда, 29 септември, рано сутринта

— Търсят те по телефона, Джоана.

Бавно отвори очи и се помъчи да си спомни какво става. Сякаш бе спала цяла вечност. Объркана, тя се зачуди какво търси тук приятелката ѝ Нина, надвесена над нея с телефон в ръка. Не трябваше ли да бъде във Вашингтон?

Внезапно си спомни всичко — сякаш черен облак се спусна и запълни хоризонта ѝ с болка и страх.

— Колко е часът?

— Десет и половина, миличка. Търси те инспектор Уолш.

— Какво? Божичко! — стрела прониза сърцето ѝ. Грабна слушалката от ръката на Нина. — Ало? Какво става? Призна ли? —

нетърпеливо изстреля думите.

— Не, за жалост — с равен глас отвърна инспекторът. — Не успяхме да открием никакви доказателства срещу него и той продължава да твърди, че госпожа Уебстър е напуснала дома му след разговора им.

— Но...

— Разкопахме всеки сантиметър от градината му — продължи Уолш — и претърсихме основно къщата, но не открихме нищо. Никакви доказателства, за да го обвиним.

Разочарованието ѝ беше огромно. Сякаш отново се връщаха там, откъдето бяха тръгнали.

— Значи ще го освободите? — попита ужасена.

— Той остава главният ни заподозрян, но може би ще ни е трудно да докажем вината му — звучеше обезкуражен. — Наложил се да го освободим вчера в осем вечерта поради липса на доказателства.

— Но все още сте убеден, че е виновен?

— Сигурен съм. Просто трябва да го докажем. Възможно е да става дума за поръчково убийство, което ще направи разкриването му още по-трудно.

— Не мога да понеса всичко това — тихо изплака тя.

— Госпожице Нйт, най-искрено ви съчувствам. Изживявате невероятно труден момент и ви казвам всичко това, за да знаете, че правим всичко по силите си. Няма нужда да ви казвам, че гледаме на този случай изключително сериозно.

Значи кошмарът все още не бе свършил. Вместо това ставаше все по-зловещ, по-заплетен и жесток. Опита се да си поеме дълбоко дъх, за да се пребори с надигащата се паника.

— Вторият ми баща няма алиби, нали?

— Установихме, че в десет часа същата сутрин се е срещнал с издателя си, изглеждал е съвсем спокоен и се е държал напълно нормално. Но не разполага с алиби за времето преди това. Сформирали сме специален екип за работа по случая и сме привлекли допълнителни хора. Бъдете спокойна, госпожице Нйт, правим всичко възможно.

— Здравсти, малката. Как си? — малко по-късно Нина тихо влезе в стаята, приседна отстрани на леглото и то хлътна на една страна. Постави чаша чай и намазана с масло препечена филийка на нощното шкафче. — Не ти е леко, нали?

Джоана кимна, неспособна да проговори. Беше съсипана от мъка и просто седеше неподвижно в леглото.

— Искаш ли да ти донеса нещо? — попита приятелката ѝ и я хвана за ръка.

— Изведнъж осъзнах, че е възможно мама да е мъртва и никога повече да не я видя. Не мога да го понеса! Не успях да се сбогувам с нея. За последен път я видях в петък вечер, седмицата преди ревюто. Тя все още работеше и аз си тръгнах, без дори да ѝ кажа довиждане.

— Не бъди толкова сурова със себе си, Джо. Майка ти би те разбрала.

— Но тя толкова ми липсва... — разтресе се тя от ридания и закри лице в шепите си.

Нина я потупа по рамото.

— Поплачи си. Ще се почувстваш по-добре. Не съм привърженик на английските дивотии за въздържаността. Просто излей всичко навън.

— Работата е в това, че в даден момент я ненавиждам, а в следващия се питам какво ще правя без нея.

— Това е съвсем естествено. Когато баба ми почина, мама твърдеше, че ѝ се иска да я убие — толкова ѝ се сърдеше, че си е отишла.

Джоана се пресегна към кутията с хартиени кърпички на пода до леглото и издуха носа си.

— Ще умра, ако този дърт мръсник Ерик се измъкне.

— Наистина ли вярваш, че е той?

— Сигурна съм. Също и полицията. Знам, че му беше дошло до гуша мама непрекъснато да му иска пари, но явно този път доста е прекалила. А той има непоносим характер.

— Искаш да кажеш, че е възможно да я е убил неволно? Да я е бутнал и тя да е ударила главата си в нещо?

— Не знам какво точно искам да кажа. Искан ми се да ѝ бях попречила да се разправя с него. Работата е в това, че ме беше страх да ѝ се противопоставя.

— За повечето деца е трудно да се изправят срещу родителите си.

— Не, понякога наистина ужасно се страхувах от нея. Имаше невероятно твърд характер и мразеше да я критикуват. Веднъж ми се нахвърли и се държа отвратително само защото ѝ казах, че розовото не ѝ отива.

— Мисля, че тя ти е вдъхвала респект, защото си била твърде млада. Различно е от това да се страхуваш.

Джоана тъжно поклати глава.

— Не, страхувах се — настоя тя. — Знаех, че никога няма да мога да стана като нея, знаех също, че тя предпочита красивите жени пред обикновените. Освен това ѝ допадаха дейните хора, а аз никога не съм можела да се сравнявам с нея в това отношение. Все повтаряше, че не знам как да извлека най-доброто от себе си. В сравнение със самата нея, разбира се, и имаше право.

— Ще престанеш ли да се подценяваш? — възрази Нина с приятелска категоричност. — Всички майки критикуват дъщерите си. Вземи моята например! Разправя на всички, че съм дебела като бременна в шестия месец и не можело ли да заприличам на ваденка като нея.

Джоана успя да се усмихне през сълзи.

— Какво щях да правя без теб, Нина?

— Каж ми как се държа Ерик, когато майка ти му съобщи, че смята да го напусне?

Очите на Джоана светнаха, когато си припомни онзи момент. Беше в спалнята си на Милнър Стрийт, която се намираще до тази на майка ѝ, и чу как тя му заявява, че ще го напусне.

— Той се развилия, разкрещя се с пълно гърло и я предупреди, че един ден ще съжалява.

Сряда, 29 септември, на обяд

Магазинът приличаше на цветарница. Десетки букети — някои по-строги, други — аранжирани артистично и небрежно — пристигаха през няколко минути, придружени с трогателни бележки, изразяващи съчувствието на приятели и познати, клиенти, журналисти и дори

дизайнери конкуренти. Сякаш след осемнадесетдневен размисъл светът на Арабела най-сетне бе решил да се прости с нея.

Една от по-младите продавачки застла с нещо пода и започна да трупта там букетите на непрекъснато растящи купчини. Скоро между цветята върху килима остана само малка пътечка, по която да минават.

На витрината до една семпла черна вечерна рокля бе поставен букет от бели лилии, изпратен от любимия производител на обувки на Арабела.

Пристигаха и чували с поща. Получиха над петстотин писма и съболезнователни картички, някои адресирани лично до Джоана, а други — до целия персонал.

— Елинор, би ли наела няколко временни сътрудници, за да се заемат с това? — разсеяно нареди Джоана. — Ще трябва да отговорим на всяка картичка. Не е ли прекрасно, че толкова хора са обичали майка ми?

Асистентката я изглежда някак странно, но не каза нищо.

[1] Известна атракция в Лондон, възпроизвеждаща атмосферата на различни истории на ужасите. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Понеделник, 4 октомври, сутринта

Мелоса позвъни, докато закусвах, и острият ѝ глас наруши спокойствието на утрото.

— Обраха ни! — вайкаше се тя. — Тук цари... ужасна бъркотия. Какво да правя? Апартаментът... е съсипан!

Джоана остави чашата с кафе, Фреди и Нина зарязаха овесените си ядки, защото дори от кухненската маса чуваха пронизителните вопли на икономката.

— Кога е станало?

— Не знам, току-що се връщам. Нали ми позволи да прекарам почивните дни при сестра си! — обвинително ѝ напомни икономката.

— Да, помня.

— Това е катастрофа!

— Стой там, Мелоса. Ще се обадя на полицията и веднага идвам.

— Страх ме е да стоя тук! — истерично плачеше жената.

— Тогава чакай долу във фойето. И не пипай нищо. Идвам максимално бързо — Джоана остави слушалката и се обърна към останалите. — Нали разбрахте?

— Питам се дали има връзка със случая — каза Нина.

Фреди поклати глава с пълна уста.

— Вероятно не — каза той, когато вече бе в състояние да говори. — Празен апартамент в почивните дни си е чиста покана за всеки крадец.

— Най-добре да отида там — Джоана изгълта набързо кафето си и пусна чашата в мивката. — Пътем ще се обадя на инспектор Уолш.

Втурна се в спалнята, събра си нещата и се върна, за да целуне Фреди.

— Довиждане — каза той. — Обади ми се, когато пристигнеш там. Днес ще бъда в кантората през целия ден.

— Ще ходиш ли на работа след това? — попита Нина.

— Вероятно. Чао.

Джоана махна на едно минаващо такси, настани се и набра вече добре познатия ѝ номер на инспектор Уолш. Този път успя да го уцели.

— Да, госпожице Найт — с надежда в гласа се обади той. — Имате ли някакви новини за мен?

— Да, но едва ли има нещо общо с изчезването на майка ми — обясни му задъхано. — Обрали са апартамента ѝ. Току-що ми се обади икономката, която се е върнала от провинцията и е заварила жилището опустошено. В момента пътувам натам.

— Веднага идваме.

Джоана пристигна на Емперърс Гейт преди полицията. Арабела бе настояла дъщеря ѝ да разполага с комплект ключове в случай на нещо непредвидено, затова си отключи сама външната врата и за малко да се сблъска с Мелоса, която се бе свила до един радиатор във фоайето на сградата. Лицето ѝ беше преbledняло като на мъртвец, а тъмните ѝ очи бяха още по-меланхолични от обикновено. Все още беше в цивилните си дрехи и притискаше чантата към гърдите си.

— Добре ли си? — тревожно попита Джоана.

— Ужасно е. Първо майка ти, а сега и това. Какво ще стане с нас? — отчаяно кършеше ръце икономката и ридаеше.

Младата жена си помисли, че кражбата е нищо в сравнение с всичко останало, случило се напоследък.

Материалните загуби лесно можеха да се възстановят. Хората бяха много по-важни от вещите. Тръгна нагоре по застланите със син килим стълби, следвана от Мелоса. Вратата на апартамента на Арабела зееше отворена. Джоана влезе в малкото квадратно фоайе и се закова на място. Вратите на дневната и на трапезарията бяха отворени и тя можеше да надникне в някога безупречно подредените помещения.

— Мамка му! — изруга и пристъпи напред, неспособна да повярва на очите си.

Жилището бе буквално изтърбушено. Сякаш през всяка стая бе преминало торнадо и бе помело всички предмети, които, падайки долу, се бяха разбили. Подовете бяха застлани с натрошен порцелан и стъкло, а над преобърнатите мебели се стелеше пелена от бели перца от изкормените възглавници. Лампите се търкаляха сред заплетените кабели, а абажурите им бяха извити под невероятни ъгли. Една маслена картина бе раздрана с нещо остро, едно огледало бе разбито на парчета, сякаш някой бе запокитил срещу него тежък предмет.

Джоана предпазливо мина на пръсти по хрущящото под краката ѝ счупено стъкло и надникна в спалнята на майка си. Тук разрухата беше най-голяма. Сякаш бе вилнял някой луд. Дрехите, някои от които още висяха по закачалките, бяха раздрани с невероятна ярост. Но най-шокиращо от всичко бе, че върху огледалото с червило бе написана думата: „Уличница“.

— Невероятно! — прошепна ужасено. Значи в крайна сметка обирът наистина беше свързан с Арабела. — Който го е направил, очевидно я е ненавиждал истински.

Инспектор Уолш каза почти същото, когато пристигна със сержант Чембърс няколко минути по-късно.

— Това е недвусмислено отмъщение — отбеляза той, след като видя и щетите, нанесени в банята на Арабела.

По-нататъшният оглед показа, че кухнята и стаята на Мелоса са недокоснати.

— Това доказва, че деянието е насочено лично срещу госпожа Уебстър — заяви инспекторът и се върна в антрето, за да огледа стълбището. — Какво има горе?

— Спалнята на Луиз, стая за гости и една баня — отвърна Джоана.

— Би ли ги проверил? — помоли Уолш сержанта. — Сигурен съм, че и там не е пипано.

Докато Чембърс взимаше стълбите по две наведнъж, Мелоса избухна в сълзи.

— Толкова се страхувам! Не мога да остана. Трябва да си вървя! — ридаеше тя и безпомощно размахваше ръце. — Не искам и мен да убият!

Джоана я прегърна през раменете.

— Разбира се, че можеш да си вървиш, Мелоса. Върни се при сестра си. Събери си някои неща, а аз ще уредя кола, която да те закара до Гилдфорд.

Уолш се намеси благо:

— Преди това бих искал да ти задам няколко въпроса, Мелоса. Ако се чувстваш достатъчно добре, за да поговорим няколко минути, разбира се — учтиво добави той.

Тя се поуспокои, изтри бузите си с малките си пухкави ръце, а риданията ѝ преминаха в потиснато хълцукане.

— Нищо не знам — непрекъснато повтаряше горката жена.
Чембърс шумно слезе по стълбите, стъпвайки тежко с обувките си с дебели подметки.
— Горе всичко е наред, сър.
— Така си и знаех — кимна Уолш и отново се обърна към икономката. — Можеш ли да ни кажеш кога дойде тук днес?
— Преди да се обадя на Джоана — отвърна тя с разтреперан глас.
— По кое време?
Жената сви рамене, а Чембърс започна да си води записки.
— Около осем и половина — обади се Джоана.
— Сигурно — съгласи се Мелоса.
— Колко време те нямаше?
Икономката се притесни.
— Джоана... ми каза, че мога да отсъствам през почивните дни.
Имах право да отсъствам.
Джоана ѝ се усмихна успокояващо.
— Разбира се, че ти казах да заминеш за почивните дни.
Инспекторът просто иска да знае кога точно си тръгнала.
— В петък следобед, както ми каза. Само това знам.
— Добре, Мелоса — каза Уолш. — Значи тук е нямало никого цели два дни. Ти имаш собствени ключове, нали?
Тя мълчаливо кимна.
— Когато пристигна, вратата отворена ли беше, или затворена?
— Заключена както винаги.
— Значи, за да влезеш, си отключила входа към улицата, а след това тази врата, така ли?
Тя кимна отново.
— Можеш ли да ни кажеш дали липсва нещо?
Икономката изразително сви рамене.
— Откъде да знам? Тук е пълен хаос.
— Така е — съгласи се инспекторът и стрелна с поглед Джоана.
— Вие ще разберете ли, ако нещо е изчезнало?
Тя се замисли и отвърна:
— Ако е нещо важно, вероятно ще успея да забележа. Помогнах на мама да се премести тук. В бюфета в трапезарията трябва да има сребърни прибори, а в спалнята ѝ има сейф, където държи бижутата

си. Що се отнася до останалото... — тя се огледа тъжно — ... честно казано, не съм сигурна.

Набързо огледаха трапезарията и се увериха, че шкафът със среброто е все още заключен и непокътнат. След това отново се върнаха в стаята на Арабела и откриха сейфа в дъното на гардероба, замаскиран хитро зад обикновена наглед преграда. Той също бе невредим.

— Имам усещането, че който и да е направил това, е търсел нещо определено, а след като не е успял да го намери, просто е изтърбушил всичко — каза Уолш. — Ще накарам екипа да свали отпечатъци отвсякъде, но явно е дело на вътрешен човек и подозирам, че той много е внимавал да не остави следи.

— Вътрешен човек ли? — разшириха се очите на Джоана.

— Няма влизане с взлом — отвърна той кратко. — Кой още имаше ключове от апартамента, освен вас двете с икономката?

— Само майка ми, доколкото ми е известно — намръщи се Джоана. — След като ключовете на Мелоса са били у нея, а моите — в чантата ми заедно с останалите... кой друг би могъл да разполага с комплект?...

Възцари се мълчание, което Уолш не искаше да прекъсва. Чембърс го погледна. Същото стори и Джоана.

— Възможно е майка ви да е дала ключове на още някого — продума той най-сетне. — На някого, за когото не знаете. Или пък някой е взел нейните, след като е... изчезнала.

Уолш остана смълчан и дълбоко потънал в мислите си, докато двамата с Чембърс закараха госпожица Найт до Пимлико Роуд. Изпратиха Мелоса да си върви все още разтреперана, а Джоана даде на детективите собствените си ключове от Емперърс Гейт, за да ги използва екипът, който щеше да снема отпечатъци.

— Смятате ли, че е възможно Ерик да е направил това? — колебливо попита тя.

Уолш стисна устни.

— Е, не би могъл да го направи лично, защото го следим изкъсо. Не е напуснал дома си, откакто го освободихме в четвъртък.

— Не знаех, че го наблюдавате.

— Той все още е главният ни заподозрян. Но този погром наистина ме обърква... Не мога да разбера мотива за него. Особено от негова гледна точка.

— Може би е накарал някой друг да го направи.

— Наемните убийци не си губят времето и не се излагат на опасността да бъдат заловени само за да обърнат едно жилище с краката нагоре. Нали помните, че преди време ви попитах дали майка ви не е била замесена в търговия с наркотици?

Джоана кимна с неудобство. Уолш се понамести малко на предната седалка, за да му е по-удобно да разговаря с нея през рамо.

— Бих казал, че това нахлуване е дело на някой, който се бои да не би в дома ѝ да има уличаващи доказателства. Явно са търсели нещо, не са го открили, превъртели са и са направили всичко на пух и прах.

Джоана го погледна смаяно.

— Как го разбрахте?

Той я удостои с една от редките си усмивки.

— Сещате ли се за документите, които майка ви е държала в онзи китайски скрин? Всички бяха разхвърляни под разните там украшения, лампи и какво ли още не.

Чембърс спря пред магазина на „Арабела Дизайнс“. Наоколо се навъртаха няколко бдителни фотографии. Щом видяха, че Джоана е на задната седалка, те се струпаха, жадни да направят поредната снимка на *съсипаната дъщеря на изчезналата дизайнерка* за утрешните издания на вестниците.

Уолш и Чембърс излязоха от колата, за да я придружат до входа.

— Имаш ли нещо за нас, миличка? — изстреля един от папараците.

— Как се чувстваш след освобождаването на втория си баща? — попита друг.

— Госпожица Найт няма да направи изявление — твърдо заяви Уолш. Когато Джоана влезе в сградата, той тихо додаде: — Ще поддържаме връзка.

Джоана се обади на баща си веднага щом се озова в кабинета си и накратко му разказа за случилото се.

— Кого подозира полицията?

Затвори вратата с крак и му каза тихо, за да не я чуе никой:

— Според инспектор Уолш някой се е боял да не би там да има доказателства, които да го уличават, че е купувал наркотици. Не е сигурен и признава, че това са само предположения, но вярва, че затова са претърсили апартамента ѝ. А след това, отчаяни, че не намират каквото търсят, са изпотрошили всичко. Нещо като отмъщение.

— И няма нищо общо с Ерик?

— Няма.

— Миличка, исках да поговорим за Луиз...

— Добре ли е?

— Напълно, но ни става все по-трудно да крием нещата от нея. Ерик не се е обаждал, нито пък е опитвал да установи контакт по друг начин. Вероятно се чувства унижен и уплашен да не би Луиз да смята, че той е убил майка ѝ. Не искам да правя нищо, без преди това да се посъветвам с теб, Джо. Да ѝ кажем ли, че Арабела е мъртва и че баща ѝ е обвинен в убийството ѝ? В момента крием новините от нея и ѝ позволяваме да гледа телевизия само когато сме наоколо, но не можем непрекъснато да държим горкото малко същество в неведение.

— И аз се притеснявах за същото. Ако ѝ кажем, това съвсем ще я съсипе, нали? На практика ще означава, че е изгубила и двамата си родители. Но докога ще можем да го крием от нея? Рано или късно ще се наложи да го узнае.

— Според мен трябва да почакаме, докато научим повече, Джо. Може би ще ѝ бъде по-лесно да се изправи пред свършения факт, а не да се подлага на всички ужасни съмнения, през които преминаваш ти в момента. Ако Ерик е невинен, по-добре ще е изобщо да не узнава, докато не порасне достатъчно, че баща ѝ е бил обвинен в убийството на майка ѝ.

— Съгласна съм, татко — трезво каза Джоана.

Добре поне, че Ерик не беше неин баща. Какъв огромен товар щеше да лежи върху плещите на Луиз до края на живота ѝ, ако се оказеше, че той го е извършил!

— Всъщност — продължи Джереми с искрица от обичайното си добро настроение, — двамата с Виктория доста си напрегнахме мозъците вчера. Както знаеш, Ерик винаги е твърдял, че не иска Луиз да живее при него, защото не може да ѝ осигури стабилност, понеже непрекъснато пътува, за да изнася лекции, а и поради специфичния си

начин на живот. От „Метрополис“ ми дължат доста дни отпуск. Какво ще кажеш да заведем Луиз в Бретан за една кратка почивка? Времето няма да е Бог знае колко приятно, но ще бъдем достатъчно далеч, за да избегнем ежедневната шумотевица по медиите, а и няма да е много скъпо. Там едва ли ще дочуе нещо. Сигурен съм, че баща ѝ няма да има нищо против. Какво ще кажеш?

Джоана усети как я залива вълна на облекчение.

— Татко, направо цена нямаш! Толкова ще ми помогнеш! Ужасно се тревожех за нея. Знам, че Ерик не би могъл да се справи. Никога не е можел. Каквото и да стане, тя най-вероятно ще остане да живее с мен, след като нещата се уталожат, но все още не съм обсъждала с Фреди този въпрос.

— Скъпо мое момиче, двамата с Виктория се радваме, че Луиз е при нас, и ще се радваме да се грижим за нея, докато се нуждаеш от помощта ни. В момента имаш предостатъчно проблеми. Остави това на нас. Ще ѝ кажем, че заминаваме на кратка почивка, и ще я поканим да дойде с нас. Как ти се струва?

— Струва ми се, че ти си най-добрият баща на света.

— Тя има ли си паспорт?

— Да, има, но може да се окаже проблем. Той е в апартамента. Ще трябва да помоля полицаите да го изровят изпод отломките и да ви го донесат.

— Добре. Ще се захвана с организацията и скоро ще се обадя на Ерик.

— Благодаря ти, татко. Много ти благодаря.

— Няма проблем, скъпа. Ние наистина много я обичаме.

Една от временните служителки, наети от Елинор, стана лична помощничка на Джоана. Отговаряше на повечето обаждания вместо нея и се грижеше за отговорите на съболезнователните писма. Казваше се Алис, беше на деветнадесет години, изпълнена с ентузиазъм и желание да бъде полезна. Набутана в ъгълчето на кабинета на Джоана на едно набързо доставено бюро, за да може телефоните да са между двете, тя се оказа и приятна компаньонка. Изпълняваше поръчки, купуваше сандвичи за обяд и беше добър слушател, когато се наложеше.

— Отивам до банката — каза ѝ Джоана по време на обедната почивка. — Ще се забавя петнадесетина минути.

Елинор отново се навърташе на площадката.

— Искаш ли да отида вместо теб? — предложи тя, явно дочула репликата ѝ. — Или да подпиша чек от името на компанията? — додаде услужливо.

— Не, благодаря. Трябва да осребря един личен чек — отвърна Джоана. — Пък и не би имало никаква полза от това, нали? Без подписа на Арабела не можем да осребряваме никакви чекове в момента.

Не беше сигурна дали не си внушава, но Елинор почервения като догат.

— О, значи този въпрос още не е уреден? — изрече бързо. — Смятах, че счетоводителите са се погрижили.

Понеделник, 4 октомври, вечерта

Нина дойде да вземе Джоана, за да навестят Луиз и да изпият по нещо с Джереми и Виктория.

— Боже, погледни тези рокли! — възкликна тя, застанала в средата на магазина и вперила поглед в една редица закачалки. — Защо всички богати жени са слаби? Кой размер са тези? Осми? Десети? — мечтателно въздъхна тя. — Ще трябва да ми съшиете заедно поне четири, за да вляза в някоя.

Джоана се засмя:

— Някои са десети, но повечето са дванадесети. Ушити са много добре, затова ти се струва, че са за слаби жени.

— Слаби ли? Изглеждат така, като че ли са за някоя кльошава тийнейджърка! — засмя се Нина и поклати глава. — Сигурно нямате нищо осемнадесети или двадесети размер. Не и такава, което бих могла да си позволя — добави тя и замечтано попипа ръкава на едно кадифено сако в черничев цвят. — Иска ми се да приличах на мама, а не на татко, който е закръглен като тиква.

Джоана прегърна приятелката си през раменете и каза:

— Прекрасна си каквато си и не бих искала да променяш нищо в себе си — каза ѝ с обич. — Да вървим. Татко ни чака. След това ще се срещнем с Фреди за вечеря. Не че съм гладна.

В таксито, което ги отвеждаше към Портси Плейс, Нина попита:
— Е, какви са последните новини? Какво е откраднато от апартамента на майка ти?

Джоана се обърна и я изгледа с искрено удивление.

— Боже, струва ми се, че от сутринта досега са минали векове — поклати глава, сякаш имаше световъртеж. — Животът ми започва да изглежда нереален.

Докато пристигнат, успя да разкаже на Нина за всичко случило се. Тя я изгледа предупредително и каза:

— Ако наистина е свързано с наркотици, трябва да си много внимателна. Нали не искаш да пренесат откъснението си върху теб, миличка?

— От полицията щяха да ме предупредят, ако смятах, че ме грози опасност. Все още ми е трудно да повярвам, че мама може да е забъркана в подобно нещо, но започва да ми се струва вероятно. Тя наистина познаваше много хора, замесени в наркобизнеса. Просто никога не ми е хрумвало, че е възможно и тя да участва.

Когато пристигнаха, вратата им отвори Джереми, а Луиз стоеше до него. Последваха бурни прегръдки и поздрави и всички слязоха в кухнята, където Виктория хранеше Каспър.

— Заминаваме на почивка — важно ги осведоми Луиз. — Каспър също.

— Провървя му на Каспър! — възкликна Джоана. — Къде ще го водите?

— Недалеч. В съседната къща. Съседите много го обичат и ще се грижат за него, докато ние отсъстваме. Но така ми се иска да можем да го вземем с нас — тъжно додаде момиченцето.

— Но Хайд Парк ще му липсва — Джоана погали сестричката си по коляното. — Бас лоя, че съседите ужасно ще го разглезят.

Виктория слагаше чаши на масата, а Джереми отваряше бутилка вино.

— Джоана, ти се нуждаеш от почивка повече, от който и да е от нас — притеснена каза Виктория, загледана в хлътнолите ѝ страни и отслабналите ѝ ръце.

— Защо не дойдеш с нас? — предложи Луиз с грейнало личице.
— А също и Фреди и Нина — добави учтиво.

Нина се намеси дипломатично:

— Аз вече съм на почивка и съм отседнала при Джоана — каза бодро тя. — Какво ще си вземеш за пътуването? Книги? Игри? Бански костюм? Луиз, много бих искала да видя как ще приготвиш багажа си. Аз съм безнадежден случай. Дошла съм с двадесет и три чифта обувки и нито едни маратонки. Ще ми покажеш ли как се прави?

Малката се разкиска и ѝ предложи да я заведе на горния етаж, за да ѝ покаже какво е прибрала в куфара си. На вратата се обърна и каза на Джоана:

— Днес следобед един специален чичко с колело дойде и ми донесе паспорта от къщи.

— Мили Боже, ама че работа!

Нина им намигна през рамо, последва я на горния етаж и им даде знак, че ще я задържи там, за да могат да си поговорят.

— Луиз не подозира нищо, нали? — обезпокоена попита Джоана.

— Абсолютно нищо — усмихна се баща ѝ. — Толкова е развълнувана, че заминава, че нищо друго не я интересува. След като се увери, че с Каспър също всичко е наред.

— Преди да съм забравила... — дъщеря му бръкна в голямата си чанта и извади дебел плик. — Ето малко пари, за да ви помогна с разходите около нея.

— Мило момиче! — възкликна Джереми. — Веднага да ги прибереш! Радваме се, че можем да се погрижим за нея.

— Много мило от твоя страна, Джоана — намеси се и Виктория, — но честно казано, за нас е удоволствие, че Луиз е тук. Не можем да приемем тези пари.

Джоана остави плика в средата на масата, облегат на вазата, пълна със скабиози, чиито нежни бледоморави сенки хармонираха с покривката с цвят на лавандула.

— Настоявам да ги вземете — каза твърдо. — Нямаме представа колко много означава за мен това, че сестра ми е в безопасност и е щастлива. Каквото и да говорите, пътуването ще струва пари и аз настоявам да ги приемете. Те са на Арабела и това е най-малкото, което може да направи за детето сега, когато не е тук.

В очите на Виктория проблеснаха сълзи. Беше се пенсионирала като учителка и понеже не разполагаха с много пари, Джоана наистина бе проявила голяма загриженост, като беше предвидила този факт.

— Много щедро от твоя страна, милата ми. Благодарим ти — каза тихо.

ДжерEMI постави голямата си длан върху рамото на дъщеря си.

— Какво да кажа? Само ти си способна да проявиш подобна загриженост. Благодаря ти, миличка — наведе се през масата, целуна я по бузата и уморено въздъхна. — Искa ми се да можем да кажа, че тази история ще има щастлив завършек, но каквото и да стане, можеш да разчиташ, че ще се грижим за Луиз, докато нещата не се оправят.

ДжерEMI и Виктория тъкмо се канеха да седнат на вечеря пред вкусно агнешко печено, когато иззвъня телефонът.

— По дяволите! — изруга той и със съжаление изгледа чинията си. — Кой може да бъде?

Телефонът беше в другия край на кухнята. Той го вдигна и рязко каза:

— Ало?

— Ти ли си, ДжерEMI?

Беше мъжки глас, който му звучеше познато.

— Да — отвърна предпазливо.

— Обажда се Ерик.

ДжерEMI метна смаян поглед към Виктория.

— Добър вечер, Ерик — не можеше да прикрие изненадата в гласа си. — С какво мога да ти бъде полезен?

— Току-що позвъних на Джоана, но приятелят ѝ ми каза, че ще мога да я открия у вас. Може ли да говоря с нея?

— Тръгна си преди десетина минути, за да се срещне с Фреди в някакъв ресторант. Ще ги откриеш у тях малко по-късно.

— Работата е в това, ДжерEMI, че много се безпокоя за Луиз. Не съм я виждал от уикенда след изчезването на Арабела. Фреди ми каза, че е при вас с Виктория.

ДжерEMI заговори внимателно. Уебстър звучеше искрено загрижен и съвсем не заядливо и арогантно както обикновено.

— Точно така. С нас е още оттогава. Джоана смяташе, че ще е най-добре да не ѝ казваме нищо — поне докато не научим нещо конкретно. Искaме да ѝ спестим мъчителното очакване и съмнение, което изживява сестра ѝ в момента. Луиз силно усеща липсата на

майка си и вероятно подозира най-лошото, но нали знаеш какви са децата. Гледаме да я разсейваме, освен това имаме куче и правим дълги разходки.

— Тя знае ли, че аз... — сковано подхвана Ерик.

— Не, разбира се. Вестниците, радиото и телевизията са забранена територия. Тя няма представа какво се случва, освен това ѝ казахме, че си много зает и ще ѝ се обадиш веднага щом се поосвободиш.

— Благодаря ви, но тя рано или късно трябва да научи, че майка ѝ е мъртва.

— Знам, но сестра ѝ настоява все още да не ѝ казваме колко сериозно е положението. Обстоятелствата са изключително сложни. Ако Луиз беше моя дъщеря, щях да ѝ кажа още в началото, но те двете са много близки и смятам, че трябва да се съобразя с желанието на Джоана.

— Точно така.

ДжерEMI придърпа един кухненски стол, за да седне. Виктория беше прибрала вечерята му във фурната, за да я запази топла. По възможно най-дипломатичния начин той съобщи на Ерик, че за доброто на малката възнамеряват да я заведат в Бретан за няколко седмици.

— Дотогава нещата може вече да са се изяснили и Джоана ще може да ѝ разкаже всичко. Смятах да ти се обадя и да те осведомя.

За негово удивление Ерик не се подразни. В действителност се отзова незабавно:

— Благодаря ти. Това е изключително мило от ваша страна. Настоявам да ми позволиш да ти изпратя чек, за да покрия разноските.

— Това не е необходимо — твърдо каза ДжерEMI.

— Може ли да поговоря с Луиз сега?

ДжерEMI изпита съжаление към стария мърморко.

— В момента спи, но защо не се обадиш утре сутринта?

— Ще го направя. Благодаря ти, ДжерEMI, и те моля да предадеш благодарностите ми и на Виктория. Радвам се, че Луиз е в такива добри ръце — добави той с присъщия си официален тон.

— Радваме се, че е при нас. Тя е прекрасно дете.

— Знам — тихо отвърна Ерик.

Четвъртък, 7 октомври, сутринта

Уолш изглежда Чембърс присмехулно и каза:

— Е, това се нарича разкритие. Значи твърдиш, че петнадесет дни след изчезването на Арабела Уебстър някой е отишъл в ключарското ателие „Банъм“ на Кенсингтън Хай Стрийт и е поръчал пълен комплект ключове от апартамента й?

— Точно така, сър. На всяка врата има по две ключалки. Едната ключалка на входната врата е „Банъм“, а другата е „Чаб“. Същото се отнася и за вратата на апартамента. Навсякъде могат да се направят копия на ключовете на „Чаб“, но не и на секретите на „Банъм“ — Чембърс погледна в записките си и продължи: — Това означава, че който е отишъл, се е представил за госпожа Уебстър, защото само регистрирани собственици имат право да изискват дубликати. Подписът, изглежда, е нейният. Освен това, за да се получат копия, трябва да бъдат представени оригиналните ключове.

— Това всички го знаят — саркастично отвърна инспекторът. — Работата е там, че ако не е била госпожа Уебстър, защото съм сигурен, че тя е мъртва, кой е бил? Поели са доста голям риск, нали? Работникът в „Банъм“ явно не чете вестници. А и защо са поръчали втори комплект, след като са разполагали с оригиналните ключове?

Сержантът нетърпеливо се наведе напред:

— Който и да е бил, явно е свързан с убийството й.

— Не непременно.

— Значи смятате, че двата случая не са свързани, така ли?

— Твърде рано е да се каже. В „Банъм“ дадоха ли ти описание на човека?

— Не можаха, сър. В магазина им непрекъснато влизат и излизат хора, които си поръчват ключове...

— Е, тогава тази новина не ни върши много работа, нали? — сряза го Уолш.

Чембърс зае отбранителна позиция:

— Но имат охранителна камера, която е включена непрекъснато, и ще ни се обадят веднага щом открият съответния запис. Да се надяваме, че той ще ни покаже...

— Ще ни покаже всички, които са влезли да си поръчат ключове онази сутрин — раздражено го прекъсна инспекторът. — Трябва ни

нещо по-добро. Явно някой е подправил подписа ѝ. Искам да отидеш на Емперърс Гейт и да разпиташ всички живеещи в сградата, съседите, всеки, който може да е видял какви хора са влизали и излизали по онова време. Ако получим описание, което се връзва с касетата от „Банъм“, тогава може и да сме напипали нещо.

— Добре, сър — обезкуражено каза Чембърс, стана и излезе от кабинета на Уолш. Като момче бе копнял да започне да работи в полицията и да заживее славния живот на детективите по филмите. Сега вече знаеше, че в действителност това означава безкрайно ровене в разни дреболии дни наред и никаква слава и блясък, а това го караше да се пита дали не е сбъркал с избора на професия.

Джоана притисна слушалката до ухото си и за момент се зачуди дали някой не си прави отвратителна шега.

— Съжалявам — студено каза тя, — кой сте вие?

Настъпи кратка пауза, преди мъжки глас с немски акцент да заговори бавно и търпеливо и да повтори думите си:

— Обажда се Алберик Фелке от „Фелке, Дьоре и Шауерхамер“ от Хамбург. Сигурно сте чували за нас. Опитах се да позвъня на Елинор Андрюс току-що, но ми казаха, че я няма. Младата дама, с която разговарях, предложи да говоря с вас. Доколкото разбрах, вие сте дъщерята на Арабела?

— Точно така — отвърна Джоана и се запита докъде ще стигне тази работа.

— Добре. Позволете да изразя искреното си съчувствие по повод на загубата ви. Както ще узнаете, вече разговарях с госпожица Андрюс моята компания да погълне „Арабела Дизайнс“, а самата тя да продължи да ръководи компанията и в бъдеще, понеже е намерила талантлив млад дизайнер, който да замести Арабела.

— Чакайте малко! — избухна Джоана. — Боя се, че не разбирам за какво говорите, по дяволите! Елинор не ръководи тази компания и никога няма да я ръководи. Не ми е известно нищо за никакъв нов дизайнер и госпожица Андрюс не е имала никакво право да прави подобни предложения зад гърба ми.

Последва дълга пауза.

— Истина ли е това? — остро попита Алберик най-накрая.

— Напълно, уверявам ви — отвърна Джоана, ужасена от това разкритие. — Никой не знае какво ще стане с компанията. В действителност нещата се намират в ръцете на нашите спонсори. А Елинор е само лична помощничка на майка ми, нищо повече. Тя не разполага с никакви правомощия да прави бъдещи планове.

— Отделихме много време на проучването на това предложение — сърдито обясни мъжът. — Прегледахме всички сметки, разходите, проектите за продажби, заплануваните резултати и...

— И Елинор ви предостави подробна информация? — ужасена попита Джоана. Значи на това се дължаха тайните ѝ телефонни разговори и странното ѝ поведение напоследък.

— Точно така.

— Много съжалявам, че ви е баламосвала по този начин.

— Бала... какво?

— Съжалявам, че ви е подвела и е изгубила времето ви, но тя не разполага с подобни права — Джоана неистово правеше драскулки върху бележника си — малки ъгловати кутийки, свързани една с друга като капани.

— Това не е хубаво — студено изрече мъжът.

— Боя се, че положението е такова — отвърна тя. — Изобщо не е трябвало нещата да ви бъдат представяни по друг начин, за което ви моля за извинение.

— Така да бъде — лаконично каза той. — Благодаря ви и приятен ден.

Когато затвори телефона, Джоана осъзна, че копирената ѝ риза е залепнала за гърба ѝ, а главата ѝ се върти. Беше ужасно разтревожена. Ако Елинор се опитва по такъв начин да заграби компанията, един Бог знае на какво още е способна.

Момичетата в ателието бяха заети. Във въздуха се носеше бръмченето на машините, свистенето на парните ютии и безобидните клюки. Джоана се втурна към мястото на Роузи зад кроячната маса. Големите ножици в ръката ѝ проблясваха, докато разрязваха парче кадифе с цвят на слива.

— Може ли да поговорим за момент? — попита я тихо. — Не бих те безпокоила, но е спешно.

Жената кимна и я последва в празния ѝ кабинет.

— Знаеш ли къде отиде Елинор?

— Каза, че трябва да се срещне с някого — отговори началничката на шивачките. — Не знам колко време ще се бави.

— Колкото по-дълго, толкова по-добре — заяви Джоана и затвори вратата, за да може никой да не чуе разговора им. След това разказа на Роузи какво се е случило.

— Не може да бъде! — възмутено възкликна управителката на ателието. — Каква отвратителна наглост!

— Знам. Трябва да предупредя адвоката на Арабела какво се опитва да направи — в този момент иззвъня телефонът на бюрото ѝ. — Сега пък какво? — проплака тя и вдигна слушалката.

Беше инспектор Уолш.

— Госпожице Нйт, удобно ли е да говорите в момента? — попита направо.

— Да. Какво се е случило?

— Можете ли да говорите, без някой да ви подслушва? Елинон Андрюс наблизо ли е?

— Елинон ли? В момента я няма. Защо?

— Трябва веднага да ви видя, но е много важно госпожица Андрюс да не научи за разговора ни. Най-добре да се срещнем някъде близо до вас.

Но какво ставаше, по дяволите? Защо Елинон изведнъж се оказа в центъра на събитията през този ден?

— На отсрещната страна на улицата към Бъкингам Плейс Роуд има кафене. Можем да се срещнем там — предложи Джоана.

— След десет минути? Добре. Ще се видим там.

Джоана накара Роузи да се закълне, че няма да обелва и дума за този разговор, осведоми Алис, която тъкмо бе влязла, че отива да пазарува, облече сакото си и забързано излезе. Инстинктът ѝ подсказваше, че ще е най-добре да не се натъква на Елинон, защото лицето ѝ можеше да издаде гнева и възмущението, които изпитваше.

По това време кафенето беше почти празно — временно затишие преди пристигането на десетки работници от близката дъскорезница, които щяха да искат да обядват какво да е, само да върви с пържени картопки.

Джоана избра една маса в задната част, далеч от предните прозорци. След няколко минути пристигнаха Уолш и Чембърс.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза инспекторът, след като поръча три чаши чай.

— Какво се е случило? — попита Джоана и заинтригувана се наведе напред.

— Събитията взеха неочакван обрат, който бихме искали да проучим много внимателно, преди да предприемем по-нататъшни действия — подхвана той. — Но нека първо ви попитам нещо. Някой имал ли е достъп до вашите ключове от апартамента на майка ви?

Изгледа го учудено.

— Никой — отвърна категорично. — Винаги ги държа в чантата си.

— А през деня случва ли се да оставяте чантата си някъде? — настоя Уолш. — Възможно ли е някой да вземе нещо от нея?

— Винаги е на пода до бюрото ми.

— Дори и когато излизате от кабинета си?

— Разбира се. Не я взимам със себе си в магазина или пък горе в ателието, ако това ме питате.

— Разбирам — доволно кимна инспекторът. Чембърс сръбна от чая си и погледна с копнеж изложените на витрината понички, но не каза нищо.

— Смятам, че ключовете за апартамента на майка ви са били взети от вашата чанта по някое време миналата седмица, за да им бъдат извадени дубликати в „Банъм“, където се е наложило да бъде подправен и подписът на госпожа Уебстър — заяви Уолш.

— И? — Джоана предпочиташе той да изложи главното по-директно, вместо да гради разказа си тухла по тухла.

Уолш обаче не бързаше.

— След това ключовете са били върнати в чантата ви, така че вие изобщо не сте усетили липсата им, а с помощта на новите ключове е проникнато в жилището на госпожа Уебстър.

— Да, но от кого? — нетърпеливо попита тя. — Никой в компанията не би направил подобно нещо.

— Но някой все пак го е направил — увери я той. — С помощта на касетата от охранителната камера на „Банъм“ и щастливата среща на Чембърс с един уличен метач на Емперърс Гейт сме в състояние да идентифицираме кой е влязъл и е разбил жилището на майка ви. Била е Елинор Андрюс.

Не бе очаквала подобно нещо. Зяпна срещу Уолш и имаше чувството, че стои на леден къс, който се разчупва, парчетата отплават далеч едно от друго, а тя не знае на кое от тях да стъпи.

— Елинол ли? — изрече хрипливо.

Инспекторът кимна.

— Явно е търсила нещо, а след като не го е намерила, направо е откачила. Това бе и първоначалното ми мнение за погрома и явно съм бил прав.

Джоана се облегна на твърдия пластмасов стол и въздъхна. Разказа им за разговора, който беше провела току-що.

— Елинол е искала да изпрати на онази компания в Хамбург всичко, до което може да се докопа — обясни тя. — Не знам защо мама не пазеше документите си в сейф.

Уолш изви вежди.

— Явно не си е струвало да ги краде човек, освен ако не иска да сложи ръка на компанията. Вероятно е липсвал много важен документ, след като госпожица Андрюс е превъртяла по такъв начин.

Джоана се намръщи и се опита да си припомни деня, в който бе ровила из личните документи на Арабела и бе надникнала в картотеката в китайския скрин. Внезапно й проблесна нещо.

— Сега ясно си спомням, че папката с надпис „Контакти“ беше празна. Тогава ми се стори странно, но реших, че Арабела сигурно е оставила тези документи другаде.

Уолш кимна бавно, а в очите му се четеше нарастващо уважение към тази млада жена, която с всеки изминал ден ставаше все по-силна.

— Сега ще трябва да разгледаме възможността изчезването на майка ви да е свързано с Елинол Андрюс.

Джоана го изгледа безмълвно, а после попита:

— А не с Ерик?

— Не трябва да изключваме никакви възможности, но в момента е ясно едно: Елинол Андрюс също е разполагала с мотив — искала е да сложи ръка на компанията.

— Мили Боже! — бавно изрече Джоана.

— В крайна сметка може да се окаже, че тя е виновна за много повече неща, отколкото проникване в чужд дом и нанасяне на материални вреди, затова искаме да я поставим под пряко наблюдение.

Преструвайте се, че нищо не се е случило, включително и по въпроса за сделката с немската компания.

— Но аз искам тя незабавно да напусне фирмата! Преди да успее да ни навреди!

— Не трябва да подозира, че сме по следите ѝ.

— Може ли поверително да предупредя адвоката ни? Нашите спонсори също трябва да знаят. Елинор явно вършее навсякъде и се опитва да уреди поглъщането на фирмата ни от голяма компания, която ще ѝ гарантира мястото на управител.

— Ще я наблюдаваме толкова отблизо, че няма да може да си купи дори хляб без наше знание. Възможно ли е да има съучастници в шивашкото ателие?

— Роузи и момичетата никога не биха проявили подобна нелоялност — възмутено се възпротиви Джоана.

— Някои хора имат навика да загърбват лоялността, когато работата им е застрашена, госпожице Найт — скептично отбеляза Уолш.

— Моля ви, престанете да ме наричате така — скастри го тя. — Казвам се Джоана. Не сте на прав път, ако смятате, че Роузи и момичетата могат да бъдат изкушени да работят за някой друг.

Инспекторът стисна устни и се отказа да спори.

— Опитайте се през следващите двадесет и четири часа нещата да текат както обикновено — помолите я той. — Не позволявайте Елинор да заподозре някакво неблагоприятно за нея развитие. Ще подслушваме всичките ви телефони, за да узнаем на кого се обаждат или кой ѝ звъни. А сега ми кажете всичко, което знаете за нея — каза той и извади бележник от вътрешния си джоб.

Не им отне дълго време, защото Джоана не знаеше много.

„Възраст — четиридесет и три години. Адрес — Бартънс Корт.“

Джоана го написа заедно с домашния телефон на Елинор.

„Работи за компанията вече дванадесет години. Майка ѝ живее в Севъноукс, където госпожица Андрюс ходи понякога през почивните дни. Баща — починал. Семейно положение — неомъжена.“

— Да не би да изпитва увлечение към жени? — небрежно подметна Уолш.

— Приятелят ми предположи същото — призна Джоана, — но аз не смятам така. Между нея и Арабела никога не е имало подобно

нещо.

Чембърс вдигна поглед от бележника си и за пръв път на лицето му бе изписан интерес.

— Откъде сте толкова сигурна?

За миг в очите на Джоана проблесна искрица веселост.

— Ако познавахте майка ми, никога не бихте ми задали този въпрос.

— А приятелите й? Имаше ли приятели госпожица Андрюс?

Тя отпи от вече изстиналия чай.

— Не знам за такива. Мисля, че живееше доста уединено.

Уолш се изправи забързано.

— Добре. Оставете всичко на нас и се дръжете съвсем нормално. Каквото и да правите, не допускайте да заподозре нещо. Чембърс, иди да платиш чая, ако обичаш.

Четвъртък, 7 октомври, през нощта

Сигурно още от малка са ти повтаряли, че си красива? Да, така си и мислех. Несъмнено си била отпред на опашката, когато Господ е раздавал красотата, нали?

Никога не съм виждал такава прелестна коса — с цвят на пшеница точно преди да узрее. А и се грижиш за нея, нали? Мека е като коприна...

Майка ти красива ли беше? От нея ли си наследила външността си? Или от баща си? Истинска трагедия е едно момиче да прилича на баща си, ако той е едър и ужасно грозен. Е, за теб това не важи. Ще те наричам Тополката. В крайна сметка ти си висока и слаба, златиста и грациозна! Хей, май ставам много поетичен!

Не, сериозно, много съм щастлив, че си тук с мен. Събуждам се сутрин и ми иде да се разкреця от радост. Да кажа на целия свят.

Нали знаеш, че всеки си има своите младежки фантазии? Когато бях още момче, много мечтаех. Представях си, че съм рицар в лъскави доспехи и всякакви такива дивотии. И, разбира се, трябваше да спася красивата принцеса от съдба, по-страшна от смъртта, и да я отведа на някое прекрасно и скришно място.

Смешно, нали? Защото сега се случи наистина. Е... почти.

Петък, 8 октомври, на разсъмване

Джоана се събуди ужасена, обзета от тревожно предчувствие и скована от страх. С разтуптяно сърце и със стиснати юмруци тя отчаяно се обърна към Фреди, но той спеше дълбоко, без да подозира за терзанията ѝ. Пое дълбоко дъх, за да се успокои, и осъзна, че вече за трети път изпада в неистова паника посред нощ. През главата ѝ препускаха объркани мисли и я тормозеха ужасяващи видения за онова, което би могло да е сполетяло майка ѝ. Обърна се внимателно, за да не го разбуди, но нощната тишина бе някак зловеща и тя отчаяно копнееше да извика: „Помощ! Моля, помогнете!“

Трябваше да се изправи с лице срещу паниката. Останеше ли в леглото в плен на мислите си, нещата само щяха да се влошат още повече. Стана, облече топлия си халат и излезе от спалнята.

В кухнята пусна тихичко радиото, защото копнееше да се разсее с пулсиращото от живот живо предаване на Радио 5. След това си направи чай от лайка. Тъкмо смяташе, че се справя доста добре, когато осъзна, че просто не е в състояние да приеме мисълта за смъртта на майка си. Арабела, която вероятно никога повече нямаше да види. Арабела, неукротимата, смелата жена, която не бе позволила на никого да затъмни блясъка ѝ.

Джоана зарови глава в скръстените си върху масата ръце и се опита да намери обратния път към относителното спокойствие.

ШЕСТА ГЛАВА

Вторник, 12 октомври, на обяд

Сержант Чембърс изглежда мрачно инспектора, който седеше зад бюрото си с изписано върху лицето очакване.

— Не успях да изровя нищо ново за Елинор Андрюс, сър. Проверихме всичко, което ни каза госпожица Найт, и се оказа вярно. Андрюс, изглежда, няма приятели и не излиза никъде вечер. Навсякъде опрях на камък.

Уолш премигна, но не изглеждаше убеден.

— Все някак трябва да живее този живот, Чембърс. Какво прави, когато остава в Лондон през почивните дни?

Сержантът погледна бележките си и каза:

— Излиза да пазарува всяка събота сутрин, обикновено в „Уейтроуз“, откъдето си набавя храна за цялата седмица. След това си купува вестници от будката в квартала и явно, както смятат и съседите й, си стои у дома, чете и гледа телевизия.

— Никой не може да живее чак толкова тъжен живот — нетърпеливо изсумтя Уолш.

— Явно тя го прави. „Затваря се в себе си“, както каза жената от апартамента под нейния. Вечер също никъде не излиза.

— А банковите й сметки? Телефонните й разговори? Има ли сметки в някой от големите магазини? Миналото й — какво е правила, преди да започне работа в „Арабела Дизайнс“? Не ми кавай, че и в миналото няма нищо особено, защото направо ще се разрева.

Лицето на Чембърс не издаде никакви признаци на развеселяване.

— Ще видя какво мога да направя, сър — заяви официално, — но тя явно няма нито настояще, нито минало. А по всичко личи, че няма да има и бъдеще.

— Още колко време? — тихо попита Джоана в мобилния си телефон. — Присъствието ѝ тук наистина ме безпокои.

Беше сама в кабинета си, а вратата беше отворена, за да може да вижда площадката отпред. Алис беше излязла, за да купи „Ивнинг Стандарт“, а Елинон беше в магазина и се правеше на продавачка, досущ като Арабела, която смяташе, че никой по-добре от нея не може да продава собствените ѝ модели.

— Все още не знам — отвърна инспектор Уолш! — Ровим навсякъде, но все едно се опитваме да четем празен лист. Засега Елинон Андриус не се е издала нито веднъж.

— Какво ще рече това?

— Боя се, че ще трябва да продължите да работите с нея, като че ли нищо не знаете.

Няколко минути по-късно асистентката се качи на горния етаж, понесла в ръце купчина дрехи. Явно работеше с пълна пара, гласът ѝ звучеше пронизително и кресливо, а цялото ѝ поведение издаваше вълнение.

— Има толкова много работа — изломоти тя пред кабинета на Джоана. — Госпожа Бартоломю купи всички тези дрехи. Тъкмо ги нося в ателието, защото тя иска да се сменят някои от копчетата и да се постави друга тока на колана... — гласът ѝ заглъхна нагоре по стълбите. Когато слезе след десетина минути, тя влезе в собствения си кабинет и внимателно затвори вратата зад гърба си.

Джоана прекоси площадката и влезе в малката кухничка, която се намираще непосредствено до него. Застана на вратата и напрегна слуха си. Ако минеше някой, щеше да се престори, че е дошла да си вземе бутилка с вода.

Отначало Елинон говореше тихо и Джоана не можеше да разбере какво казва. След това внезапно чу гласа ѝ да се извисява ядно:

— Но кога ще ми се обади? — въпросът прозвуча нападателно. — Оставих му поне четири съобщения, а той не отговаря на обажданията ми.

Последва пауза и Джоана притаи дъх. В гласа на асистентката започна да се прокрадва отчаяние.

— Кажете на господин Фелке, че всичко съм подготвила: имаме нов дизайнер и нова концепция. Спешно имам нужда от зелена улица от негова страна — заяви тя и тресна слушалката.

Джоана се върна в кабинета си и направо щеше да се пръсне от ярост. Значи Елинон продължаваше да поддържа връзка с онази компания от Хамбург! Веднага разпозна името, Фелке. Алберик Фелке, така се беше представил той. Явно не желаше да разговаря с госпожица Андрюс.

Нещо в главата на Джоана прецрака. Това беше краят. Предателството на Елинон беше непростимо. Просто не можеше да понася повече нелоялността ѝ към фирмата след цели дванадесет години работа за нея, намерението ѝ да продаде Роузи и останалите зад гърба им, без да ги уведоми.

Наставленията на Уолш изхвърчаха от главата ѝ. Тя отвори със замах вратата на Елинон и заяви:

— Искам да говоря с теб. В моя кабинет.

Асистентката сепнато вдигна глава.

— Боя се, че ще трябва да почака. Трябва да проверя всички доставки на платове...

— Веднага, Елинон! Ако обичаш.

Управителката на магазина я последва, но по бледото ѝ лице се четеше несъгласие. Джоана забеляза, че ръцете ѝ издават истинското състояние на духа ѝ — трепереха неудържимо.

— Не мога да си представя за какво искаш да говорим — доста престорено се изрепчи тя. — Имам ужасно много работа.

Джоана се изправи зад бюрото си и я изгледа студено.

— Елинон, от известно време се опитваш да накараш една немска компания да погълне „Арабела Дизайнс“. Не отричай, защото те ми се обадиха и ми казаха за намеренията ти да ръководиш новата фирма. Разбирам, че си се нагърбила и със задачата да намериш нов дизайнер. Още преди да са открили тялото на Арабела! — за части от секундата се уплаши да не се разчувства — от ярост и от скръб. След това гневът ѝ надделя и тя просто не бе в състояние да се съдържа повече. — Махай се, Елинон. Незабавно. Не искам да те виждам повече.

Лицето на жената срещу нея се покри с грозна червенина. Силно притеснена, тя изломоти:

— Виж, Джоана, това е недоразумение. Аз исках само...

— Искала си да поемеш контрола върху компанията — разпалено я прекъсна Джоана. — Без да се консултираш нито със

спонсорите, нито с персонала.

— Исках само да ти спестя тревогите — заоправдава се Елинон.
— Напоследък ти се струпа толкова много. Направих го, за да спася компанията! Кой ще измисля моделите сега, когато Арабела я няма — ти ли? Трябва да ми бъдеш благодарна, а не да ме укоряваш, че съм действала зад гърба ти. Просто се опитвах да помогна...

— Не всички смятат така — рязко отвърна Джоана, но знаеше, че не бива да цитира думите на адвокатата си, защото Уолш щеше ужасно да се разсърди.

— Какво искаш да кажеш?

— Нелоялността на служителите...

— Никога не съм била нелоялна! Арабела ме остави да се грижа за нещата в нейно отсъствие много преди ти да се появиш.

— Поверила ти е само административната работа — гневно изстреля Джоана. Едва се сдържаше да ѝ каже, че знае за незаконното нахлуване в дома на Арабела, но си спомни, че не бива да разкрива и този факт. — Майка ми никога не ти е позволявала да взимаш решения, свързани с политиката на фирмата, и би била ужасена да научи, че си предоставила на някаква немска фирма всички подробности, свързани с дейността на нашата компания.

Кръвта се смъкна от лицето на Елинон.

— Какво разбираш ти от този бизнес? Ти си само едно неопитно момиче. Нереализирана студентка по изкуствата. Натрапи се на ревюто по един безобразен начин и пренебрегна всички останали, които се трудеха от месеци, за да постигнат този успех. И отгоре на всичко излезе на подиума, като че ли всичко е твое дело!

— Не исках да... — отбранително започна Джоана, но Елинон вече беше набрала скорост.

— И какво според теб ще стане с тази компания сега, когато Арабела я няма?

Джоана я изгледа безизразно. Внезапно се почувства съвсем спокойна, сякаш някой беше натиснал някакво копче в главата ѝ.

— Това ще решат спонсорите и съветниците. Искам да напуснеш, Елинон. Незабавно. Ще накарам счетоводството да ти изпрати чек със сумата, която ти дължим, но искам веднага да разчистиш бюрото си и да си тръгнеш — заяви тя и се пресегна към телефона.

— Не можеш да ми причиниш това! — изплака асистентката, вдигна ръце и се хвана за косата. — Аз съм част от това място. Дадох на майка ти всичко от себе си и възнамерявам да запазя името ѝ живо. Трябва да запазя бизнеса.

— Като го заграбиш за себе си ли? — невярващо я изглежда Джоана. — Майка ми беше невероятно талантива жена — красива, умна, трудолюбива и незаменима. Всички я обичаха. Никога няма да има друга като Арабела. Не виждам как бихме могли да се справим без нея. Тя беше компанията.

Завладяна от неконтролируеми чувства, Елинор изригна:

— Направо ми се повдига от начина, по който говориш за нея, като че ли е била светица! Беше курва! Очарователна, пленителна, омайна, прелестна курва! Нямахме Бог знае какъв талант, но имаше неповторим стил. Това осигури успеха ѝ. Години наред пазех репутацията ѝ. Беше високоплатена проститутка, преди да се омъжи за Ерик... Знаеше ли това за „добродетелната“ си майка? Когато беше на петнадесет години, я изключиха от училище, защото в нейно присъствие нито един мъж, дори и градинарят, не беше в безопасност! Време е да престанеш да се заблуждаваш, Джоана, и да погледнеш истината в лицето!

Джоана стоеше стъписана. Усещаше как въздухът излиза от тялото ѝ и сякаш след минута тя щеше да се сплеска, да се сгърчи и да се свлече на пода като спукан балон.

— Това... е ужасна лъжа — едва успя да продума. — Тя беше прекрасен дизайнер. И прекрасна майка... — замълча, защото по бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Ако не ми вярваш, попитай баща си. И Ерик! Те знаят каква беше тя. Баща ти се опита да получи попечителството над теб, когато беше малка, а Ерик се отказа от нея, когато я представи на свой стар приятел... но откри, че тя е излизала с него и накрая го е изнудила да ѝ купи кожено палто.

Джоана се облегна на рамката на прозореца зад себе си, за да устои на вълните, които я заливаха.

— Майка ми напусна Ерик, защото той беше досаден и зъл човек. Баща ми не е казвал и една лоша дума за нея. Измисляш си.

— Погледни истината, Джоана. Ако не бях аз да се грижа за нея, тя щеше да свърши в жълтата преса, а не на страниците на модните

списания. Смяташ ли, че царските особи щяха да купуват дрехите ѝ, ако знаеха за миналото ѝ?

Джоана устоя на порива да се разкрещи, че това са долни лъжи, и само мрачно попита:

— Тогава защо остана с нея, ако е била каквато я описваш?

— Защо ли? — попита невярващо Елинон, сякаш не разбираше смисъла на въпроса. Когато заговори, гласът ѝ беше натезал от болка: — Защото я обичах. Защото се надявах, че един ден... — тя рязко се извърна, защото лицето ѝ беше разкривено от непоносимо страдание. — Смятах, че един ден ще има нужда от мен. Когато остарее. Когато вече няма да може да омагьосва всеки срещнат мъж. След това, когато изчезна... си помислих, че като не мога да имам нея, може поне да притежавам бизнеса ѝ, да заема мястото ѝ, да направя така, че „Арабела Дизайнс“ да продължи да съществува, дори и някой друг да измисля моделите на дрехите. Исках само да съхраня името ѝ живо.

В окъпания в светлина кабинет се възцари мълчание, което сякаш продължи цяла вечност. Зейна пуста бездна, която не водеше наникъде.

— Тя знаеше ли... какво изпитваш? — неловко попита Джоана.

— О, да, много добре знаеше — дрезгаво отвърна Елинон. — Забавляваше се да ме измъчва с разкази за мъжете, с които е спала. Беше жестока. Когато бяхме ученички, аз ѝ признах чувствата си и тя се изсмя в лицето ми. Каза, че по-скоро би легнала с баща ми. Флиртуваше с всички бащи на спортния празник и най-вече с моя, сякаш за да ме накаже — додаде горчиво. — Дори напоследък обичаше да ми разказва какво прави в леглото с мъжете, колко големи са penisите им и какво удоволствие ѝ доставят.

Джоана се обърна и едва не повърна.

Без да каже и дума повече, Елинон излезе от стаята и се върна в кабинета си.

На Джоана ѝ бяха нужни минути, за да бъде в състояние да затвори вратата на кабинета си и да остане сама. Отпусна се на бюрото, закри лицето си с ръце и се опита да забрави чутото. „Не вярвам на нито една нейна дума — повтаряше си като заклинание. — Елинон е себична кучка. Може дори да ми завижда, че съм дъщеря на

Арабела. А това никой не може да ми отнеме, каквото и да става“, помисли си тя.

— Добре ли си, скъпа?

Чу гласа на Роузи, която надникна в кабинета ѝ, и бавно вдигна глава.

— Да, добре съм.

Възрастната жена направо изгаряше от любопитство, копнееше да попита какво се е случило, но не го направи.

— Елинор си тръгна. Напусна, без да се сбогува с никого.

— Добре.

— Така си и мислех. Нямахме как да не чуя, че се карате. Всичко наред ли е, миличка?

Джоана разтри лицето си с ръце.

— Да — отвърна тя, взе чантата си и праметна дръжката през рамо. — Ще изляза, Роузи. Трябва да си прочистя главата. Когато Алис се върне, би ли ѝ предала, че не знам кога ще се прибера?

Вторник, 12 октомври, ранният следобед

Инспектор Уолш повика Чембърс в кабинета си веднага след обедната почивка.

— Преди малко ми съобщиха, че Елинор Андрюс си е тръгнала от работа с няколко чанти, вероятно съдържащи лични вещи. Изглежда много разстроена. Отправила се е към Бартънс Корт. Смятам, че трябва незабавно да отидем в апартамента ѝ и да я арестуваме. Искам да знам какво е намислила и понеже ти не откри нищо съществено, ще трябва да се задоволим, с каквото разполагаме.

Сержантът се намуси от явната критика и извинително каза:

— Нямахме какво да се открие, сър.

Уолш стана, закопчавайки сакото си.

— Може би си прав. Вероятно целият ѝ живот се е състоял от натрапчивата ѝ мания, свързана с „Арабела Дизайнс“.

Не за пръв път работеше по случай, в който трупът липсваше и нямаше доказателства за извършването на убийство. Арабела Уебстър просто бе изчезнала от лицето на земята, сякаш никога не бе съществувала. Усещаше как безсилието го пронизва като нагорещени шишове. На всяка цена трябваше да узнае какво се е случило с

изчезналата жена. Нямаше с какво да закопчае Ерик. Елинон беше единствената му надежда. Веднъж да я вкараше в полицейския участък, щеше да я разпитва, докато се огъне. Може би не е убила Арабела, но със сигурност знаеше кой го е сторил.

Джоана тръгна бавно от Пимлико Роуд към Уоруик Скуеър, завладяна от копнеж да се пъкне в убежището си, където можеше да бъде раните си, необезпокоявана от никого. Надяваше се Нина да не е там. В момента не можеше да понесе искрената ѝ веселост и доброто ѝ настроение, искаше просто да остане сама. Осъзна, че домашно приготвените ястия и положителната нагласа на приятелката ѝ започват да я дразнят, но веднага след това изпита вина. Нина бе зарязала собствения си живот, за да долети и да ѝ даде подкрепата си. Би трябвало да ѝ бъде благодарна.

Намери бележка, подпряна на един буркан мед върху кухненската маса:

„Скъпа Джо,

Реших да отида в Хемптън Корт и да се направя на турист! Вечерята е готова и е в хладилника. Ще се върна към шест.

Много обич, Н.“

Какво блаженство! Направи си кафе, взе си няколко сладки, приготвени от Нина, и се изтегна на дивана в дневната. Щеше да се опита да прогони от ума си гнусните лъжи на Елинон, като погледа малко телевизия. И дори да подремне. Поне щеше да бъде сама.

Час по-късно телефонът я извади от дълбок сън. Изтощена, се пресегна и вдигна слушалката. Беше инспектор Уолш.

— Нали се разбрахме да се държите както обикновено с Елинон! — сърдито каза той. — Специално ви обърнах внимание, Джоана, че тя в никой случай не бива да узнае за доказателствата, уличаващи я в погрома в апартамента на Арабела.

— Знам, но...

— Повторих многократно, че е важно да се пази тайна, докато разследването продължава...

— Да, но...

— Много искахме тя да не подозира нищо, за да можем да я арестуваме и разпитаем...

— Почакайте малко — сърдито се възпротиви Джоана. — Не съм й казвала нищо за това. Тя не подозира, че знам кой го е извършил. Уволних я, защото е действала зад гърба ми и е искала да завладее компанията. Трябваше да я изгоня, защото пречеше на работата ми. Защо да не може да я арестувате сега? — разпалено попита тя.

— Точно това не можем да направим — раздразнително отвърна той.

— Защо не?

— Защото е офейкала. Напуснала е апартамента си с два куфара малко преди да пристигнем там. Не е при майка си в Кент и никой от съседите й не знае къде може да е отишла.

— Но защо се сърдите на мен? — попита Джоана. — Вината не е моя. Можете да я арестувате още щом разбрахте, че тя е влизала в апартамента. Аз лично не смятам, че има нещо общо с изчезването на майка ми.

— Това тепърва ще установим — студено каза Уолш, — но ако ще продължаваме, длъжен съм да ви помоля да следвате точно инструкциите ми. Иначе ще затрудните работата ни.

Тя се ядоса ужасно, че си позволява да й говори по този начин. Арабела бе изчезнала преди тридесет дни, а Уолш все още не можеше да установи какво се е случило с нея. А сега имаше наглостта да обвинява Джоана за изчезването на Елинор! Преди месец сигурно щеше да промърмори някакво извинение и да се почувства ужасно, но сега бе уверена в правотата си.

— Съжалявам, че Елинор ви е подвела — отвърна тя, — но ако бяхте съсредоточили усилията си върху това да откриете майка ми, вероятно същевременно щяхте да успеете да заловите и убиеца й.

СЕДМА ГЛАВА

Сряда, 13 октомври, вечерта

Подплатен мек плик върху масата в кухнята заедно със сметката за електричеството, някакъв каталог и бележка, напомняща на домакинята да се обади на зъболекаря си. Нина стоеше на мивката и миеше марули, на печката къкреше нещо много апетитно. Щом Джоана влезе, приятелката ѝ я поздрави:

— Здравсти. Как мина денят ти?

Тя се намръщи докато се настаняваше на високото столче до отрупания плот и отваряше мекия плик. Надникна в него учудено и извади някаква касета.

— Какво е това?

Нина я погледна.

— Няма ли бележка?

Джоана разгледа плика по-внимателно.

— Няма нищо. Много странно. Дори няма пощенска марка.

Погледна касетата и в гърдите ѝ се надигна тревожно предчувствие. Имаше нещо злоецо в анонимната касета, доставена на ръка.

— Какво ли е записано?

— Има само един начин да разбереш, миличка.

— Знам.

— Ами защо не я пуснеш и не престанеш да се измъчваш! — пропя Нина.

Джоана я поведе към дневната и пъкна касетата в уредбата. Седна на пода с кръстосани крака и натисна копчето.

„Джоана, скъпа, мама е. Искам да знаеш, че съм добре...“

— Какво? — изпищя Джоана и скочи на крака с преbledняло лице.

„В момента не мога да ти кажа къде се намирам, защото е замесен и друг човек, когото искам да предпазя от медиите. Моля те, скъпа, кажи на полицията, че съм добре...“

Тук гласът на Арабела заглъхна. Джоана погледна като обезумяла към Нина, която беше вперила поглед в касетофона със зяпнала уста.

„Обичам те, миличка, много, много те обичам. Моля те, предай обичта ми и на Луиз. Грижи се за себе си. Довиждане.“

Гласът замлъкна. Лентата продължаваше да се върти, но записът бе свършил.

— Господи! Боже мой! — изпъшка Джоана. — Това беше гласът на мама, нали? Нали не си въобразявам? Това беше тя! С кого е? — извади касетата, стисна я в ръка и я погледна едва ли не с благоговение, сякаш така щеше да повика Арабела при себе си.

Нина стоеше шокирана и все още със зяпнала уста.

Джоана несръчно върна касетата в уредбата и я прослуша още веднъж, притаила дъх, докато слушаше топлия глас на Арабела. Когато съобщението свърши, избухна в неистов плач.

— Не мога да повярвам — хлипаше неудържимо и цялото ѝ тяло се тресеше. — Наистина смятах, че е мъртва. Но, Боже мой, мама е жива! Жива е!

Нина я прегърна, а по бузите ѝ се стичаха сълзи на облекчение.

— С кого е тя според теб, Джо?

Джоана недоумяващо поклати глава.

— Нямам никаква представа. Но защо не ми се обади, защо не ми изпрати съобщение по електронната поща?

— Звучи щастлива и явно е загрижена за човека, с когото е в момента. Опитва се да го предпази от пресата.

— Но защо изобщо е трябвало да заминава тайно? — избухна Джоана с гнева на майка, чието дете току-що се е разминало на косъм с тежка катастрофа. — Не мога да повярвам, че е способна да причини подобно нещо на всички ни! Господи! Какво да правя сега? — закрочи из стаята. Погледна часовника на китката си и приглади назад косата си с две ръце. — Искане ми се Фреди да си беше у дома! Трябва да се свържа с татко, за да каже на Луиз. Господи, това е направо невероятно. Чакай само да кажа на инспектор Уолш! След като ми се накара, задето съм уволнила Елинор, направо нямам търпение да му съобщя, че още от самото начало е бил на погрешна следа! — спря и погледна Нина, сякаш току-що беше получила прозрение. — Защо не търсеха изчезнал човек, а труп?

Нина изви вежди и каза:

— Е, това със сигурност оневинява Ерик.

Джоана придоби объркано изражение.

— Това променя всичко — съгласи се тя. В този момент Фреди се прибра, тя се втурна към коридора и се хвърли в обятията му. — Мама е жива — изрече задъхана. — Ела да чуеш. Изпратила ми е съобщение на касета.

Фреди я погледна едновременно удивено и загрижено.

— Сигурна ли си, скъпа? Искам да кажа... — замълча, защото тя изглеждаше толкова щастлива.

— Чуй — каза Джоана, пусна касетофона и гласът на Арабела отново изпълни стаята.

— Със сигурност е тя — съгласи се той. — Съобщи ли на полицията?

— Нямах време. Какво мислиш?

— Доста е странно, нали? — колебливо изрече Фреди. — Що за начин е избрала да ти каже, че е добре! Боя се, че тази работа изобщо не ми харесва.

Джоана изглеждаше съсипана, когато се строполи на канапето и обгърна тялото си с ръце, сякаш изпитваше огромна болка.

— Не, Фреди, не казвай това.

— Нали не смяташ, че е някаква измишльотина? — остро попита Нина.

— Не може да е измишльотина, това със сигурност е гласът на мама — възпротиви се Джоана.

— Откъде е марката? — попита Фреди.

— Там е работата — няма марка. Донесли са плика на ръка — отвърна Нина.

— Джо, не пипай повече нито плика, нито касетата. Сигурно ще искат да проверят за отпечатъци от пръсти.

— О, бях толкова сигурна... — погледна го отчаяно.

— Милата ми! — хвана ръката ѝ и я дръпна да се изправи. След това обгърна тялото ѝ с ръце и я притисна към себе си, заровила лице в шията му. — Нека да не прибързваме. Искаш ли да се обадя на полицията вместо теб?

Джоана кимна, неспособна да издаде и звук. Беше толкова убедена, че новините са добри. Но явно грешеше.

— Ще изпратят човек да вземе касетата — каза Фреди, след като бе разговарял с Чембърс. — Уолш си е тръгнал, но сержантът ще му разкаже за случилото се утре сутринта.

— Той каза ли нещо? Как реагира?

Фреди сви рамене.

— Беше по-скоро смаян.

— Не се и съмнявам! — отбеляза Нина и зарови лъжицата си в кутията със сладолед, която току-що бе извадила от хладилника. — Вече е крайно време тия хора да се стегнат!

Джоана с мъка се изправи на крака.

— Трябва да се обадя на татко.

— Той ще каже на Луиз, че майка ѝ е добре, нали? — попита Нина.

— Не смятам, че идеята е добра — предупреди я Фреди. — Що се отнася до Луиз, трябва да бъдем сто процента сигурни. Чембърс каза, че ще върне и ключовете от апартамента на майка ти. Приключили са, така че можем да извикаме хората от застрахователната компания, за да оценят щетите, и след това да разчистим.

Сряда, 13 октомври, през нощта

Нямаш представа откога мечтая за този момент — да те имам само за себе си. Копнея за това от цяла вечност. Разбира се, ако не ме беше отхвърлила, щеше да стане много по-рано...

Не съжсаяваш ли сега? Аз винаги ще съжсаявам. Не трябваше да го правиш. Толкова ме заболя, че едва ли някога ще го преживея.

Когато ме отблъсна... Няма значение, хайде да го забравим, искаш ли? Най-добре ще е да го оставиш зад гърба си. Няма смисъл да се обръщаме назад.

Сега си при мен, в безопасност, нали така? Далеч от всичко останало. Само ти и аз. Само за това съм мечтал.

И така ще бъде винаги, нали? Нали?

Петък, 15 октомври, сутринта

Инспектор Уолш се свърза с Джоана, преди да излезе за работа, и ѝ съобщи, че върху касетата са открили единствено нейните отпечатъци.

— Върху плика има някакви размазани следи от пръсти, но са много неясни и вероятно са на някого от съседите, които са пипали плика на масата във фойето.

— И нищо друго? — попита Джоана и усети да я залива вълна от разочарование.

— Боя се, че не. Използвали са обикновена касета „Сони“, която може да се купи навсякъде. Правим всичко възможно, но нищо не подсказва дори кога е направен записът. Струва ми се, че ако майка ви наистина е заминала някъде с човек, когото иска да опази от медийната шумотевица, както гласи съобщението ѝ, двамата са си дали прекалено голям труд да скрият следите си.

— Какво се опитвате да ми кажете? — глухо промълви Джоана.

— Имам усещането — бавно подхвана той, защото не искаше да я разстройва, — че са ви изпратили тази касета, за да ни отклонят от следата. Много е възможно да е била записана преди месец, почти веднага след изчезването ѝ.

Събота, 16 октомври, следобед

— Какво ще правим с всичко това? — удивено попита Джоана.

С помощта на Фреди двете с Нина бяха успели да поразчистят неразборията в дневната на майка ѝ. Счупеният порцелан и стъклария бяха прибрани в кашони и след това в здрави найлонови чували за градински отпадъци.

— А още не сме подхванали спалнята.

— Боже, не бях помислил за това! — възкликна Фреди.

— Но аз помислих! — бодро обяви Нина — уредих с фирмата по чистотата да вдигнат всичко, ако го изнесем утре вечер.

— Жената чудо! — промърмори Джоана.

Някога красивата стая сега изглеждаше тъжна и изоставена, лишена от пулсиращата жизненост на стопанката си. Разкъсвана между надеждата Арабела да се върне и смазващата убеденост, че това няма да стане, Джоана смътно се запита какво да прави с апартамента.

И в двата случая никой не би искал отново да живее тук. Мелоса я осведоми с писмо, че няма да се върне на работа.

„Много съм уплашена! — беше надраскала на някакъв лист. — Това място вече е лошо.“

Наистина беше така. Елинор го бе осквернила. Влязоха в спалнята. От огледалото ги посрещна надписа, изписан с яркочервеното червило на Арабела: „Уличница!“.

Дрехите ѝ висяха като дрипи по закачалките, сякаш раздрани от глутница кучета. Обувки, чанти, скъсани перлени нанизид лежаха пръснати върху бежовия килим като изхвърлени от морето боклуци.

Лицето на Фреди беше сурово.

— Да изхвърлим всичко?

Джоана стоеше в средата на стаята с пресъхнали очи.

— Не искаш ли преди това да прегледаш вещите ѝ? — предложи Нина. — Може би двете с Луиз ще пожелаете да запазите нещо. Нека най-напред изхвърлим онова, което е напълно съсипано. После ще видиш какво остава — наведе се и вдигна кафеникава кожена чанта. — Тази е като нова — установи тя, но веднага след това учудено добави: — Ей, какво е това? — и извади отвътре няколко писма.

Джоана ги взе със здраво стиснати устни и ги пъкна в джоба си. Предстоеше ѝ задача, много по-тежка от всичко досега. Това бяха дрехите на майка ѝ. Коприната бе усещала топлината на кожата ѝ. Шаловите се бяха увивали около шията ѝ. Тоалетите все още пазеха уханието на парфюма ѝ.

Действаха бързо и мълчаливо, докато пъкнаха останките от изискания гардероб на Арабела в найлоновите чували, които Фреди отнасяше в коридора. Нина върна почти неносените чанти и обувки обратно на рафтовете в гардероба. Разчистиха развалените гримове и изпочупените шишенца с парфюм заедно с брошките и иглите, които очевидно някой бе стъпкал. Най-сетне подът и всички останали повърхности бяха почистени.

Джоана дръпна пердетата и отвори прозорците, за да влезе свеж въздух. Апартаментът беше станал някак безличен като хотелска стая. От дневната се чу бръмченето на прахосмукачка. Нина настояваше да почистят, преди да си тръгнат.

Фреди се върна в спалнята. Взе ръката на Джоана и здраво я стисна.

— Готови ли сме, скъпа?

Тя го погледна тъжно и кимна, неспособна да продума. Усещаше със сърцето си, че каквото и да се е случило, никога повече няма да се върне тук. Жилището принадлежеше на едно време, изпълнено със смях и светлина. Сега се бе превърнало в тъмно и студено място.

Неделя, 17 октомври, вечерта

Почеркът беше много характерен — малки, силни букви със завъртулки, с малки знаменца в горната част на буквите „т“ и енергично поставени точки. Перото бе топено в черно мастило и бе писало със замах върху обикновена кремава хартия. Мъжки почерк.

Джоана смръщи вежди, заинтригувана и озадачена. Кой беше писал тези писма? Докато подреждаше документите, които бяха донесли от апартамента на майка ѝ, тя бе открила тези бележки, подписани с инициала „Р“.

Предположи, че са до майка ѝ, макар да липсваше обръщение.

Нямаше и адрес, но в горната част на всеки лист имаше рисунка на имение в яacobински стил.

— Какво мислиш за това? — попита тя Фреди, който се бе изтегнал на дивана и четеше „Съндей Телеграф“.

Той пое листовете от ръцете ѝ и погледът му пробяга по тях с опита на човек, свикнал да чете документи.

— Според мен са от отхвърлен любовник — отсъди незабавно.

— Доста е сърдит — съгласи се Джоана и се пресегна за писмата от пода, където седеше със скръстени крака.

— Кой е сърдит? — попита Нина, влизайки, порозовяла от банята и загърната в огромен и пухкав бял халат.

— И аз бих искала да знам отговора. Това са писмата, които намери сред вещите на мама. Чуй какво пише: „Можеше поне да бъдеш така добра да ме изслушаш.“

Или тук: „Все още не мога да разбера защо ме накара да си тръгна. Нищо ли не означавам за теб? Абсолютно нищо?“

Датите са двадесет и трети април, десети март и седми юни.

Фреди се надигна и седна.

— Трябва да ги покажеш на полицията, Джо. Може да се окаже важно. Явно ги е писал човек, който е бил наскърбен от майка ти.

— Артистичен почерк — отбеляза Нина. — Според мен той е правил и рисунката на къщата.

— Боже, така ми се иска да разбере какво става! — избухна безпомощно Джоана.

Понеделник, 18 октомври, сутринта

На следващия ден на път за работа Джоана се отби в полицията. Инспектор Уолш вече беше пристигнал.

— Опитвах се да се свържа с вас по телефона преди няколко минути — обясни той.

Пулсът ѝ незабавно се ускори. Питаше се защо сърцето ѝ все още не бе научило урока си: каквото и да имаше да ѝ казва инспектор Уолш, новините никога не бяха добри.

— Защо сте искали да се свържете с мен?

— Снощи заловихме Елинон Андриус. Засега просто я държим тук, но официално обвинение ще ѝ бъде отправено след няколко дни.

— Добре — успя да прикрие разочарованието си Джоана. Беше прекалено да се надява, че ще са открили Арабела. Глупаво беше от нейна страна да се вълнува толкова. — Донесох ви три писма, които открих в апартамента на мама, докато разчиствахме. Имам усещането, че трябва да ги видите.

Уолш изви вежди и пое листовете от ръцете ѝ.

— Добре, ще ги прегледаме.

— Явно ги е писал човек, който ѝ е обиден — настоя тя. — Може да се окажат от съществено значение, за да открием какво ѝ се е случило.

Лицето му се озари от кратка усмивка, която не стигна до очите. Джоана усети, че инспекторът я гледа някак странно.

— Много благодаря, Джоана — каза той и подреди документите върху бюрото си. Явно искаше да каже още нещо, но се боеше, че навлиза в твърде деликатна територия.

— Има ли още нещо? — попита го интуитивно.

— Не съвсем — неопределено отвърна Уолш. — От две или три години имате собствен апартамент, нали? Никога не сте живели на Емперърс Гейт с майка си. Едва ли знаете нещо повече за личния ѝ живот?

Джоана изгаряше от желание той да спре да се държи като лекар, който знае, че страдаш от неизлечима болест, но се бои да ти го каже.

— Накъде биете?

— Питам се дали е имала приятел след развода си с професора. Красива жена като майка ви сигурно е имала много обожатели, а тя е била на... колко — на четиридесет години? Съвсем млада по днешните стандарти.

— Майка ми имаше свой живот, а аз — свой — отвърна Джоана по-язвително, отколкото възнамеряваше. Противните обвинения на Елинор отново нахлуха в мислите ѝ. — Доколкото ми е известно, в живота ѝ нямаше някой по-специален.

— Просто ми хрумна — внимателно каза той.

Петък, 22 октомври, вечерта

В мига, в който зърна подплатения плик върху масата във фоайето на кооперацията на Уоруик Скуеър, Джоана знаеше какво съдържа той. Този път името и адресът ѝ бяха написани върху самозалепващ се етикет и на плика имаше марка. Макар печатът да беше размазан, успя да прочете „Нюпорт“.

Асансьорът се бавеше на третия етаж. Тя се втурна нагоре по стълбите, останали от викторианските времена, когато в семействата е имало множество прислужници, и хукна към апартамента си. Пристигна задъхана и с ужасни болки в краката, но развълнувана дълбоко. Ако това бе съобщение от Арабела, значи все още бе жива.

Нина беше излязла, а Фреди още не се беше прибрал. Пъхна касетата в уредбата и я включи.

„Джоана, мама е. Моля те, не се тревожи за мен, скъпа. Добре съм. Намирам се на едно прекрасно място...“

Дали гласът ѝ не звучеше малко по-напрегнато този път? Звучеше ли все така естествено като на предишната касета? Увеличи звука и се съсредоточи върху всеки нюанс, върху всяка промяна на тона, питайки се дали не е възможно майка ѝ да чете от предварително написан текст.

„Скоро ще оправя тази бъркотия, затова кажи на полицията, че съм добре, и ги помоли да престанат да ме търсят, защото за мен се грижат прекрасно и не искам никой да се намесва...“

— Да! — изкрещя Джоана и изстреля юмрук във въздуха. Майка ѝ несъмнено беше жива, макар и да не звучеше по обичайния си жизнерадостен начин.

„Грижи се за себе си и за Луиз. Обичам те, скъпа.“

Последва пауза, сякаш ѝ бе трудно да продължи, след което каза ниско и някак задавено: „Довиждане засега, скъпа. Мама.“

Настана мълчание. Съобщението беше свършило.

Джоана се притесни. Каквато и да беше причината за изчезването на Арабела, тя вече бе убедена, че то не е станало по нейна воля.

Грабна телефона и набра номера на полицейското управление. Телефонистката звънливо я осведоми, че инспектор Уолш си е тръгнал, но дали не би искала да разговаря със сержант Чембърс.

— Да, ако обичате.

Последва пауза, после някакво изщракване и в ухото ѝ се разнесе мрачният глас на Чембърс:

— Ало?

— Здравейте — каза Джоана. — Обажда се Джоана Найт. Току-що получих още една касета от майка ми, която несъмнено доказва, че тя е все още жива, но смятам, че някой я държи затворена някъде. Ще ви я донеса по-късно тази вечер.

— Добре — лаконично се съгласи той. — Нали ще внимавате с касетата. Трябва да се изследва за отпечатъци.

Тя затвори, но остана да седи на пода, обгърнала коленете си с ръце, подпряла глава върху тях и потънала в мисли за Арабела.

„Вече не знам на какво да вярвам — каза си. — Жива ли си, мамо? Не мога да повярвам, че ако си още жива, би ме подложила на подобно мъчение... Не мога да повярвам, че би заложила на карта всичко, за което си работила, заради някакъв мъж. Какво става, по дяволите? Не разбираш ли каква бъркотия създаде тук? Ерик беше заподозрян в убийство! Луиз ужасно тъгува за теб... Дори се наложи да я отведат в чужбина, за да я предпазим от всичко случващо се.“

А Елинор! Тя е напълно съсипана, мамо. Просто не мога да повярвам, че допускаш да се случи всичко това!

Толкова съм объркана, толкова съм нещастна! Така ми се иска да си дойдеш у дома! Искане ми се да ми позвъниш и да ми кажеш какво става.“

Фреди и Нина се прибраха едновременно: той — с огромна купчина документи, които трябваше да прегледа същата вечер, а тя — с количка с провизии. Щом зърнаха Джоана на пода до уредбата, веднага разбраха, че нещо се е случило.

— Чуйте това — натисна тя копчето на уредбата. Фреди се заслуша намръщен, хапейки долната си устна, а Нина — с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете на огромното си дебело сако.

Записът свърши и Джоана вдигна поглед към тях.

— Какво смятате?

— Съобщи ли на полицията? — попита Фреди.

— Разбира се — каза тя и му предаде въздържания отговор на Чембърс. — Според мен те не правят достатъчно, за да я открият. Смятам, че ние сами трябва да проведем наше си издирване.

— Страхотно! — бурно реагира Нина. — Хайде да го направим! Да си изготвим план и да действаме — докато говореше, тя вдигна покупките и се запъти към кухнята. — Някой иска ли чаша вино? — провикна се оттам.

— Да, ако обичаш — каза Джоана, сви се на дивана и извади един бележник от чантата си. — Фреди, откъде да започна?

Той се отпусна в другия край на дивана и замислено вдигна поглед към скосения таван на мансардата.

— Намери друга снимка на Арабела — по-обикновена, и ще отпечатаме няколко хиляди плаката. След това ще намерим компания, която ще ги разлепи навсякъде из страната. Трябва да ги слагат на билбордовете, по стълбовете на уличните лампи и да ги раздават в супермаркетите из страната.

Нина се появи от кухнята с три чаши вино.

— И не забравяй да пуснеш обръщение в „Биг ишу“.

Джоана кимна и продължи да си записва.

— Освен това ще се свържа с Армията на спасението и Националната служба за взаимопомощ при издирване на изчезнали хора — добави тя.

— От полицията със сигурност вече са го направили — увери я Фреди.

— Няма значение, пак ще говоря с тях — упорито заяви Джоана. — Освен това ще видя дали не мога да си уредя интервю по Джи Ем Ти Ви. Милиони хора гледат сутрешните програми — достигат до огромна аудитория. Втората касета поставя всичко в съвършено нова перспектива. Още от самото начало Уолш и този негов скапан помощник търсят труп.

Фреди реши да не спори с нея. Нито пък изтъкна факта, че освен онази жена със загубата на паметта, вероятно полицаите са проверили още десетки фалшиви сигнали.

Нина се подпря на облегалките на креслото си.

— Смяташ ли, че е възможно Ерик да е поръчал отвличането й?

Джоана се замисли съвсем за кратко, преди да поклати глава:

— Колкото и да ми е неприятен този човек, не смятам, че има нещо общо с изчезването на мама. Вече не.

Фреди изви вежди и я изгледа учудено.

— Какво... независимо от факта, че свидетел е видял двамата с Арабела да се карат малко преди тя да напусне къщата и да изчезне безследно?

— О, Господи, просто не знам!

— Знаете ли какво мисля? — бавно каза Нина и те я погледнаха очакващо. — Мисля, че трябва да отидем при медиум. Онзи ден показаха по телевизията една жена, която е специалист по откриването на хора. Беше страхотна. Казват, че полицията често използвала услугите й.

Събота, 23 октомври, сутринта

Когато Джоана позвъни на Националната служба за взаимопомощ при издирване на изчезнали хора, от другата страна й отговори жена с любезен глас на име Хедър.

Джоана се представи и започна да й обяснява, че ги търси във връзка с изчезването на Арабела Уебстър, но събеседницата й я прекъсна и съчувствено възкликна:

— Знам всичко за този случай, скъпа моя. Полицията се свърза с нас още през септември. На тринадесети, нали тогава е изчезнала майка ви? Правим всичко по силите си и не се отказваме, но засега от нея няма и следа.

— А какво мога да направя аз? — безпомощно попита Джоана.
— Получих две съобщения от нея и съм уверена, че е още жива.

— Да, от полицията ни осведомиха за касетите, но никой не може да каже точно кога са били записани. Звучи обнадеждаващо, скъпа моя, и аз разбирам как се чувствате. Не вестите са най-страшното, нали? По-страшно е очакването и упованието.

— Точно така — възкликна Джоана с огромно облекчение, че разговаря с толкова опитен човек. — Просто не мога да разбера как е възможно някой да изчезне безследно на такъв малък остров като Великобритания. Не сме в Америка или в Централна Европа, където хората могат лесно да преминават през границата.

— Боя се, че в тази страна годишно изчезват четвърт милион души — тъжно каза Хедър.

— А колко от тях биват открити?

Последва кратка пауза, преди жената да отговори уклончиво:

— Различно.

— Ще ви бъде ли от помощ, ако ви дам друга снимка на майка ми? По-обикновена, която би могла да затрогне хората? Планирам отпечатването на нова листовка, която да освежи паметта на хората.

— Чудесна идея. Вече разпространихме първата снимка, но наистина бихме искали да имаме още една, по-различна. Ще я разпратим до стотина местни вестници и ще видим дали телевизия „Карлтън“ не може да излъчи още една молба за издирване.

— Благодаря ви — искрено изрече Джоана.

— Нашият прес отдел издава брошура „Изчезнали хора“. Ще поговоря със Сузи за вашия случай — продължи Хедър. — Разбира се, ако майка ви беше младо момиче, щяхме да прибегнем до услугите на трета страна, която действа под прикритие и посещава всички клубове и кръчми в близост до мястото, където е изчезнал човекът. Често това дава резултат. Успяват да се доберат до някаква информация, сливайки се с тълпата. Но тази практика не е приложима в случая с майка ви. Тя е твърде популярна, за да се появи на публично място, без да бъде забелязана.

— Точно в това е въпросът. Лицето ѝ е толкова познато, че просто не мога да разбера как е възможно още да не са я открили.

— Разбирам, скъпа моя — въздъхна Хедър. — Надявам се скоро да получите добри новини.

Понеделник, 25 октомври, сутринта

Джоана се събуди, обзета от тревога. Беше сънувала, че отново е малко момиченце и е на почивка с майка си. Намираха се на морския бряг, духаше силен югозападен вятър, който караше пясъка болезнено да се впила в босите ѝ нозе. Тогава Арабела каза, че е време да вървят. Качиха се в някаква кола, която се носеше като лодка по лъкатушещия път...

Тя се обърна на една страна и се зачуди какво я бе стреснало и събудило. Опита се да си припомни съня стъпка по стъпка. Майка ѝ шофираше и каза нещо от рода на: „Гледай за знака, Джоана...“ След това минаха по един тесен мост и после... Да, това беше! Да, знакът сочеше към Нюпорт, град в средата на остров Уайт. Вторият плик, който бе получила, имаше марка от Нюпорт.

Бяха ходили там на почивка, когато беше малка. Единственият път, когато бе ходила на почивка сама с майка си за една седмица. Обикновено я изпращаха някъде с бавачката, но съвсем изненадващо тогава Арабела бе заявила, че ще я заведе в някакъв очарователен хотел на остров Уайт, където имало плувен басейн и игрища и готвели великолепно.

Джоана позвъни на инспектор Уолш веднага щом пристигна в „Арабела Дизайнс“ и му разказа защо Нюпорт ѝ се струва важен.

Той се отнесе влудяващо скептично и отхвърли предположението ѝ:

— Малко вероятно е да става дума за Нюпорт на остров Уайт. Според мен става дума за Нюпорт в Гуент.

— Но откъде сте толкова сигурен? — попита го ядосано. — Доколкото ми е известно, майка ми никога не е ходила в Уелс, но със сигурност сме били на почивка на остров Уайт.

— Боя се, че това едва ли има връзка. Още в самото начало проверихме фериботите от Саутхемптън и Портсмут до остров Уайт и не бе открита и следа от автомобила на майка ви и на двете места.

— А проверихте ли паркингите в близост до пристанищата? Може да не е взела колата със себе си. Може да е отишла с хидроплан

или по друг начин.

— Проверили сме всеки паркинг в страната, Джоана — с известна суровост отвърна инспекторът. — Наистина правим всичко по силите си. В този момент полицейските управления в Нюпорт и Гуент провеждат местно издирване, но според мен, който и да е пуснал плика, нарочно е отишъл в Нюпорт, за да ни отклони от следата, затова ще разширим издирването на цялата територия на Уелс.

Понеделник, 25 октомври, следобед

Стаичката беше малка и вътре имаше място само за два стола и една маса. Нямахше прозорци и въздухът беше едва ли не плътен от застояла миризма на пот — непоносима, непроницаема. Джоана бързо бе успяла да си уреди час в Асоциацията на спиритуалистите в Лондон, на Хорнтън Стрийт в Кенсингтън, но само защото някой друг бе отменил своята резервация.

Опитваше се да не диша през носа, за да избегне влиянието на обонянието си, но и това не помогна. В мрачното, прилично на кутийка помещение, осветено от една-единствена нисковолтова крушка, висяща от високия таван, смърдеше на хиляди немити тела и това усещане нямаше нищо общо със света на спиритуалното.

— След малко при вас ще дойде някой — каза ѝ момичето на рецепцията, след като Джоана плати петнадесет лири с кредитната си карта.

Вече се питаше дали ще успее да издържи.

Изненадващо в стаята влезе нисък съсухрен мъж с черна коса и жълтеникаво лице, спря, сякаш някой изневиделица се бе блъснал в него, и възкликна:

— Мили Боже, ама вие ужасно бързате!

Джоана се огледа, за да види на кого говори. Човекът седна на другия стол, кръстоса обувките си в панталони от рипсено кадифе крака и ѝ се усмихна.

— Дядо ви пристигна — обяви весело. — Стои точно зад лявото ви рамо.

Тя неволно се обърна, за да погледне в празния ъгъл.

— В момента животът ви е доста объркан, нали? — намръщено отбеляза мъжът. — Направо ми иде да заплача, защото усещам колко

сте нещастна.

Погледна го в очите, за да види дали е искрен, но застиналият му поглед бе втренчен отвъд лявото ѝ рамо и сякаш надничаше в някакви други пространства.

— Опитвам се да открия майка си — каза тихо и си даде сметка, че звучи като малко момиченце.

— Знам, че е така, знам — промърмори той с разбиране. — Дядо ви ми казва, че се грижи за нея. Старае се да не пострада от събитията напоследък. Трябва да бъдете търпелива, мила моя. Много търпелива. Но вие сте добър човек, нали? Много хора високо ви ценят. Виждам много цвят в живота ви. Платове... вашата майка е свързана с дрехите, нали?

Той явно не се нуждаеше от отговор, но въпреки това Джоана кимна.

— Къде да я търсим? — попита тя, а очите ѝ плувнаха в сълзи от възмущение. — Можете ли да ми кажете къде е?

Изцъклените му очи продължиха да се взират безизразно в стената зад нея.

— Виждам горска поляна. Голи клони и облачно небе — после той за пръв път я погледна в очите, а изражението му беше като на току-що разбуден от сън човек. — Там ще я намерите. Късмет.

Той се изправи рязко, сякаш не искаше да каже нищо повече, и само след секунди тя отново остана сама. Втурна се по коридора след него.

— Къде е тази горска поляна? — подвикна настойчиво след бързо отдалечаващата се фигура, но той явно не я чуваше. След малко се шмугна в друга кабинка и плътно затвори вратата зад гърба си.

ОСМА ГЛАВА

Петък, 29 октомври, сутринта

Колата, изпратена от Джи Ем Ти Ви, за да я откара в студиото, пристигна в седем и половина. Джоана вече се бе облякла в бледосив фланелен костюм с панталон, косата ѝ бе току-що измита, а на устните ѝ имаше малко розов гланц.

Фреди тъкмо излизаше изпод душа и дойде да я изпрати с увита около хълбоците хавлия. Усмихна ѝ се.

— Късмет, скъпа!

— О, Фреди, притеснявам се. Никога досега не съм заставала пред камера — каза тя и се притисна до него. Той силно я прегърна. Кожата му беше влажна и миришеше на сапун, тя се долепи до него и получи целувка по ъгълчето на устата.

— Ще се справиш. Просто се дръж естествено и забрави за камерите.

Нина се появи от стаята си с чорлава коса и подпухнали очи.

— Не трябва ли да сложиш малко грим, Джо? Изглеждаш много бледа.

— Благодаря, Нина. Няма нужда. Искам да си бъда аз — Джоана със съжаление са откъсна от прегръдката на Фреди. — Трябва да тръгвам. Ще ви звънна, след като мине моят ред.

— Късмет! Ще те гледам — ухили се приятелката ѝ. — Освен това ще те запиша на видеото, за да може двамата с Фреди да го гледате после.

Шофьорът запали двигателя на чакащата хонда още щом я видя да слиза по стълбите. Когато влезе в колата, той я поздрави като стара познайница.

— Добро утро, госпожице Найт. Как сте? Получихте ли вече някакви новини от майка си?

Тя го погледна учудено и си помисли, че сигурно са му казали за обръщението, което щеше да направи по телевизията.

— Да не би да са ви осведомили, че тази сутрин ще имам интервю с Лорейн Кели?

Той се усмихна развеселен:

— Не, познах ви, защото съм виждал снимката ви във вестниците. Напоследък не ви е лесно, нали? Тъкмо казвах миналата седмица на моята госпожа, че това момиче е достойна дъщеря на майка си. Красавица като нея.

Джоана се притесни и се почувства неудобно. Никога не бе смятала, че хората ще я разпознават, и със сигурност не се смяташе за красива. Що се отнася до външността, майка ѝ беше красавицата в семейството, а Луиз щеше да бъде следващата.

— Не съм сигурна — каза смутено.

Шофьорът продължи да бърби неспирно, докато пътуваха по Белгрейв Роуд до Ембанкмънт, след това прекосиха Темза в посока Кенсингтън, Ламбет, минаха покрай спирката „Уотърлу“ и стигнаха до студиото на Джи Ем Ти Ви. Щом спряха до страничния вход, тя изхвърча навън, където бе посрещната от очарователно момиче. То явно също веднага я позна.

Помолиха я да се разпише на пропуската и след това се появи друг човек, който да я придружи до студиото. Джоана бе притеснена още повече, а когато я въведоха в чакалнята, се озова заобиколена от знаменитости и сърцето ѝ лудо заби в гърдите.

Към нея се приближи усмихната жена на средна възраст, облечена в спретнат син костюм.

— Искате ли чаша чай или кафе? Или нещо друго? — гостоприемно попита тя.

— Кафе, моля... Не, по-добре чаша чай — заекна Джоана, като си помисли, че от кафето сигурно ще се почувства още по-нервна.

— И един кроасан? Или датски сладкиш? — жената се държеше майчински и това я успокои.

— Не, благодаря ви — отвърна ѝ и доволно се отпусна в едно кресло, защото усещаше слабост в краката.

Едва успя да изпие чая си и се появи друга служителка, която я помоли да я последва до гримьорната.

— Аз обикновено не... Бих искала да изглеждам естествено — възпротиви се Джоана, почти подтичвайки след младата жена, която се

носеше с шеметна скорост по коридора, облечена в спортен екип, обута в маратонки и стиснала в ръка някаква папка.

Гримьорката тъкмо привършваше грима на един светски хроникьор, който щеше да коментира подкрепата, оказвана от принц Чарлс на лова на лисици. Усмихна се на новодошлата и явно също я разпозна. Джоана стеснително отвърна на усмивката и не намери какво да каже.

— Здравейте — поздрави я жената, след като приключи с коментатора. Постави найлоново наметало около раменете ѝ, а после застана лице до лице с нея и погледна отраженията, им в огледалото, осветено от ярките крушки околоръст. Очите ѝ бяха критични и изучаващи. — Ще сложим малко цвят на кожата ви — предложи тя най-накрая и започна да рови в някакви кутийки, тампончета и малки четчици. — Светлините в студиото наистина изсмукват цвета от лицето. Ще подчертая очите ви с малко кафяви сенки...

Джоана се намръщи в знак на протест.

— Но аз нося само гланц за устни.

— И съвсем правилно. Имате прекрасна кожа, но светлината на прожекторите... — забъбри гримьорката и продължи да потупва лицето ѝ с розови и бежови тампончета.

Когато приключи, Джоана се погледна в огледалото и трябваше да признае, че гримът беше съвсем лек и върху лицето ѝ сякаш нямаше никаква козметика. Освен това не изглеждаше толкова уморена.

След това я върнаха в чакалнята с такава скорост, че тя очакваше интервюто да започне всеки момент.

— Кога ще бъде моят ред? — попита неспокойно.

Младата жена с маратонките погледна в папката си.

— В девет и шест минути.

В момента беше едва осем и двадесет. Джоана удивено я погледна, но тя вече бе отпрашила в друга посока. Зачуди се защо всички толкова бързат, след като разполагат с предостатъчно време.

Следващите четиридесет минути изминаха много бавно. Чакалнята постепенно се изпразни, след като хората биваха отвеждани един по един в студиото за своите четири и половина минути слава.

Най-сетне някакъв мъж се втурна при нея и тя сепнато подскочи. Носеше слушалки и целият беше омотан в кабели. И той носеше папка.

— Бихте ли дошли насам, моля? — каза задъхано. Забързано я поведе по друг коридор, преминаха през множество летящи врати и внезапно се озоваха в ярко осветеното студио с неговите дивани, столове и ниската масичка пред фона, изобразяващ гледката на Лондон през един бутафорен прозорец. По пода се извиваха кабели, камерите се въртяха насам-натам, задвижвани от дистанционно управление, заставаха в различни позиции и снимаха Лорейн Кели в близък план, докато тя приключваше с предишното интервю.

Като насън Джоана позволи да я отведат до един диван, след като я предупредиха да не стъпва върху кабелите. След това закрепиха един микрофон, включен в невидим контакт отстрани на дивана, за предницата на сакото ѝ и скриха кабела под дрехата.

Течаха рекламите. Лорейн се наведе напред и ѝ обясни, че разполагат с две минути и половина, преди да излязат в ефир. Най-напред щяла да я помоли да разкаже за последните събития във връзка с изчезването на майка ѝ.

Сърцето на Джоана бясно подскочи, когато служителят в студиото обяви: „Десет секунди.“ След това каза: „Пет секунди“ и вдигна ръка с разперени пръсти. После сви пръсти един по един и тя се заслуша в разказа на водещата, която уверено и сбито изложи фактите, свързани с изчезването на Арабела.

— Тази сутрин при нас е Джоана Найт, дъщерята на Арабела Уебстър — Лорейн се обърна към нея с изписано на лицето състрадание. — Джоана, вероятно последните няколко седмици са били ужасни за теб, но научих, че наскоро си получила вести от майка си. Можеш ли да ни разкажеш за това?

Джоана се чу да разказва за касетите, които бе получила, но сякаш говореше друг човек. Забрави за милионите зрители, за камерите, които се движеха сами из студиото, и за ослепителните светлини на насочените към тях прожектори. С уверен глас и без да сваля очи от лицето на журналистката тя разкри плановете си да разшири издирването и изрази увереността си, че майка ѝ е жива, но е задържана някъде против волята си.

— А как успяваш да надмогнеш тревогата? Предполагам, че на твоите плещи лежи и управлението на нейния бизнес — шотландският акцент на водещата беше мек и напевен.

— Да, така е — отвърна Джоана. — Всички хора, които работят за нас, са направо прекрасни и ние... е, справяме се някак.

Лорейн се наведе по-близо към нея:

— Сигурно цялото това чакане и неведение са крайно мъчителни. Какво би искала да кажеш на майка си, в случай че тя ни гледа в момента?

За миг Джоана се обърка, защото не очакваше, че ще се наложи да се обърне с молба направо към Арабела. Една от камерите само на няколко метра от нея бе насочена право в лицето ѝ. След това се зърна на един монитор и отново се стъписа. Изглеждаше много по-добре, отколкото си бе представяла. Впери поглед право в обектива и каза:

— Ако гледаш това предаване, мамо, искам да знаеш, че правим всичко по силите си, за да те открием. Ако имаш възможност, умолявам те, обади се по телефона, изпрати ни факс или съобщение по електронната поща, за да ни кажеш къде си. Ужасно липсваш на всички ни.

— Надявам се майка ти да ни гледа — каза Лорейн — и ти пожелавам много късмет в издирването, Джоана. Ти си изключително смела млада жена и аз съм ти признателна за присъствието ти тук тази сутрин — след това се обърна и погледна право в камерата. — Ако някой знае къде се намира Арабела Уебстър или разполага с информация, която да помогне тя да бъде намерена, нека се свърже с Националната служба за взаимопомощ при издирване на изчезнали хора. Ще изпишем телефонния им номер след минута. Или да позвъни в най-близкото полицейско управление.

Четирите минути и половина бяха преминали в някакъв унес за Джоана. В момента сваляха микрофона от сакото ѝ, някой я изведе от студиото, а в коридора я пое същото момиче в спортния екип, което ѝ каза, че интервюто е минало „прекрасно“, а сетне добави, че е изглеждала великолепно и са ѝ благодарни, че е дошла.

Навън я чакаше друга кола.

— Накъде, госпожице? — попита шофьорът.

— Пимлико Роуд, ако обичате — отвърна тя, обзета от огромно облекчение, че интервюто вече беше приключило. Не беше толкова страшно, колкото си бе представяла, но въпреки това не ѝ хареса да се излага на показ.

Когато пристигна на работа, всички я поздравиха, защото Алис бе донесла портативен телевизор и момичетата се бяха струпали в ателието и я бяха гледали.

Роузи я потупа по ръката и каза с обичайния си тих глас:

— Браво на теб, миличка. Да се надяваме, че ще свърши работа.

Фреди се учуди, когато малко след десет часа секретарката му му съобщи, че инспектор Уолш иска да разговаря с него.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита той, след като си размениха поздрав.

— Гледах Джоана по телевизията тази сутрин — отвърна Уолш. — Тя явно е убедена, че майка ѝ е все още жива, и аз се питах дали не бихте могли да направите нещо, за да я поуспокоите малко.

— Как точно? — любопитно попита Фреди. — Да не искате да ми кажете, че вие не вярвате Арабела все още да е жива?

— Откровено казано, го смятам за малко вероятно. Имали сме и други случаи, когато започват да пристигат писма и касети със записи на изчезнали лица, направени много преди да бъдат убити и изпратени след това с единствената цел да ни заблудят и да ни накарат да отменим издирването.

— Аз самият сериозно се колебая за достоверността им — призна Фреди. — Но някъде дълбоко в мен непрекъснато ме гризе съмнение, че може и да са истински, особено като се има предвид колко ексцентрична е Арабела. Искам да кажа, че допускам възможността да са записани през последните една-две седмици. А пристигането на втората касета вдъхна на Джоана огромна надежда.

— Да, разбирам — каза инспекторът и замълча, за да се опита да намери точните думи. — Господин Фостър, доколко госпожица Найт познава майка си? Разговаряхме с някои хора от модния бизнес и с неколцина нейни приятели и открихме, че тя е имала... как да кажа... доста колоритно минало. Преди да се омъжи за професора, репутацията ѝ е била доста спорна. В действителност е била високоплатена проститутка. Установихме, че напоследък е снабдявала с кокаин определен кръг от лица. Предвид всичко това, ми се струва твърде вероятно да е станала жертва на нечие отмъщение.

— Смятате ли, че погромът, който Елинон Андрюс е извършила в апартамента ѝ, е акт на мъст?

— Вярвам, че нападението е било продиктувано от такова желание, но едновременно с това подозирам, че то има много по-дълбока и сериозна връзка с нещо от миналото на Арабела. Смятам, че съществува човек, който отчаяно копнее да ѝ отмъсти.

— И този човек не е Ерик? — попита Фреди и се завъртя на кожения си стол, за да се обърне с лице към терасовидно разположените къщи по Бедфорд Роуд.

Клоните на дърветата бяха голи, слънцето не топлеше. Знаеше какво се опитва да му каже Уолш.

Инспекторът продължи в духа на откровения мъжки разговор, който бе подел:

— Опитах се да накарам Джоана да ни разкаже повече за майка си, да ни помогне да разберем що за човек е била, но тя отказва да се впуска в подробности за личния ѝ живот. Винаги казва, че е била твърде малка и не помни или пък че е била в пансиона. Боя се, че я очаква много тежък удар, когато всичко излезе наяве, а това рано или късно ще стане, и се питах дали не бихте могли... да я подготвите някак.

— Повярвайте ми, много бих искал, но откакто я познавам, тя просто отказва да приеме истината — искрено призна Фреди. — Според мен наистина не може да си спомни някои неща. Просто ги е изтикала от паметта си. Баща ѝ неотдавна ми разказа каква всъщност е била Арабела и как се е опитал да получи попечителството над Джоана, когато е била шестгодишна. Тя просто не иска да го узнае.

Уолш въздъхна дълбоко и безпомощно.

— Ще ѝ бъде невероятно трудно... Не е ли възможно баща ѝ да ѝ разкрие истината?

— Джереми Найт е прекрасен човек. Сърдечен, загрижен и склонен винаги да я закриля. Не иска тя да страда. Не иска да разрушава илюзиите, които е изградила за майка си. А ето че сега и по-малката ѝ сестра е поставена в същото положение. И двете сестри вярват, че майка им е светица, облечена в модна рокля — категоричен бе Фреди.

— А смятате ли, че госпожица Андрюс не ѝ е казала нещо? Явно двете са се скарали сериозно преди напускането ѝ.

— Ако е така, Джоана не ми е споменала и дума за това. Съмнявам се, че е повярвала и на една дума на Елинор. Вероятно го е отдала на злонамерения ѝ нрав.

— Да... Съжалявам, че ви обезпокоих в службата, господин Фостър. Просто се питах дали не можете да я подготвите — най-вече заради самата нея.

— Ще направя каквото мога — обеща Фреди, — но едва ли ще е много.

Петък, 29 октомври, вечерта

Тази вечер Фреди се прибра рано, след като през деня се обади на Нина и каза:

— Може ли да те помоля за една огромна услуга?

Тя се ухили. Ако той не беше гадже на Джоана, отдавна щеше да се е пробвала. Можеше да си го представи в момента в изискания му офис, облечен в тъмния си костюм, как се опитва да изглежда много официален и делови, но върху устните му се е разляла ленива усмивка, а бръчиците от смях около очите му произвеждат точно обратния ефект.

— Колко даваш? — пошегува се тя.

— Трябва да поговоря с Джоана — сериозно каза той. — Уолш ми се обади днес. Иска да ѝ кажа, че вероятно Арабела не е такава, за каквато я мисли.

— Знам това — за негово огромно удивление се съгласи Нина.

— Знаеш ли?

— Джереми ми разказа някои неща онзи ден. Смята, че Арабела е загазила, а аз лично смятам, че това не го учудва особено. Попитах го защо направо не каже на Джоана. В крайна сметка тя е на двадесет и две години. Той обаче не иска да я наранява.

— Знам това — глухо каза Фреди. — А сега ще трябва да го направя аз.

— Гадна работа, нали? Виж, Фреди, няма проблеми. Още откакто пристигнах, ми се иска да гледам „Фантомът в операта“. Ще видя дали няма да мога да си купя билет — обикновено връщат билети в последния момент. Ако не успее, ще отида на друго представление и ще ви оставя насаме.

— Наистина ли нямаш нищо против, Нина?

— Абсолютно нищо.

Сега беше сам в апартамента, който Нина беше почистила и подредила, а освен това бе оставила на масата купа със салата, малко шунка и плодове. Свали деловия си костюм и си взе душ. Умората обгръщаше тялото му като тежко наметало, натискаше го надолу и омаломощаваше ръцете и краката му. Последните няколко седмици бяха истински ад, а работата му сякаш нямаше край. Нуждаеше се от почивка, но това бе невъзможно, докато не се оправи бъркотията с Арабела. Обу си джинси и риза, пусна новините по телевизията и се строполи на дивана. Изпитваше едва ли не ужас от завръщането на Джоана.

Тя се прибра след малко. Изглеждаше измъчена и уморена.

— Прибрал си се рано, Фреди — каза му с лека усмивка. После се огледа и попита: — Къде е Нина?

Той пусна вестника на пода до дивана, протегна се и отговори:

— Отишла е да гледа „Фантомът в операта“, но ни е оставила вечеря.

— Благодаря на Бога за нея — топло каза Джоана. — Отивам само да се преоблека. Смазана съм. Искаш ли едно питие?

— Да, хайде да пийнем малко вино — отвърна ѝ и идеята наистина му допадна. — Как мина денят ти? — провикна се, докато я слушаше как отваря и затваря гардероба. Осъзна, че се опитва да звучи нормално, и това го накара да се почувства ужасно неловко. Обикновено не се налагаше да се преструва в нейно присъствие. Двамата просто си почиваха, когато бяха заедно — говореха, ако им се говореше, и мълчаха, ако им се мълчеше.

— Доста отвратително — долетя отговорът ѝ. — Поне интервюто по телевизията мина добре. Сега трябва само да чакаме и да видим какви ще са резултатите.

— Смяташ ли, че ще има резултати?

Настана тишина. След това тя нахлу в стаята с гневно изражение.

— Какво искаш да кажеш с това? Ако мама не може да ни изпрати друго послание, може да се намери някой, който да знае къде е. Надявам се обръщението ми да е поосвежило паметта на хората —

все някой ще си спомни, че я е виждал някъде, че е чувал да се говори за нея из околността. Каквото и да е, само да ни подсказе нещо.

Фреди я погледна изпитателно.

— Скъпа, вече мина повече от месец.

— Е, и? — тя обу джинсите си и навличаше през глава бяла фланелка. Внезапно босите ѝ стъпала с лакирани в бледорозово нокти му се сториха ужасно уязвими.

— Не искам да останеш разочарована — каза ѝ нежно. — Мисля, че нямаш представа в какво се замесваш. Според мен човек просто не може да е сигурен, когато става въпрос за Арабела.

Джоана стоеше в средата на дневната и го гледаше така, сякаш той се канеше да извърши предателство спрямо нея.

— Глупости! — тросна се тя и завъртя глава. — Не знаеш какво говориш.

Той забеляза как в очите ѝ се прокрадва страх.

— Джо... — нарочно бе решил да не говори за Арабела като за нейна майка. — Тя е била замесена в много повече, отколкото подозираш. В живота ѝ е имало неща, които може в крайна сметка да са се обърнали срещу нея.

— Какво искаш да кажеш? Как можеш да говориш така? — сопна му се Джоана.

Фреди се изправи, за да се справи по-добре с приближаващата криза.

— Защото знам — каза тихо. — Знам, скъпа. В миналото ѝ има неща, които могат да са пряко свързани с онова, което ѝ се случва сега. Баща ти ми каза още в самото начало, че се бои те да не излязат на бял свят. Била е проститутка, Джо. Пласирала е наркотици. Казах му, че трябва лично да ти го съобщи, но той все отлагаше и се надяваше да не се стигне до това. Според мен трябва да си подготвена.

Изглежда го изумена.

— Не ти вярвам! Как можеш да говориш такива отвратителни неща? Ти не знаеш нищо за нея! Единственото минало на мама бе да си избобда пръстите от шиене, за да може да се грижи за мен и да ми осигури нормално детство. Дори когато се омъжи за Ерик и вече имахме пари, тя продължи да работи, за да даде на мен и на Луиз всичко, от което се нуждаехме. Никога няма да ти простя онова, което каза за нея — разплака се Джоана.

— Защо да те лъжа?

Тя спря да плаче и го погледна объркана.

— Би трябвало да ми помагаш, Фреди. Мислех, че харесваш майка ми. Това е последното, от което се нуждая.

— А би ли ме излъгал баща ти?

— Сигурно е бил пиян... сърдит, че го е изоставила преди много години... Не знам.

— Моля те, скъпа, не се разстройвай толкова. Арабела беше очарователна и талантива жена, но не беше свършена. Само това се опитвам да ти кажа.

— Повече не искам да те слушам — кресна му. — Млъквай, Фреди. Обичам майка си. Тя винаги се е държала прекрасно с мен и няма да позволя нито една лоша дума по неин адрес.

Фреди скочи на крака разгневен.

— Това е! — каза сърдито. — Писна ми. За твое добро се опитвам да те подготвя за най-лошото, но щом не искаш да ме слушаш, нямам какво повече да кажа. Седмици наред работя по дванадесет часа дневно и съм напълно скапан. Просто не издържам повече. Ако си решила да си заровиш главата в пясъка, ще трябва да продължиш сама — той прекоси стаята и грабна ключовете за колата си на път за входната врата.

— Къде отиваш? — викна тя след него.

— Навън.

— Майната ти тогава!

Вратата се тресна и тя го чу да тича надолу по безкрайните стълби. Известно време беше твърде шокирана, за да помръдне. Никога досега не се бяха карали и не можеше да повярва, че е способен да й наговори толкова жестоки неща, когато най-много се нуждае от него.

Неконтролируеми ридания разтърсиха тялото ѝ. Тръшна се на дивана и усети как се разпада под прилива на собствените си солени сълзи, досущ както се разрушаваха под вълните пясъчните замъци, които бе градила като дете.

— О, мамо!... — хлипаше Джоана. — Защо трябваше да си тръгваш? Нуждая се от теб... Когато бях малка, ти ме обичаше и се грижеше за мен и сега толкова ми липсваш... Помниш ли подаръците за Коледа и за рождените ми дни? Великолепни, прекрасни подаръци:

официални рокли и светлосини обувки, а онази куклена къщичка, за която така копнеех? Винаги превръщаше деня на Рождество в истинско събитие — с огромна елха и свещи навсякъде. Тогава бяхме щастливи, нали? Само ти и аз, преди да се омъжиш за Ерик... Знам, че имах и бавачки, но те не се броят. Бяха толкова досадни, когато не ме пускаха да се гушна при теб сутрин. Все казваха, че трябва да спиш, за да си красива, а аз им отвърщах, че ти и така си красива, защо трябва да спиш?...

... Обичах да те гледам как се обличаш и излизаш вечер. Помня онази прекрасна лилава рокля, обсипана по раменете с диаманти. Как ми се искаше приятелките ми от училище да те видят! Толкова се гордеех с майка си. Нито едно дете нямаше такава майка... О, мамо, какво ще правя без теб?

Нина тихичко влезе в апартамента, защото очакваше вратата на спалнята да е затворена и Фреди и Джоана вече да са си легнали, но макар вътре да беше тихо, в дневната все още светеше. Влезе вътре и видя Джоана да лежи на дивана, свита на кълбо. След това забеляза, че вратата на спалнята е отворена и там е тъмно.

— Джоана? — прошепна разтревожена.

Джоана се сепна и се събуди, изгледа я уплашено и си спомни какво се бе случило.

— По дяволите! Колко е часът? — попита тя и се изправи.

— Минава единадесет, миличка. Добре ли си?

Джоана разтърка очите си с длани.

— Чувствам се ужасно. С Фреди се скарахме жестоко и той си тръгна. Направо не мога да повярвам...

Нина замръзна.

— За какво се скарахте? — попита внимателно.

Джоана вдигна очи към нея. Изглеждаше съсипана.

— Един Бог знае как си е внушил, че мама е била... О, Боже, наговори ужасни неща за нея. Каза, че е била проститутка, представяш ли си? Майка ми проститутка! Толкова съм ядосана, че просто не знам какво да правя. Може би наистина е била замесена в наркобизнеса. Не е взимала наркотици, но е продавала на клиентите си. Това го вярвам, но останалото — не!

— И какво стана после? — предпазливо попита приятелката ѝ.

— Той направо побесня. Каза, че се опитвал да ме предпази. И как точно ще ми помогне това? И бездруго съм подложена на огромен стрес. Последното, от което се нуждая, е куп лъжи — добави разпалено.

Нина заби поглед в килима, но този път лицето ѝ беше сериозно.

— Джо — продума тя най-накрая, — Фреди не би направил нищо, за да те нарани. В живота ти има много хора, които те обичат и искат да ти помогнат да преживееш този труден момент, и той е първият от тях. Нали не смяташ, че е възможно да си е измислил всичко това.

— Но то не е истина — извика Джоана и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Нина не каза нищо. Просто си седеше, наблюдаваше я мълчаливо и оставяше времето да тече с надеждата да донесе просветление за Джоана.

— Според теб защо излязох тази вечер, Джо?

— Защото... — смръщи вежди приятелката ѝ. — Какво се опитваш да ми кажеш?

— Фреди искаше да поговори с теб насаме и знаеше, че разговорът ще бъде изключително труден. Той те обича повече от всичко на света. Не бива да губиш това, миличка. Искаше да поговорите, за да ти спести болката, която в крайна сметка ще те връхлети. Искаше да разбереш, че в миналото на Арабела е имало... някои усложнения, които може да се окажат свързани с изчезването ѝ.

Джоана седеше напълно неподвижно.

— Кой му е казал да говори с мен? Ако е истина, кой му е казал? — внезапно вдигна блесналите си очи. — Елинор ли? Тя ли беше?

— Не — учуди се Нина. — От къде на къде?

— Защото и тя ми каза същото за мама — отвърна Джоана едва чуто.

— Не си споменавала за това.

— Не можех, беше толкова ужасно.

— Не е била Елинор, а инспектор Уолш. Но баща ти също е разказал на Фреди какво е ставало и защо той толкова много е искал да получи попечителството над теб — Нина стана от креслото, приближи се и седна на дивана до нея. — Разбира се, ти обичаш майка си и няма

причина да престанеш да я обичаш само защото не е била точно такава, каквато си смятала. Но всички ние, които обичаме теб, Джо, искаме да си подготвена, искаме да успееш да се справиш, опитваме се да намалим шока, когато историята излезе на първите страници на всички вестници, а това неминуемо ще стане след време.

Джоана затвори очи. Все още не можеше да помръдне. Нина я прегърна през раменете.

— Ще ти е нужно време — каза ѝ нежно.

— Значи — промълви Джоана, сякаш изобщо не я бе чула, — тя изобщо не е човекът, за когото я мисля?

Приятелката ѝ се поколеба и каза:

— Ти я познаваш, Джо, но просто не си знаела всичко. Никое дете не знае всичко за родителите си, а само онова, което му позволяват да узнае.

— Господи! — Джоана закри лицето си с ръце и остана така няколко минути. Прекрасната илюзия се бе разпаднала. Значи в думите на Елинор имаше неопровержима истина. И понеже тя не бе споделила за тях с никого, Фреди също се бе почувствал длъжен да я предупреди.

Нина я потупа по рамото.

— Добре ли си, скъпа?

Тя кимна.

— Да ти донеса ли нещо? Нещо топло за пиене?

— Не, благодаря.

— Ще се справиш, сигурна съм.

Джоана я погледна със спокойно изражение.

— Сигурно.

— Аз ще си лягам. Опитай се да поспиш, Джо.

— Да, добре. Благодаря, Нина.

Тъкмо се събличаше, когато чу Фреди да си отключва. След секунди той застана на вратата на спалнята, вперил поглед в нея.

— Добре ли си, скъпа? — сините му очи изглеждаха изморени, но изражението му беше нежно. — Съжалявам, че избухнах преди малко.

— Не, Фреди, аз те моля за извинение. Толкова се срамувам, задето те обвиних, че си жесток...

Любимият ѝ я прегърна и силно я притисна до себе си, тя обви шията му с ръце и зарови глава в рамото му, а той я подпираше с длан,

като че ли е малко дете.

— Всичко е наред — шепнеше ѝ тихо. — Съобщих ти го толкова нетактично. Наистина съжалявам, Джо.

— Недей — преглътна тя и го погледна. — Трябваше да разбера... В действителност аз вече знаех, но не исках да си го призная. Сега разбирам, че съм отказвала да приема истината. Но то беше, защото толкова я обичах... — замълча отново, неспособна да продължи.

Фреди я поведе към леглото, положи я върху него и легна до нея напълно облечен, но не искаше да я пуска, защото с огромно удивление установи, че това е моментът, в който тя най-сетне е пораснала.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Понеделник, 1 ноември, следобед

Алис надникна в кабинета на Джоана и съобщи:

— Баща ти се обади, докато беше навън. Помоли да му звънеш.

— От Бретан ли се обаждаше?

— Не, каза, че са се върнали рано сутринта.

Джоана позвъни в дома на Портси Плейс, но понеже никой не вдигна, набра директния номер на Джереми в офиса му. Той се обади веднага.

— Не ви очаквах толкова скоро — възкликна тя, след като си размениха поздравии.

— Миличка, чака ме много работа, а отсъствах цели десет дни. Пред мен има цяла камара папки, независимо от факта, че с коледните реклами приключихме преди четири месеца.

— Коледа! — тя притаи дъх. — Не мога да си позволя да мисля за Коледа най-малко още шест седмици. Как е Луиз?

— Благодарение на твоята щедрост, миличка, двете с Виктория ще останат още една седмица. Предполагам, че няма новини? Преди да заминем, Ерик се съгласи с мен, че ще е по-добре Луиз да не научава нищо, докато не сме сигурни какво точно се е случило.

Настъпи пауза, преди да отговори:

— Татко, искам да поговоря с теб за това. Какво ще правиш довечера?

— Нищо, миличка. Защо да не те заведе на вечеря в онова прекрасно ресторантче в съседство до вас?

— Би било прекрасно.

— Тогава ще се наприказваме. Откъде да те взема — от магазина или от Уоруик Скуеър?

— От магазина татко. Малко след седем?

— Какво има, Джо? — попита Джереми, когато двамата се запътиха към „Мимо д’Ишия“ на Елизабет Стрийт.

Не я беше виждал само две седмици, но остана поразен от настъпилата в нея промяна. Не можеше да го определи точно, но сякаш бе узряла, без да остарява. Освен това беше много слаба. Беше се стопила най-малко с пет-шест килограма от изчезването на Арабела насам, лицето ѝ беше бледо и кожата ѝ бе изопната, но освен това имаше и нещо друго. Изражението на очите ѝ. Тъгата около устата ѝ... Въпреки това бе придобила тиха увереност, сякаш знаеше към какво се стреми.

— Фреди добре ли е? — попита баща ѝ с надеждата, че не го е поканила да се присъедини към тях на вечеря.

Джоана се усмихна топло и очите ѝ грейнаха.

— Фреди е добре, татко. Поема ново голямо дело, което означава, че ще работи до късно, но иначе е добре.

Продължиха да крачат мълчаливо. Какво му убягваше? Никога досега не бе усещал такова разстояние помежду им — сякаш се бяха отчуждили. Но нима човек се отчуждава от собствената си дъщеря за толкова кратко време?

Изчака да си поръчат и да им наляят виното.

— Какво става, Джо? — тихо попита той.

Тя вдигна поглед към него, преплела пръсти върху масата.

— Искане ми се да ми беше казал, татко.

— Моля? — той склочи вежди. — Какво да ти кажа?

— За мама. В крайна сметка се наложи да ми каже Фреди и това беше ужасно за него. Отначало не му повярвах, защото не исках, но след това осъзнах, че когато накарах Елинора да напусне, тя ми каза точно същите неща. Дори Нина знаеше. Освен всичко останало, се почувствах като пълна глупачка.

Лицето на Джереми се свъси от отчаяние.

— Господи, Джо! Не исках да те разстройвам. Не я съди прекалено строго. Беше много млада, когато се разделихме. Обичаше хубавите неща — въздъхна той. — Ако не се беше случило всичко това, никога нямаше да узнаеш.

— Но се случи и инспектор Уолш предупреди Фреди, че когато я открият, всичко ще се разчуе — тъжно каза тя.

— Значи Уолш знае всичко?

— Явно разполага с огромно досие за мама. Това му е работата, след като трябва да разбере какво се е случило с нея.

— И смята, че тя все още е жива? — невярващо попита баща ѝ.

— Не знам за него, но аз мисля така — каза Джоана и отпи от виното си. — Смятам, че някой, който живее в къща в провинцията и чийто инициал е „Р“, я държи против волята ѝ. Това, че научих за миналото на мама, не променя нищо. Не бих дала интервюто за телевизията преди няколко дни, ако не вярвах, че е някъде там и очаква да я спасим.

Джерemi я изпрати до апартамента ѝ и взе такси до Портси Плейс. Беше разстроен от факта, че дъщеря му е открила истината за майка си, и се питаше дали съзнава, че въпросът не е просто в това, че Арабела е била проститутка и не е имала нищо против да продава наркотици на хора, които могат да си позволят да плащат за тях. Ставаше дума за целия ѝ безмилостно себичен живот. Тя беше алчна и искаше всичко само за себе си. Премазваше хората, които се изправяха на пътя ѝ. Грабеше с пълни шепи от всички удоволствия около себе си. И тогава, тъкмо когато Джерemi смяташе, че дъщеря им е успяла да се измъкне от кошера на царицата майка, Арабела бе настояла тя да се откаже от колежа по изкуствата и да започне работа при нея. Хитро бе прибягнала до емоционално изнудване, за да постигне целите си. И макар той често да поставяше на Джоана въпроса дали прави правилния избор, Арабела бе спечелила. Не само разполагаше с голямата си дъщеря до себе си, но имаше в нейно лице и робиня, която да надува тропета на славата ѝ.

Искаше му се да не изпитва толкова силна горчивина. Виктория беше много повече от компенсация за първия му брак и в крайна сметка той не бе страдал прекомерно. Но огорчението му извираше от онова, което Арабела бе сторила... и продължаваше да прави с дъщеря им. Освен това сериозно се безпокоеше за бъдещето на Луиз.

Вторник, 2 ноември, сутринта

— Търсиха те по телефона — съобщи Алис, когато Джоана пристигна в офиса. — Човекът не си остави името, но каза, че ще ти се

обади по-късно.

— Благодаря — отвърна тя.

Зае се да прегледа, пощата, която след напускането на Елинор се трупаше предимно върху нейното бюро. Имаше писмо от банката, която настояваше да узнае какви са перспективите пред „Арабела Дизайнс“. Отдели го при неуредените въпроси.

— Отново е той — обади се Алис след няколко минути. — Да ти донеса ли кафе?

Джоана ѝ кимна, вдигна слушалката и каза делово:

— Добро утро. На телефона е Джоана Найт. Какво обичате?

Гласът звучеше странно, бе някак хъхрещ и стържещ.

— Остави Арабела Уебстър на мира. Ако не го направиш, може и да умреш. Това не е шега, Джоана. Престани да я търсиш.

Дочу се изщракване и връзката прекъсна.

— Мамка му! — неволно възкликна тя и механично набра 14-71. Малко след това гласът на запис на оператора от телекомуникационната компания ѝ събщи: „Получили сте обаждане в девет часа и двадесет и четири минути. Позвънилият е оттеглил номера си.“

— По дяволите!

Алис се втурна в стаята със смаян вид.

— Какво има? Какво не е наред?

— Току-що получих заплаха по телефона. Освен това е блокирал линията, така че не мога да разбера откъде е — обясни ѝ възбудено.

Очите на момичето се превърнаха в преливащи от учудване сини езера.

— Онзи човек ли? Който позвъни преди малко?

— Да — отвърна Джоана, докато набираше номера на полицейския участък.

Уолш беше пристигнал на работа преди броени минути и тя му разказа случилото се.

— Може да е измама, макар да твърди, че не е — заяви детективът, сякаш не приемаше обаждането сериозно. — Но признавам, че е крайно неприятно за вас. Кажете на секретарката си следващия път да му предаде, че ви няма. И нека поиска да запише номера и името му. Обзалагам се, на каквото и да е, че ще откаже.

— Просто си помислих, че трябва да знаете — почувства се подведена. Разговорът я беше уплашил, а полицейският инспектор не възнамеряваше да предприеме нищо.

— И понеже така и така се обадохте, Джоана, боя се, че разследването ни в Гуент не доведе до нищо.

Както и предполагам, марката от Нюпорт е била просто за заблуда.

— А къщата, нарисувана на листа?

— Ще продължим издирването. Ще търсим под дърво и камък.

— Възможно е вече да е твърде късно — тихо и уплашено каза тя. — Разговорът преди малко... Мъжът ми звучеше сериозно. Боя се, че появата ми по телевизията само влоши нещата.

— Вече ви казах, най-вероятно е измама. Нямаме представа колко ненормалници се опитват и успяват да се намесят в подобни случаи. Обадиха ни се десетки хора, които твърдят, че са видели майка ви, разговаряли били с нея, били се возили на един и същ автобус... и всичко се оказа пълна измислица. На ваше място бих забравил за това. И още нещо — получихме пълните признания на Елинор Андрюс.

— Така ли? Значи сте повдигнали обвинение? Кога ще се гледа делото?

— Трудно е да се каже, Джоана. Боя се, че госпожица Андрюс изживява тежка нервна криза. Намира се в психиатричното отделение на болницата в Севъноукс, близо до мястото, където живее майка ѝ.

По обяд Нина нахлу в магазина, очебийно смутена. На следващия ден щеше да лети обратно за Щатите, защото майка ѝ не беше добре. По телефона се бе оплакала от дългото отсъствие на дъщеря си. „Трябва да си вървя“ — тъжно бе казала приятелката ѝ.

— Виж какво намерих — задъхано каза тя сега, стиснала в ръка някаква книга. — Купих я, за да я занеса на мама, защото тя обича всичко, свързано със Стара Англия. Внушителни къщи, туристически атракции и всякакви такива неща — разтвори книгата и я остави на бюрото пред Джоана. — Погледни това.

Под заглавието „Имението Роксуел“ имаше снимка на стара къща от сив камък с дълбоки прозорци с оловни рамки и двукрилен покрив с фронтон. Комините бяха в стил „Тюдор“, а от двете страни на

широкото стълбище, водещо към тежката дъбова врата, стояха каменни вълци със свиреп вид.

— Мили Боже! — развълнувана възкликна Джоана. — Но това е къщата от листовите на писмата до мама! — взря се в снимката за известно време, после се опита да прочете придружаващото я описание, но думите танцуваха пред очите ѝ. — Какво пише? Къде се намира?

Нина се наведе през рамото ѝ и започна да чете на глас: „Имението Роксуел, Роксуел, Самърсет. Красива и очарователна стара къща с повече от двестагодишна история. Отворена за посещения...“

И дават подробностите. Но чуѝ това, Джо: „Част от къщата е построена по времето на Алфред Велики. Има и няколко интересни от историческа гледна точка изложби, в това число колекция от викториански кукли и играчки, якобински оловни съдини, костюми от времето на Чарлс I и красиви бродерии от седемнадесети век. Има магазин за сувенири и кафене. През лятото гостите могат да се разхождат из околностите, където растат много редки храсти!“

Е, какво ще кажеш? — попита победоносно.

— Значи човекът, който е писал на мама, живее или работи там, нали? — очите ѝ се разшириха. — Дали пък не е там в момента? — зачуди се с треперещ глас.

— Тази сутрин отговорих на едно отвратително анонимно обаждане. Някакъв мъж ми каза, че ако не оставя Арабела на мира, ще умра. Питам се дали това не е неговата къща...

— Майтапиш се! — ужасено възкликна приятелката ѝ. — Какво ти казаха твоите приятели детективите?

— Не много — сви рамене Джоана. Впери поглед в снимката като хипнотизирана. — Искам да отида там — изрече бавно. — Искам да отида и да разбера какво става.

Нина замислено загриза долната си устна.

— Сетих се! — възкликна внезапно. — Ще им се обадя и ще кажа, че съм американска туристка, която иска да ги посети. След това ще им задам каквито искаш въпроси.

— Чудесно. Никога няма да направят връзка с мен — съгласи се Джоана. — Попитай обичайното — за работното време, колко струва входът и дали има намаление за групови посещения. Каквото и да е, за

да не заподозрат нещо, но едновременно с това да изкопчим информация.

— Дали да не попитам между другото и кой живее там? Дали не е някое семейство? Може дори да се опитам да разбера как се казват — изреди Нина и грабна телефонната слушалка.

— Няма да мога да слушам — каза Джоана и внезапно се изправи. — Просто нервите ми не издържат.

Забързано излезе от кабинета и каза на Алис, която правеше още кафе, че никой не трябва да безпокои Нина.

Горе в ателието се заприказва с Роузи, но ѝ беше трудно да се съсредоточи. Мислеше само за рисунката на старата господарска къща в горния край на листовите за писма и за снимката от книгата. Каква връзка можеше да има това с Арабела? Дали къщата музей не беше прикритие за сделки с наркотици? Или този „Р“ беше просто отритнат любовник, когото Арабела бе отишла да успокои?

— Джо?

Тя се стресна, като чу гласа на Нина.

— Идвам — извика в отговор и се втурна по стълбите към кабинета си. — Какво стана? Как мина?

— Беше много интересно — каза приятелката ѝ, — но не съм сигурна доколко ще ни помогне. Вдигна някакъв мъж, който беше доста разговорлив. Каза, че много американци посещават къщата. Освен това спомена, че наемали някои от по-големите стаи за частни тържества...

— Да? И?

— Ще бъде отворена за посетители следващия уикенд. През зимата отваряли само в почивните дни. Струва четири лири на човек...

Джоана щеше да се пръсне от нетърпение:

— Нина, давай по същество!

— Къщата е собственост на господин и госпожа Гилбърт. Завещана им е от чичо ѝ преди тридесетина години. Работят като музей, за да събират пари за текущите разходи.

— Гилбърт? — повтори Джоана и замислено смръщи вежди. — Името не ми говори нищо.

— Не, но това може би ще ти проговори.

— Защо? Какво казаха?

— Аз му казах: „Значи вие сте собственикът, господин Гилбърт?“

— И?

— Той се засмя и каза: „Не, аз съм синът, Раян. Просто помагам за поддържането на къщата.“

Вторник, 2 ноември, вечерта

Това не ми харесва, Арабела. Усещам, че се доближават до целта. Смятах, че сме в безопасност, че никога няма да ни намерят, но вече не съм толкова сигурен...

Това са най-хубавите часове на деня, нали? Толкова е тихо, че човек може да чуе как червеите гризат. Радвам се, че е достатъчно топло, за да постоям навън... Чуй вятъра. Толкова е тих, след като листата почти окапаха.

Преди да дойдеш тук, при мен, си мечтаех как ще прекарваме вечерите си, за какво ще си говорим и как ще си четем на глас. Не съм ти чел от толкова отдавна! Онзи ден в книжарницата видях едно прекрасно томче поезия... Беше евтино издание с мека и отблъскващо модерна корица, но го разгърнах напосоки и пред погледа ми попадна един стих: „Обгърната с воала на невинността.“

Напомни ми за теб.

Не е ли странно как някои неща ти напомнят за различни хора? О, Арабела, ти невинна ли си? Не е възможно, нали? Но колко голяма е вината ти? Това е въпросът.

Сряда, 3 ноември, вечерта

— Татко, няма да споделя с полицията подозренията си за този човек — Раян, в имението Роксуел — възпротиви се Джоана. — Замалко да откача от второто анонимно обаждане снощи, обаче на инспектор Уолш изобщо не му пука. Твърди, че е измама, и не му обръща никакво внимание. Ако му кажа, че възнамерявам да посетя тази къща, ще вземе да ми разправя, че гоня вятъра.

Телефонът иззвъня почти в полунощ и Джоана се уплаши да не би някой от близките ѝ да е пострадал или да се е случило някакво друго нещастие. Вдигна тя, защото телефонът беше на нейното нощно

шкафче. Този път гласът беше твърд и злобен, а всяка дума направо са забиваше в сърцето ѝ.

— Ще умреш, ако продължаваш да я търсиш! Остави я на мира! Не разбираш ли? Тя е с мен сега. Вече не иска да има нищо общо с теб. Чуваш ли?

— Кой си ти? — изкрещя Джоана.

Фреди скочи със замъглени от съня очи, но инстинктивно напрегнат. Пресегна се към телефона и каза:

— Дай ми го! — но тя продължи да стиска слушалката.

— Бъди проклета, кучко! — кресна мъжкият глас толкова злобно и силно, че и Фреди го чу. След това затвори.

— Отново го направи! — разтреперан се Джоана. — Боже, звучи толкова зъл!

Опита се да проследи разговора, но и този път не успя. След това сънят избяга от тях и двамата останаха будни с часове, макар да бяха изтощени.

— Копеле! — промърмори Фреди, докато се опитваше да си намери удобна поза.

ДжерEMI, с когото вечеряха в момента, отново бе събудил в сърцата им същото чувство.

— Ако този мъж е луд, както звучи, трябва да кажеш на полицията, Джо — настоя той. — Какво те спира, след като си убедена, че той е човекът, който е писал на Арабела, а сега се опитва да те накара да се откажеш от издирването?

— Разказах на инспектор Уолш след първото обаждане, но той се отнесе с пренебрежение към цялата история. Аз обаче не смятам, че този мъж е измамник. Според мен той знае къде е мама и смята да ни попречи да я намерим. Искам да отида в имението Роксуел този уикенд, когато ще бъде отворено за посещения. Искам да се срещна с този Раян Гилбърт. Не можем да оставим нещата така.

ДжерEMI се обърна към Фреди недоумяващо:

— Ти какво мислиш?

Младият мъж направи гримаса, облегна се на стола и зарови ръце дълбоко в джобовете на панталона си.

— Не искам Джо да се излага на опасност и макар да смятам, че трябва да каже на полицията, разбирам защо не иска да го направи. Особено при несериозното отношение на Уолш към тези обаждания. Ние сме убедени, че човекът, който е написал тези писма на Арабела, е авторът и на заплашителните обаждания, както и че те идват от имението Роксуел. Може да е луд, може да е обсебен от Арабела, но дали тя е в имението Роксуел — е съвсем отделен въпрос. Може просто да си въобразява разни неща и да иска да държи полицията настрана, за да запази непокътната фантазията си. Разбираш ли ме? Може всичко да е само в главата му, затова, ако някой се появи да я търси, той просто ще изгуби илюзиите си. Много добре го съзнава и затова се опитва да държи Джоана настрана.

Поседяха смълчани, Джереми отпиваше от виното си, а Джоана внезапно усети, че Нина, която се бе върнала в Щатите, ужасно ѝ липсва.

— Смятам — каза Фреди с тон, сякаш се обръщаше към съдебните заседатели, — че би било грешка да преустановяваме издирването си. Но мисля, че Джоана трябва да обяви в пресата, че то е прекратено. Това може и да не допадне на Уолш, но след като бъде огласено, вече ще бъде твърде късно да направи каквото и да е, а ние ще отричаме, че имаме нещо общо.

— И тогава какво? — попита Джереми.

Фреди погледна към Джоана, пресегна се и хвана ръката ѝ. Когато заговори, той ѝ се усмихна, а тя му отвърна с изпълнен с благодарност поглед.

— Противно на здравия си разум, аз съм готов да я придружа до Роксуел в събота. Ще обиколим къщата и ще разгледаме околността — сви рамене, пусна ръката ѝ и се пресегна за чашата си с вино. — Може да намерим нещо, а може и да не намерим. Ако този тип Раян има видения и смята, че Арабела е там с него, не се съмнявам, че ще успеем да разберем дали е така. След обиколката трябва да поразпитаем из селото и да се постараям да научим дали не са чували за някакви странни истории, свързани с къщата. Може да попаднем на нещо, но може и да ударим на камък.

Джереми стисна устни. Обичайното му жизнерадостно излъчване бе заменено от изражение на дълбока тревога.

— Това никак не ми харесва — промърмори той. — Може да се окаже, че си имате работа с психопат, който да е луд по Арабела, обаче изобщо да не я познава. Хората, които са в центъра на светския живот, често се сблъскват с обсебени от тях откачалки, които в действителност никога не са ги срещали.

— Ами касетите, които мама изпрати? Тя каза, че е с някого.

— Но не сме сигурни, че ги е записала в тази къща — търпеливо отвърна баща ѝ. — Възможно е да нямат никаква връзка с нея или с този мъж Раян.

— А писмата, които бяха подписани с „Р“? — настоя Джоана. — Те със сигурност я свързват с тази къща.

— Но може да са били изпратени и от неизвестен обожател, нали? И бездруго са доста двусмислени. Какво пишеше в тях? „Поне да бе имала приличието да ме изслушаш?“ или нещо подобно. Точно както се изразяват тези перковци. Не си ли съгласен, Фреди?

— Истината е, че най-вероятно ще отидем за зелен хайвер — уморено призна Фреди. — Може да се окаже, че си имаме работа с луд или с измамник, но дори и така да е, не трябва да пропуснем нито една възможност, ако искаме Джоана изобщо някога да се успокои. Трябва да разбере какво се е случило с Арабела, преди да продължи да живее живота си.

Сряда, 3 ноември, през нощта

Откакто научих за теб, се чувствам като сперма, попаднала на погрешно място. Аз съм никой. Случайно оплождане, което изобщо не е трябвало да се състои. И тогава плача. Плача във възглавницата си и тя цялата подгизва. Аз съм просто частица, която се носи в космоса. Самотно. Необвързано...

Кони и Том твърдят, че съм роден на първи май, но откъде са толкова сигурни?

Съжалявам, не исках да плача... Просто животът ми беше толкова пуст без теб. Сякаш не съществувах, не му се радвах. Нищо не може да се сравни със собствената ти плът и кръв, нали? Всичко друго е измама, лъжа, преструвка, че си част от едно семейство, а в действителност не си...

Не ме разбирай погрешно — Кони и Том се държаха много добре с мен. Отначало бяха много мили, но просто не разбираха. Но ти разбираш, нали, Арабела? Сигурно и ти си изпитвала понякога това чувство, че не принадлежиш никъде...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събота, 6 ноември, на разсъмване

Лондон се разбуждаше във влажната, ленива и мека утрин, когато Джоана и Фреди излязоха от къщи и прекосиха площада към колата. Часът беше малко след шест и половина.

— Чакат ни повече от триста и петдесет километра — изтъкна Фреди, когато тя сънливо попита дали се налага да тръгват толкова рано. — Да се надяваме, че ще избегнем задръстванията, ако тръгнем сега.

Джоана почти не бе спала и не се чувстваше добре, затова не закуси. Той похапна овесени ядки и препечена филийка с мармалад. Облечена в джинси, маратонки и черно пухкаво яке над полото, тя седна на предната седалка и закопча колана. Стомахът ѝ се бе свил на топка от тревожното очакване. Предстоеше им дълъг ден, а най-лошото бе, че не знаеха какво крие той.

— Настани ли се, скъпа? — попита Фреди и запали двигателя.

— Да — усмихна му се плахо и потъна още по-дълбоко в седалката.

— Би ли извадила картата от жабката! Не съм сигурен по коя магистрала трябва да тръгнем.

— Не ни трябва карта до последните няколко километра. Вече проверих пътя. Ще тръгнем по М4 чак до Бристол, а след това по М5 до Тонтън.

Колата плавно премина през жилищните квартали около гара Виктория и се насочи на югозапад.

— Може да се осведомим какво става по света — каза младият мъж и пусна радиото. — А и да чуем прогнозата за времето.

Пътят блестеше от дъжда и гумите свистяха, когато преминаваха през локвите. Чистачките танцуваха по предното стъкло и разчистваха малко място от повърхността, осеяна с дъждовни капчици, които отразяваха светлините край шосето. Скоро парното затопли краката им.

— Кога ще пристигнем?

— Около девет и половина.

— Имението Роксуел отваря в десет.

— Тогава ще спрем за кафе.

— Господи, колко съм изморена! Имаш ли нещо против да подремна малко, Фреди?

Цялата тази история наистина я съсипваше. Вече седмици наред бе надвиснала над главата ѝ като черен облак. А сега усещаше приближаващата криза.

— Добре, скъпа — отвърна той и превключи радиото на „Класик FM“.

Сгушена в топлия уют на колата и унесена от тихата музика, Джоана заспа, докато се носеха в бледото утро. Постепенно покрайнините преминаха в поля и гори, чиито голи клони стърчаха на фона на сивото небе, а земята се събличаше от цялата растителност, за да остане гола до следващата пролет. Джоана продължаваше да спи. Главата ѝ бе леко наклонена на една страна и Фреди можеше да вижда лицето ѝ.

Към осем без петнадесет ниска мъгла покри околността. Знаците за отбивки към Рединг, Нюбъри, Хангърфорд, Суиндън, Чипнъм и Бат прелитаха покрай прозорците като зловещи пътепоказатели за открития космос.

Джоана се събуди внезапно, когато покрай тях проблесна знакът за Бристол.

— Тук трябва да тръгнем по другата магистрала — каза тя, вече нащрек.

Вятърът, който духаше откъм Бристол, беше разнесъл мъглата и се усещаше ободряващ, щипещ студ, когато отвори прозореца, за да вдиша острия и солен въздух.

Поеха по М5, подминаха Бристол, а след това, подпомаган от напътствията на Джоана, Фреди се ръководеше от знаците за Уестън Сюзър Меър, Бриджуотър и Тонтън. Стомахът ѝ се сви на топка. Тонтън беше най-близкият град до Роксуел. Щяха да пристигнат след по-малко от половин час.

— Сега накъде? — попита Фреди, когато излязоха от магистралата от другата страна на Тонтън.

Джоана се опита да овладее гласа си:

— Трябва да изминем няколко километра по шосе А38 до някакво място, наречено Уелингтън.

Той също се опитваше да запази спокойствие.

— А след това?

— Продължаваме до Лангфорд Бъдвил, Милвъртън, след това пресичаме А361 и следващото село е Роксуел — глухо каза тя.

Фреди смени скоростите, защото пътят се извиваше стръмно нагоре и завиваше надясно.

— Красиво е — отбеляза той, за да намали напрежението. — Освен това се движим по график.

Джоана погледна към часовника на колата. Беше девет и двадесет и пет.

Пътят стана много стръмен. Преплетените клони на дърветата засенчваха платното като дантелен покров. Фреди караше бавно, докато не излязоха на по-равен участък и не последва остър завой наляво. Пред тях, сгущено в равнината, лежеше селцето Роксуел.

Беше очарователно местенце, типично английско село, останало почти непроменено от деветнадесети век насам. Състоеше се от пръснати малки къщи от сив камък, с бледорозови, избелели от времето керемидени покриви, нормандска църква и няколко старовремски магазина. Най-забележителното нещо в него беше невзрачността му.

— Погледни! — посочи ѝ Фреди към един знак, който стърчеше от тревата отстрани на пътя. На него пишеше: „Роксуел Менър“.

Обгърна с ръка раменете ѝ. — Какво искаш да направим най-напред, скъпа? — попита я нежно. — Да се поогледаме ли наоколо, или направо да влизаме?

Тя се позамисли и задъвка долната си устна. Мястото бе добило изключително значение в издирването на Арабела. Не можеше да го обясни, но се чувстваше така, сякаш бе открила нещо изгубено, само дете не беше сигурна, че го иска.

— Дали е отворено вече?

Фреди подкара колата.

— Не, още няма десет. Хайде да огледаме входа и да видим какво става.

— Прекрасна идея.

Продължиха съвсем бавно по тесния път, накъдето сочеше знакът. В края му стигнаха до отворена желязна порта. Зад нея се виждаше камениста площ с надпис: „Паркинг“.

Отстрани вече стояха три автомобила, а хората в тях чакаха имението да отвори.

— Нали не искаме да се набиваме на очи? — попита Фреди. — По-добре да изчакаме, докато дойдат още хора. Носиш ли си шал за главата или нещо подобно, за да не те познаят?

— Да — отвърна Джоана и извади от чантата си тъмносин копринен шал, който завърза под брадичката си. — Имам и тъмни очила.

— Насред Самърсет с тях несъмнено ще привлечеш внимание в тази мрачна сутрин — усмихна се Фреди. — Хайде да спрем и да се поогледаме.

До вратата имаше голямо табло с надпис: „Имение Роксуел“.

Бе изписан доста непохватно, и умело подредени снимки от интериора и екстериора на имението. Сред тях се виждаше и доста приятна чайна, от която се излизаше на поляна с градински мебели от ковано желязо във викториански стил. По-интересни обаче бяха фотосите от вътрешността на къщата: коридор с дървена ламперия в яacobински стил, спалня с нисък таван с резбовано легло с балдахин, застлана с каменни плочи кухня, в която се виждаха артефакти от петнадесети век, и тясно голо стълбище, чиито дървени стъпала бяха излъскани от времето.

— Красива къща — неохотно призна Джоана.

— И изглежда много добре поддържана — додаде той, разглеждайки снимката на една маса, върху която бяха подредени старинни оловни съдове и халби. — Струва ми се, че всичко е автентично.

На друга табела пишеше: „Вход — 4 лири. За деца и пенсионери — половин цена.“

А под този надпис се виждаше друг: „Лицензиран бар. Сервират се чай и леки закуски.“

— Предлагат най-доброто срещу парите ни — изви вежди Фреди.

Джоана пхна ръце в джобовете на якето си и потръпна.

— Прав си. Да почакаме да се съберат повече хора, за да се слеем с тълпата. Защо да не се върнем в селото. Можем да изпием по едно кафе, да поразпитаме за имението и да съберем колкото се може повече информация, преди да влезем.

— Чудесна идея. Винаги подготвяй делото си добре, преди да влезеш в съда — каза той и я потупа по ръката.

В селото паркираха до главната улица и после се поразходиха. Откриха старинна кръчма, наречена „Кингс Армс“, която беше малко тъмна, но изглеждаше уютна, селски магазин, натъпкан до тавана със стоки от първа необходимост, няколко магазинчета за антики и за сувенири, явно целящи да привлекат вниманието на туристите, които посещаваха имението, и множество живописни къщички с малки градини, които изглеждаха толкова уверени в прелестта си, че приличаха на неизменен декор за снимки.

В кафенето „При Дейзи“ се настаниха на малка маса с карирана покривка и си поръчаха кафе и препечени филийки с масло на едно момиче с къдрава рижа коса и плоско, кръгло лице със сини очи, досущ като парцалена кукла.

— Тук е много приятно — небрежно подметна Фреди на сервитьорката. — В селото ли живеете?

Тя кимна и понечи да си тръгне.

— Сигурно имате много клиенти от туристите в имението?

— Там си имат собствено кафене — намусено отвърна момичето. След това се завъртя на пети и отмарширува към кухнята.

— Май не е особено приказлива — подметна Джоана.

— Сигурно си умира от скука — сви рамене Фреди. — Вероятно тук не се случва нищо особено дори и в разгара на лятото.

Изпиха кафето, изядоха препечените си филийки, бавно обиколиха селото с колата и отново се насочиха към имението Роксуел.

През изминалия половин час паркингът се бе напълнил и поток от посетители се точеше към отвора във високия плет от храсти, с който граничеше северната страна на паркинга.

След като паркираха, двамата се присъединиха към група туристи на средна възраст, опаковани в анораци и шлифери.

Преминаха през отвора в живия плет и се озоваха в горната част на дълъг виещ се път, широк не повече от два метра, стръмен и хлъзгав и застлан с изронени камъни и чакъл. Джоана хвана ръката на Фреди и придърпа напред шала си, докато крачеха зад групата. Високите прораснали храсти от двете страни закриваха гледката настрани и създаваха странната илюзия за тунел.

Пътят рязко изви наляво и в същата посока долу пред погледите им изникна къщата на имението Роксуел.

Джоана вече познаваше предната фасада, но отстрани постройката изглеждаше по-голяма, по-здрава и съвсем не толкова приятна. Каменните стени бяха тъмносиви, а щом заобиколиха и застанаха отпред, видяха порутен покрив и зацапани затъмнени прозорци със загнили рамки и с доста запуснат вид.

Шокирани, огледаха градината отпред. Тя явно отдавна бе оставена на произвола на времето, на сменящите се сезони и на капризите на природата. В някога добре поддържаните площи сега се виждаха празни лехи за цветя, загинали храсти, чували с отпадъци и купчини дърва, подредени до арката. Малка порта, водеща към долната тераса, се клатеше на развалените си панти. Плочите в основата на стълбите към входа бяха напукани или изпочупени, а между парчетата бяха прораснали бурени.

Джоана чу някаква жена да споделя със съпруга си:

— Очаквал ли си подобно нещо?

— Ужасно е да видиш място като това толкова запуснато — съгласи се той.

— Сигурен ли си, че е отворено за посещения? — попита някой друг от групата.

Джоана и Фреди се спогледаха.

— Ела насам — каза той и я поведе към кръглото езерце с каменно корито, което се намираще в средата на алеята пред къщата. Беше забелязал, че на снимките на таблото отвън то е пълно с разцъфнали водни лилии и във водите му се мяркат златни рибки. Но в момента беше празно — нямаше нито растения, нито риби. В центъра му вятърът подмяташе няколко изсъхнали листа.

— Какво става тук, по дяволите? — прошепна Джоана. — Как е възможно да приемат посетители, след като къщата е истинска развалина? Искаш ли да разгледаме градината, преди да влезем?

— Според мен трябва най-напред да разгледаме къщата. Възможно е днес да няма много туристи, така че най-добре ще е да се присъединим към тези.

Минаха покрай големите каменни зверове от двете страни на стълбите, влязоха през обкованата с мед дъбова врата и се озоваха в претъпкано малко антре.

Нисък, набит мъж с прошарена брада на около шестдесет години продаваше билети. Някога красивият му ярък пуловер беше мръсен и покрит с петна. От него се носеше застояла миризма на уиски и на пот, която накара Джоана неволно да отстъпи назад, когато мъжът се приближи до нея.

— Осем лири, моля — каза той и протегна немитата си ръка.

Щом чу гласа му, я полазиха ледени тръпки и тя притаи дъх.

— Има ли брошура за къщата, която бихме могли да си купим?
— попита Фреди.

Мъжът взе от него банкнотата от десет лири и бръкна в резбована дървена кутия за монета от две лири.

— Вземете си брошури от масата в хола — отговори той, като с едната ръка подаде рестото на Фреди, а с другата направи знак към облицованата с тъмна ламперия стая в съседство с антрето. — Оттам ще научите всичко за имението.

Джоана внимателно се вслуша в гласа му, леко приведена към него, като се опитваше да не вдъхва вонята му, и се напрягаше да улови всеки тон, всяка извивка в него.

— А откъде да започнем обиколката? — попита Фреди, като забеляза, че хората просто се лутат наоколо.

— След като разгледате коридора, минете през сутрешната стая, а след това се върнете и се качете по тези стълби. Във всяка стая има експозиции. На най-горния етаж е музеят на куклите и играчките. След това се върнете долу и аз ще ви покажа къде да отидете после.

Беше чувала този глас преди. Този хриптящ, стържещ, отровен глас, който я заплашваше по телефона.

Джоана се насили да не дава израз на чувствата си и последва Фреди в коридора, но докато той се приближаваше към масата в средата, за да вземе брошура, тя отиде до прозореца с разтреперени от страх нозе и се отпусна на широката дъбова пейка под него.

На връщане към нея Фреди четеше на глас: „Якобинската ламперия в хола е комбинирана с мебели от същия период, за да вдъхне живот и усещането за човешко присъствие, а не бездушността на музееен експонат“.

Той подозрително вдигна поглед към Джоана.

— Досега не видях много признаци на живот тук — отбеляза съвсем тихо. И тогава забеляза изражението ѝ. — Какво има?

— Гласът му — прошепна настойчиво. — Това е мъжът, който ми се обажда по телефона.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Не мога да сбъркам този стържещ тембър.

— Това ли е Раян? — невярващо се зачуди Фреди. — Дето е писал писмата на Арабела?

— Шшшт! Говори по-тихо.

— Очаквах да е доста по-млад.

— Аз също.

Коридорът вече беше празен.

— Хайде да тръгваме, за да не се набиваме на очи. Добре ли си, Джо?

Тя кимна, стисна здраво устни и се изправи. Вратата в отсрещния край на коридора водеше към сутрешната стая, която също бе облицована с дървена ламперия, но в нея се виждаха и няколко резбовани стола с високи облегалки, а до едната стена стоеше скрин. В средата имаше друга кръгла маса, върху която се мъдреха нацърбен оловен свещник и мастилница, от която стърчеше перо. Дълбокото каменно огнище беше празно. Явно никой не бе обитавал тези помещения от години. Бяха запуснати и мрачни, лишени от човешко присъствие.

— Била съм и в музеи, в които има повече живот — прошепна тя, докато се връщаха към коридора.

Съдейки по трополенето на крака над главите им, явно останалите посетители ги бяха изпреварили. Джоана застина неподвижно за миг и съсредоточено се огледа, сякаш се опитваше да попие атмосферата на мястото. Фреди се мотаеше наоколо, отвори един от дървените капаци, защото нямаше пердета, и каза с театрален шепот:

— Ела да видиш това.

Зад капака зееше дупка, мазилката се ронеше и се лющеше, а под нея се виждаше градежът на външната стена.

— Това място буквално се разпада — каза той. — Погледни дълбоките пукнатини по тавана. Цялата стая мирише на влага.

— Но къщата е много стара, Фреди. Пукнатините са нещо естествено.

— Не, тук има нещо друго — каза той и внимателно затвори капака на прозореца. — Възрастта на една сграда не е пряко свързана със състоянието ѝ. Замъкът Уиндзор е построен през 1179 година. Този в Лийдс — през 1272-ра. Тогава са се строили изключително здрави постройки. Те могат да се реставрират и да се поддържат, но струва доста пари. Явно това приятелче Раян, ако той притежава къщата, е разорен. Колкото и да им се иска, не биха могли да взимат повече от четири лири на човек. Достатъчно е да погледнеш само градината и веднага ще ти стане ясно, че всичко тук е напълно занемарено. Но по-интересният въпрос е защо. След като е в списъка с историческите забележителности, би трябвало да получават субсидии. След като са отворени за посещения...

— Книгата, която Нина намери, е издадена преди няколко години — прекъсна го Джоана.

— А така. Мога да предположа, че всички пари, които са им отпуснали, са потънали в гърлото на онзи дърт пияница, който ни посрещна на входа.

— Раян Гилбърт — замислено отрони Джоана. — Къде се вписва той в цялата работа. По телефона казал на Нина, че майка му е наследила къщата от свой чичо. Вероятно не ѝ е оставил пари, но завещанието забранява къщата да се продава.

Фреди изглеждаше озадачен.

— Ако този е синът ѝ, тя би трябвало да е доста възрастна. Вероятно просто я чака да умре, за да може след това да продаде къщата.

Докато прекосяваха коридора на път за стълбите, Джоана забеляза някакво движение с крайчеца на очите си. Завъртя се, питайки се какво точно е видяла.

— Какво има?

— Нещо помръдна — прошепна тя. — Онази стена... сякаш...

Фреди надникна в една малка стаичка в съседство, сумрачна заради мръсните прозорци. След това почука по ламперията.

— Тайна врата — заяви той.

— Тайна врата! — повтори Джоана и през ума ѝ премина какво ли не. Дватамата се спогледаха. Вече знаеше без сянка от съмнение, че бяха дошли точно където трябва.

Но какво, за Бога, можеше да търси тук Арабела?

Събота, 6 ноември, рано сутринта

Знаех си, че никога няма да ме забравиш. Никога. Как би могла? Тази мисъл ми даваше огромна утеха. Понякога ще си представям, че си ме завела в дома си... прекрасна слънчева къща... а не като тази развалина... че ме целуваши и ме прегръщашши... О, Господи! Господи! Колко ми се иска да беше станало така.

Съжалявам... Не исках да се разстройвам, но не мога да не си мисля колко различно щеше да е всичко...

Къде ми е кърпичката? Бях си взел кърпичка... А, ето я.

Когато те зърнах за пръв път, сърцето ми направо спря. Усещането бе много странно, но веднага разбрах, че сме създадени един за друг. И че винаги е било така. А когато ме погледна със сините си очи... Боже, имах чувството, че ще умра! Никога не съм виждал очи като твоите...

Но след това ти ме отблъсна! Сякаш в този момент наистина умрях, разбираш ли? Ти замалко не ме уби тогава.

Слава Богу, сега всичко това е вече зад гърба ни. Слава Богу, най-сетне сме заедно...

Събота, 6 ноември, предобед

Колкото по-нагоре се качваха Фреди и Джоана, толкова по-порутена ставаше къщата на имението Роксуел. Гниещите подове, излющената мазилка и зашиващите рамки на прозорците бяха покрити с изтънели пердета и износени черги. На някои места върху пострадалите участъци беше закован боядисан в тъмнокафяво шперплат, който би трябвало да прилича на ламперия. Но Фреди имаше набито око. Подозренията му се оказваха правилни. Къщата

наистина се разпадаше и ако скоро не се намесеха реставратори, вътрешността ѝ — ако не и каменните стени — щеше да стане опасно нестабилна.

На първия етаж имаше множество преходни стаи, всяка от които беше „музей“ според лъскавата брошура, която бяха взели от долу. Очевидно брошурите бяха отпечатани преди доста време, защото на тях се виждаха стаи с множество полирани мебели и богати брокатени завеси, дори и портрети, поставени в позлатени рамки.

В една от стаите Фреди забеляза якобински оловни съдове, бокали, халби и свещници, които биха били прекрасна колекция, ако не бяха изложени на прашни лавици и не бяха увити в паяжини. В друга стая имаше прелестни ръчно изработени дантели и бродерии, чиято красота се помрачаваше от паянтовете рамки на витринките, изпочупените им стъкла и умрелите вътре мухи.

Имаше внушителна колекция от стари костюми, но ефектът от нея бе нищожен, защото дрехите бяха навлечени на най-обикновени и изпочупени манекени, които изглеждаха като осакатени.

Джоана не забелязваше почти нищо, докато преминаваше от стая в стая, наблюдаваше, чакаше и едва ли не се надяваше, че Арабела всеки момент ще се появи отнякъде.

— Къщата сигурно е била прекрасна някога — отбеляза Фреди и обгърна талията ѝ с ръка, усетил явното ѝ напрежение. Внимателно я поведе към следващата стая — тъмна и зловеща, — в която имаше дървено легло с балдахин и дърворезби, ракла и малка дървена бебешка люлка.

Джоана погледна в брошурата. На снимката леглото беше застлано с покривка от червен брокат, а подът — с пъстри килими, на прозорците имаше плюшени завеси, а върху раклата се виждаше ваза с цветя. Там стаята изглеждаше просторна, светла и много привлекателна. Вдигна поглед и отново огледа помещението. Дюшекът беше станал на бучки, а покривката върху него беше много мръсна. Подът беше гол. Рамките на прозорците бяха напукани и през тях вееше студ.

Поклати глава, обзета от зловещо предчувствие.

— Тук се е случило нещо ужасно — промълви тя.

Качиха се по последните извити стълби до най-горния етаж, така наречения „Музей на детството“. Нямахме никакви мебели, а само

стъклени витрини до всички стени на трите стаи. Затворени в тях стояха стотици кукли в различна големина и направа, някои от които викториански, с прелестни, но мръсни възрастни лица, а други — порцеланови и със сини очи, които сякаш следяха Джоана, докато се движеше. Всички бяха облечени в подходящи за епохата си дрехи, но платът беше зацапан и прояден от молци, а в някои случаи — съсипан от старост.

По пода и във витрините имаше и множество играчки: малки корабчета от деветнадесети век, куклени къщички, музикални кутии, люлеещи се кончета, плюшени мечета, кутии с разноцветна креда, изпочупени влакчета, пумпали, обръчи... Сякаш рогът на изобилието ги бе изсипал тук от отминалите дни и едновременните детски стаи. Сега, захвърлени и безполезни, те не изглеждаха никак забавни.

„Какво ли се е случило с децата, чиито са били тези играчки? — питаше се Джоана. — С момченцата, които са си лягали с мечетата? С момиченцата, които часове наред са гиздели куклите си?“

Доплака ѝ се за децата, които някога са ги държали, а днес вероятно не са сред живите. Доплака ѝ се и за куклите, които ги бяха надживели.

Обърна се към Фреди и каза с треперещ глас:

— Това е най-тъжната къща, в която съм била.

Докато слизаха по главното стълбище, видяха как брадатият мъж прибира парите на група новопристигнали.

— Хайде да се промушим покрай него и да излезем в градината — прошепна Фреди.

Джоана кимна. Той бе обърнат с гръб към тях и изобщо не ги забеляза.

Когато се озоваха на алеята, Фреди пое дълбоко въздух, сякаш нямаше търпение да прочисти дробовете си.

— Е, тия хора май никога не са чували за Закона за опазване на старините, нали? — опита се да извади Джоана от безмълвното ѝ отчаяние. Сетне зарови ръце в джобовете на палтото си и попита: — Забеляза ли нещо, Джо? Само staите в предната част на къщата са отворени за посещение — тръгна пред нея покрай празното езеро със

златните рибки. — Но къщата има доста помещения отзад. Отстрани се вижда съвсем ясно.

Прекошиха разкаляната тревна площ, за да могат да огледат сградата по-добре. Явно половината от нея се ползваше от обитателите и макар да не го бе споменал, за да не плаши Джоана, Фреди бе забелязал тайни входове в още няколко стаи. Явно водеха към задната част на къщата.

— Да тръгнем насам — предложи тя. — Табелата сочи към чайната.

Поеха по тесен път, обрасъл в бурени, и преминаха покрай най-различни порутени помощни постройки, бараки и изоставени градинарски инструменти. Той ги отведе в задната част на сградата, откъдето ясно се виждаха викторианските пристройки, направени към оригиналния яacobински градеж.

— Може да успеем да надзърнем през прозорците в задните стаи — с надежда предположи Джоана.

— Прозорците на повечето са спуснати — забеляза Фреди, когато се приближиха.

— Не е ли малко странно? Защо ще са спуснати посред бял ден? Това не ми харесва, Фреди. Какво става тук, по дяволите?

— Много сме далеч, за да можем да надникнем. Трябва да се приближим. Чайната е в отдалечения край. Да видим дали е отворена. Пише, че имали бар. Не знам за теб, но аз бих пийнал нещо силно.

Джоана го последва покрай отдавна запустял птичарник, върху който се мъдреше надпис: „Райски птици“.

Имаше и няколко по-малки постройки, пълни с косачки, градинарски инструменти, счупени керемиди, навита тел, парчета дърво и ръждясали кутии с боя.

— Тук явно никой нищо не прави от години — възкликна Фреди. — Как е възможно да държат подобно място отворено за посещения?

Чайната, която явно бе пристроена към къщата през петдесетте години, беше едноетажна постройка с прозорци от пода до тавана от трите страни, които гледаха към скръбно запусната морава. Вратите бяха отворени, но вътре нямаше никого.

— Хайде да влезем — прошепна Джоана. — Там има някакво помещение, над което пише: „Бар“.

Проправиха си път между металните маси и столове, подредени така, сякаш се очакваше да дойдат поне двеста души, а стъпките им отекваха глухо по застлания с плочки под.

Барът беше голям и от двете му страни имаше барплотове. Отвъд него се виждаше голяма занемарена кухня — разхвърляна, мръсна, с всякакви тенджери и тигани, чинии и супници, пръснати по плотовете. Голямата и масивна маса в средата бе отрупана с празни бутилки от уиски, кутийки от бира, мръсни чаши, найлонови торбички, върху които пишеше „Теско“ и купчина хартийки, които приличаха на сметки. Дамска чанта лежеше отворена от едната страна, сякаш неотдавна някой бе измъкнал оттам и последното пени.

Джоана се дръпна назад, защото чу шум от приближаващи се стъпки. Бяха леки и бързи и тя заключи, че са на жена.

Събота, 6 ноември, на обяд

Джереми звънеше в хотел „Форе“ всеки ден, за да е сигурен, че Виктория и Луиз са добре. Анонимните заплахи, отправени към Джоана, го бяха наплашили до такава степен, че се боеше да не би малката също да стане мишена. В крайна сметка и тя беше дъщеря на Арабела, макар да не участваше в активното издирване на майка си.

— Добре е — увери го Виктория, когато се свързаха. — Разбира се, непрекъснато я държа под око и не я изпускам от поглед нито за миг, но честно казано, не смятам, че нещо я застрашава.

Тя стоеше във фойето на старомодния хотел и виждаше Луиз, която учеше определените ѝ за деня уроци.

Джереми въздъхна тежко и каза:

— Сигурен съм, че имаш право, но този човек не се шегува, наистина е опасен. Ужасно се тревожа за Джоана. Двамата с Фреди отидоха да разгледат онази къща в Самърсет, за която ти разказах. Джо е сигурна, че Арабела е затворничка там.

— А ти какво смяташ, скъпи?

— Боя се да не попадне в капан — мрачно отвърна той. — Опитвах се да я спра, но тя не иска и да чуе. Фреди е здравомислещо момче, но въпреки това се тревожа за нея.

— Не смяташ ли, че Арабела е мъртва отдавна? — прошепна Виктория, погледна през отворената врата и махна на Луиз.

— Ако е мъртва — изтъкна Джереми, — защо този луд ще се опитва да попречи на Джоана да я търси? Трябва да се съглася с Джо, че обажданията по-скоро подсказват, че е жива. Само че ако е мъртва, аз съм сигурен, че няма да открият тялото ѝ в имението Роксуел. Би било прекалено очевидно.

— Мили Боже! — състрадателно възкликна Виктория. — Звучиш ми ужасно потиснат, скъпи. Мисля, че трябва да се върнем в Лондон, за да бъдем заедно. Според мен вече е време да кажем на Луиз какво се е случило.

— Съгласен съм с теб. Джоана вече знае всичко за миналото на майка си и вчера ми каза, че ѝ се искало да е узнала по-рано. Обвини ме, че не съм ѝ казал веднага след изчезването на Арабела.

— Няма нужда Луиз да разбира каква е била майка ѝ, но Джоана трябва да ѝ каже, че е твърде вероятно с нея да се е случило най-лошото. Според мен тя вече се досеща. Престана да пита кога ще се върне. В действителност напоследък рядко я споменава.

Докато говореше, Виктория видя как детето се опитва да реши някаква задача, която ѝ бе посочила в учебника. Изглеждаше толкова мъничка и невинна с русата си главица, приведена над учебниците, и малките пръстчета, стиснали молива. За един кратък миг сърцето ѝ закопня момиченцето да е нейно. Дори пред Джереми не бе изказала гласно убеждението си, че Арабела не заслужава такава прелестна дъщеря. Ами ако тя не се върне?

— Обади ми се веднага щом се чуеш с Джоана — побърза да каже. — Ще се тревожа, докато не разбера какво е станало.

С приближаването си стъпките ставаха по-бързи, сякаш някой почти тичаше по застлан с каменни плочи коридор. Джоана притаи дъх, ръцете ѝ стиснаха здраво ръба на бара, а очите ѝ се напрягаха да видят кой ще се появи.

Внезапно от вратата вляво от тях се показа висока и много слаба жена на около петдесет години и забързано се запъти към тях с извинително изражение. Формата на лицето ѝ напомняше на ключалка — издължено, тясно и потайно. Тънката ѝ кестенява коса беше подстригана късо, а почти прозрачната ѝ бяла кожа само подчертаваше

още повече измършавелия ѝ вид. Положи костеливите си ръце върху плота, наведе се към тях и попита:

— Какво да ви донеса?

През ума на Джоана премина нелепата мисъл, че изглежда почти като мъртва — лицето ѝ беше съвсем безизразно: нито сърдечно, нито студено, нито враждебно, нито дружелюбно.

Фреди пристъпи напред и се обърна към нея:

— Ти какво искаш, Джо?

— Джин и тоник, ако обичате — отвърна тя механично, без да откъсва поглед от жената.

— Два джина с тоник и пакетче солени бисквити.

— Благодаря. Лед и лимон?

— Да, ако обичате.

Жената се отдалечи, приближи се до хладилника, реликва от петдесетте години, и извади оттам формичка за лед, като им даде възможност още веднъж да огледат кухнята. Джоана се опитваше да открие нещо, което би могла да разпознае като вещ на Арабела. Отворената чанта със сигурност не беше нейна. Беше от евтина изкуствена кожа. Майка ѝ много внимателно подбираще чантите си и обикновено нейните бяха от крокодилска или змийска кожа. Но дали между пръснатите върху масата джунджурии нямаше да види копринен шал или нейно портмоне? Не, навсякъде личаха само признаците на крайна немотия.

Жената се върна с питиетата им.

— Ето и бисквитите — каза тя и ги постави върху подноса. — Бих могла да ви приготвя сандвичи, ако искате?

„Не и в тази мърлява кухня“, помисли си Фреди, но на глас каза:

— Засега не, благодаря ви. Може би по-късно. Колко ви дължим? — докато бавно и внимателно отброяваше точната сума, той додаде небрежно: — Забележителна стара къща. Вие ли сте собственичката?

— Да, аз. Благодаря ви. Радвам се, че обиколката ви е допаднала — учтиво отвърна жената.

— Винаги ли сте живели тук?

— Вече тридесет години.

„Няма да се огъне“, помисли си Джоана, докато наблюдаваше безизразното ѝ бледо лице.

— Наистина ли! — възкликна Фреди. — Каква огромна отговорност! И през цялото време се грижете да съхраните историята! Къщата се предава от поколения в семейството ви, така ли?

Жената взе парите, пъкна ги в джоба на развлечената си кафява жилетка, без да ги брои, и отвърна:

— Чичо ми я завеща на мен.

— Наистина ли? — разпали се Фреди, като се опитваше да я залъже и да я накара да се поотпусне. — А сигурно заедно с къщата ви е завещал и цяло състояние? — добави шеговито.

Очите ѝ дори не мигнаха.

— Не, нищо подобно — отвърна кратко.

Той реши да я попритисне още малко.

— А не сте ли се замисляли да я продадете? Сигурен съм, че ще получите доста добра цена за такава историческа забележителност — след тези думи замълча, защото усети как тя поддава. Очите ѝ, които до този момент приличаха на стъклени топчета, внезапно плувнаха в сълзи.

— Не може да става и дума за продажба.

— Но защо, моля ви! — възкликна той, смутен от собственото си нетактично поведение. — Госпожо...

— Гилбърт. Госпожа Гилбърт.

— Извинете ме, госпожо Гилбърт, но си помислих, че това място сигурно представлява огромен товар за вас — добави сериозно.

Тя отново се бе затворила в себе си и преглътна сълзите, сякаш някой бе натиснал бутонче в главата ѝ.

— Решихме да отворим къщата за посещения.

— Вие... и съпругът ви? — попита Фреди с копринен глас.

— Да. Със съпруга ми и... със сина ми.

Фреди разцъфна в усмивка.

— Значи имате син! Това е прекрасно, но той сигурно предпочита да живее в града.

Госпожа Гилбърт сякаш напълно се затвори в себе си, погълната от някакво вътрешно терзание. Изминаха няколко секунди, преди да заговори и забързано да изрече:

— Точно той не дава да продаваме къщата. Наистина ли не искате сандвичи? А може би салатата?

— Това беше най-странната и тъжна жена, която съм виждала — каза Джоана, когато двамата с Фреди се качиха в колата си след около час.

— Изглежда напласена до смърт — съгласи се той. — Сякаш просто е изпразнена от съдържание. Според мен тя знае какво става и то толкова много я плаши, че се е оттеглила зад психологическа бариера, отвъд която никой не може да проникне.

— Но какво точно става? — объркана попита Джоана.

— В къщата несъмнено има нещо странно. Старикът на входа е пияница и вероятно не се е къпал от година. Но какво друго? Не открихме нищо, което да ни подсказва, че Арабела някога е стъпвала на това място. Знаем само, че дядката е човекът, който се обажда да те заплашва по телефона. И понеже позна гласа му, може само да се предполага, че той е писал онези писма до майка ти и се е подписвал с буквата „Р“. А също, че човекът, който е казал името си на Нина, е Раян — каза Фреди, облегна се на седалката и затвори очи.

Джоана седеше приведена на предната седалка, здраво стиснала ръце в скута си. Беше свалила шала от главата си и той погледна профила ѝ. Беше се отнесла далеч, потънала в мислите си.

— Какво искаш да направим, скъпа?

Тя се откъсна от унеса си и го погледна уплашено.

— Просто не мога да се откажа, Фреди. Знам, че звучи налудничаво, но съм убедена, че майка ми е там. Усещам го.

Той се намръщи. Вътре в себе си не бе никак убеден. За него имението Роксуел беше само куп развалини, обитавани от непълноценни хора. Положението беше обратно, тъжно и Фреди се ядосваше, че някога красивата къща буквално се разпада, но иначе не виждаше нищо необичайно. Единственото, което свързваше Арабела с това място, бе поведението на стария пияница Раян, който явно бе омагьосан от нея. Но след като го видя, дори и това му изглеждаше невероятно.

— За какво мислиш? — попита Джоана.

— Просто се опитвам да събера две и две — замислено отвърна Фреди, — но все получавам три... или пет. Помисли си, Джо! Какво общо би могла да има Арабела с тази къща?

Тя си задаваше същия въпрос, но колкото повече търсеше майка си, каквато я познаваше, пред погледа ѝ изникваше напълно непознат човек. Като диамант, в който се виждаха пукнатини и тъмни петна, когато го разгледаш отблизо.

— Да, но... — подхвана упорито — какво ще кажеш за факта, че на плика с втората касета имаше марка от Нюпорт? Гуент е само на... стотина километра оттам. Достатъчно далече, за да ни обърка и да не може да се направи пряка връзка с това място, но дотам лесно би могло да се стигне с кола. Има и още нещо, Фреди — оживи се тя. — Не е Бог знае какво, но тази жена е доста млада, за да бъде майка на Раян.

Фреди сви рамене.

— Нина каза, че според думите му той бил син на господин Гилбърт. Може и да е точно така, а тази жена да е негова втора майка.

Джоана се отпусна разочаровано.

— Да, прав си. Вероятно баща му е твърде възрастен, за да им помага да поддържат къщата.

— Ама че отвратителен живот — възкликна Фреди. — Представи си какво ѝ е да стои закотвена в тази развалина със стария си съпруг и с алкохолизирания си заварен син! Нищо чудно, че горката жена изглежда като ударена с чук.

— Какво ще правим?

Той знаеше какво иска да прави, но след като погледна лицето ѝ, разбра, че тя все още не е готова да се откаже. Очите ѝ издаваха огромна тревога, а угълчетата на устата ѝ бяха увиснали тъжно.

— Сигурна съм, че мама е в тази къща — отрони печално. Навела глава, погледна ръката му, която почиваше върху бедрото ѝ, и една гореща сълза се отрони върху нея.

— О, миличка! — притисна я той към себе си. Тя се отпусна в прегръдките му и се разрида.

— Все още я обичам... независимо от всичко — хълцаше Джоана.

— Знам... Знам. Виж, хрумна ми нещо. Не успяхме да разгледаме добре частните помещения в къщата. Не можем да очакваме, че ще открием Арабела в частта, която е отворена за посещения, нали така?

Тя се изправи и издуха носа си.

— Точно така.

— Трябва да се върнем по тъмно и да проверим дали не можем да надникнем през прозорците отзад. Все ще има пролука между пердетата и ако лампите са запалени...

— Наистина ли? — грейна тя. — Дали ще успеем?

— Това е единствената ни възможност — каза той с равен глас. — В действителност дори трябва да се опитаме да проникнем в къщата.

— Ами ако ни хванат? — слиса се Джоана. Усмихна ѝ се за пръв път в този ден:

— Смятам, че ще успеем да се погрижим за себе си — успокои я той и извади ключовете от джоба си. — Ето какво. Ще се стъмни едва след шест часа, а ако искаме теренът да е чист, не трябва да се връщаме преди седем. Хайде да се настаним в хотел, да си починем, да подремнем и да се върнем по-късно.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събота, 6 ноември, следобед

Дойдоха да те отнемат от мен! Знам, че са тук. Но няма да им позволя. Ти ще останеш при мен, нали? Нали няма да им позволиш да те отведат оттук?

Не можеш да го направиш, Арабела. Ще останем заедно завинаги. Ще бъдем много щастливи. Не им позволявай да разстроят плановете ни и да разрушат мечтите ни.

Няма да понеса да ни разделят. Не и след онова, което преживяхме. Не и след всички тези самотни години без теб. Би било ужасно... толкова ужасно, че направо ще умра.

Нали няма да си тръгнеш? Обещай ми. Обещай ми, че никога няма да си отидеш.

Толкова съм уплашен. Боях се да не разберат, че си тук. И ето че това стана. О, Господи, според мен те...

Не мога да не плача! Просто не мога. Ужасно се боя, че всичко ще се развали. Моля те... моля те, не си отивай.

Събота, 6 ноември, късно следобед

— Къде си, Джо? — тревожно попита Джереми.

— Отседнали сме в хотел „Райзинг Сън“ в покрайнините на Тонтън — отвърна тя, стиснала мобилния си телефон с едната ръка и кутийка кока-кола в другата. Приседна на двойното легло в малката стаичка. — Не е далеч от Роксуел, но в близост до големия град ще бъдем по-незабележими, затова избрахме този хотел. Фреди отиде да купи фенерчета. Щом се стъмни, ще се върнем в имението.

Баща ѝ тихо изстена от безсилие и тревога.

— Миличка, наистина смятам, че не бива да го правите. Не и преди да предупредите местната полиция. Имаш ли представа в какво се забърквате? Откъде си сигурна, че не са ви разпознали сутринта?

— Напълно сигурна съм. Искам сама да разбера какво става и нямам желание някакво местно ченге да ми се мотае в краката, да издаде подозренията ни и да развали всичко. Категорична съм, че авторът на заплашителните обаждания е Раян Гилбърт, макар да не е такъв, какъвто очаквах, но кой друг би могъл да бъде? Разпознах гласа му. Освен това смятам, че госпожа Гилбърт, която явно е негова втора майка, знае какво става. Тя е изключително напласнено и затворено в себе си същество.

— А видя ли някакви... следи от Арабела? — Джереми просто не можеше да намери думи за онова, което се боеше, че могат да открият.

— Веднага щом разполагаме с доказателства, че я държат там, ще се обадим в полицията.

Баща ѝ беше благодарен, че все още няма видеотелефони, защото се хвана да гримасничи и да тресе глава като ранено животно.

— Джо, моля те, не го прави — примоли ѝ се отчаяно. — Това е чиста лудост! Как е възможно Фреди да ти позволи?

— Идеята беше негова, татко. Просто ще се опитаме да надникнем през задните прозорци. Ще бъде тъмно. Никой няма да ни види.

Отсреща се възцари мълчание и Джоана знаеше, че баща ѝ се бои за нея.

— Всичко ще бъде наред — додаде тя.

— Нали ще ми се обадиш да ми кажеш какво е станало?

— Разбира се, татко.

— Дори и да е посред нощ, Джо. Звънни ми веднага щом се върнете от онова място.

Дълбоко трогната, тя каза:

— Не се тревожи. Ще бъда с Фреди. Всичко ще бъде наред.

Събота, 6 ноември, привечер

Джереми прекара един мъчителен час, докато се чудеше какво да прави. Крачеше неспокойно из стаите в дома си на Портси Плейс, следван от Каспър, който го наблюдаваше с надеждата, че ще бъде изведен на разходка. Не можеше да реши дали да позвъни на полицията или не. Според него инспектор Уолш трябваше да знае

какво става. Той отговаряше за случая още от самото начало. Сигурно вече бе установил, ако си бе свършил работата като хората, че Арабела не е била такава, каквато изглежда на пръв поглед.

Тя бе много придирчива към дрехите и към външния си вид, но онова, което се криеше под лъскавата опаковка, беше ужасяващо.

Що за място беше имението Роксуел?

Джерери просто не можеше да понесе цялата тази несигурност. Съвсем импулсивно намери номера на полицейския участък в Белгравия, където работеше инспектор Уолш. Смяташе, че е длъжен да му каже какво е намислила Джоана. Не можеше да допусне единственото му дете да бъде съсипано заради миналото на майка си.

— Боя се, че инспектор Уолш не е дежурен този уикенд — осведоми го телефонистката след малко. — Искате ли да му оставите съобщение? Ще бъде на работа в понеделник сутринта.

— Бихте ли му предали нещо? Или на някой друг в неговия отдел. Свързано е с изчезването на Арабела Уебстър и е много спешно.

Последва пауза и той чу момичето да трака по клавиатурата на компютъра си.

— Боя се, че сержант Чембърс също е извън града до понеделник, но ще видя какво мога да направя. Може би ще успее да се свържа с тях чрез пейджърите им. Кажете ми името си, моля.

Събота, 6 ноември, вечерта

Докато чакаше в спалнята Фреди да се върне, Джоана наблюдаваше как мракът се спуска над Тонтън с бързината на завеса, падаща над сцената. От далечните сгради или близките живописни постройки се виждаха само четириъгълниците на светещите прозорци тук-там или стена, осветена от фаровете на минаваща покрай нея кола. Беше забравила, че никога не бе обичала провинцията нощем. Тишината ѝ се струваше заплашителна, а покоят — потискащ. По улиците нямаше хора. Градът изглеждаше някак опустял. Почувства се като единствения останал жив човек на планетата и можеше да мисли само за майка си с някаква смесица от ужас и развълнувано очакване.

— Питам се дали наистина ще те открием тази вечер, мамо? — размишляваше шепнешком. — Господи, надявам се да е така. Няма да

издържа да чакам още дълго. Колко време мина? Почти осем седмици. В понеделник ще станат осем. Най-дългите два месеца в живота ми.

Липсваш ми, в това няма никакво съмнение, но липсвам ли ти аз? Нещата ще бъдат различни в бъдеще, нали? Знам, че ще се чувствам неловко, особено отначало.

В много отношения това е като среща с непознат — не за теб, разбира се, за мен. Сега ми става ясно, че в действителност изобщо не съм те познавала. Ти си съвършено различна от човека, за когото те мислех.

Как е възможно да съм живяла с теб до осемнадесетата си година — да съм прекарала по-голямата част от детството си с теб, моята майка — и да не съм разбрала каква си?

Питам се дали отношенията ни ще останат същите, след като привикна с... знаеш с какво... с мисълта, че си различна. Горкият Фреди! Наложил се той да ми каже. А аз толкова му се разсърдих!

Просто не можех да повярвам... Знам едно — никога няма да постъпя като теб със собственото си дете. Как ти даваше сърце да излизаш всяка вечер? А аз си мислех, че ходиш на бляскави партита, и се гордеех с теб...

Наистина ще бъде различно, когато те видя отново... докато се разберем, докато се опитвам да проумея... Но, Господи, толкова ми се иска да те открия! В крайна сметка ти си ми майка!

— Самичка ли си говориш, скъпа? Сигурен белег за умопомрачение!

Джоана се обърна стреснато и видя Фреди да стои на прага и да ѝ се усмихва.

— Господи, знаеш ли как ме уплаши — каза тя. — Бях се замислила.

Дръпна се от прозореца и седна на леглото.

— Купих две фенерчета — обяви той и се отпусна на леглото до нея. — След малко можем да тръгваме.

Тя притеснено стисна ръката му и каза:

— Хубаво.

— Добре ли си?

— Да, добре съм.

Той я притисна към себе си, телата им си прилягаха идеално, а чувството, което ги обзе, беше приятно и успокоително и не се нуждаеше от думи. След малко ѝ каза:

— Е, да потегляме ли вече?

Джоана се повдигна на лакът.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — промърмори в отговор. „Така най-сетне всичко ще свърши — по един или по друг начин“, каза си наум.

Фреди прекоси селцето Роксуел и паркира близо до пътя, на широка улица, която водеше към гората. Оттук колата им нямаше да се забелязва от минаващите по шосето автомобили, нито пък от обитателите на имението.

Предната фасада се виждаше между дърветата, а каменните стени изглеждаха някак призрочни под промъкналата се между облаците лунна светлина.

Къщата изглеждаше пуста. Човек не би допуснал, че вътре живеят хора, още по-малко пък, че през деня оттук бяха минали групи туристи. В предната част не се виждаха никакви светлини и мястото имаше враждебен вид, заключено и празно.

— Накъде ще тръгнем? — прошепна Джоана.

Фреди проточи шия, за да си припомни разположението на имението.

— Можем да прекосим това поле, което ще ни отведе в предната градина, но тогава ще се наложи да прескочим храсталаците, а сигурно и някоя и друга дупка, така че предлагам да използваме маршрута си от сутринта.

— Какво? През входа? И после по алеята?

— Така ще е най-добре, Джо. Познаваме пътя и ще можем да се предпазим от неприятни изненади. Ако се опитаме да минем от другаде, бихме могли да пострадаме. Хайде.

Двамата мълчаливо тръгнаха през гората, а сетне по пътя и по алеята към къщата в имението. Стигнаха до желязната порта, която сега беше затворена. Както очакваха, паркингът беше празен.

— Готова ли си?

— Да.

Джоана се покатери, прехвърли дългите си, обути в джинси нозе през горната част на вратата и скочи от другата страна. Фреди я последва.

Мракът беше гъст и лепкав като в мина, но тя си спомни, че проходът към алеята се намира малко вдясно, ограден с високи храсти от двете страни.

Изведнъж в нозете ѝ проблесна светлина. Закова се на място, а сърцето ѝ бясно задумка в гърдите. Фреди се блъсна в нея. Беше насочил фенерчето си към каменистия и неравен терен, за да виждат къде стъпват.

— За Бога! — прошепна му. — Загаси го! Едва не получих инфаркт! Може да ни видят.

— Храстите ни закриват.

Внезапно мракът сякаш се разсея, защото луната проби между облаците, освети околността и точно пред себе си те съзряха просеката между храстите и алеята.

През деня им беше трудно да ходят заради дупките и нестабилните камъни, дълбоките коловози и силния наклон, а сега, в мрака, беше направо опасно. Пътят беше много стръмен, от двете страни бе ограден с високи храсти и двамата имаха усещането, че навлизат в дълбоко дефиле.

Напредваха предпазливо, стъпка по стъпка, но не смееха да пуснат фенерчетата, за, да не би да ги забележи някой от горните прозорци на къщата, които гледаха към тях.

Джоана се препъна, пързулна се по чакъла на алеята и едва не падна.

— Мамка му! — изруга шепнешком.

— Внимавай, за Бога! — предупреди я Фреди. — Ако някой от нас си изкълчи глезена, здравата ще загазим — светна за миг с фенерчето и го прикри с длан. Хвърлиха по един поглед на пътя пред себе си, преди да продължат. — Почти стигнахме.

След няколко минути къщата ненадейно се появи пред тях, изникна от мрака като огромна страшна крепост, още по-враждебна, отколкото бе през деня.

— Да заобиколим градината отпред, като се движим максимално близо до храстите — прошепна Фреди в ухото ѝ.

Докато вървеше след него, Джоана се помоли сградата да няма охранителни прожектори, които светват, когато човек пресече лазерния лъч, защото щяха изненадващо да се окажат като зайци, заслепени от ярката им светлина.

Намираха се на половината път до къщата, от която ги делеше само езерцето, когато внезапно излезе вятър, който раздвижи клоните на околните дървета и забуча като надигащ се прилив.

Тя притаи дъх и обърна очи към прозорците, чудейки се какви ли тайни крият стаите. Къщата отвърна на погледа ѝ, враждебна и отчуждена.

— Хайде — чу да ѝ прошепва Фреди, който се насочи към отдалечения край на постройката. Стигнаха ли там, щяха да се озоват сред прораснали храсталаци, между които имаше множество пътечки, стари дървета, порутени каменни стени и арки, а отвъд тях — купчини отпадъци.

В далечината излая куче и Джоана настръхна от паника. Светлините от фаровете на минаваща по близкия път кола накараха Фреди да се закове на място. И двамата притаиха дъх. Най-шумното нещо беше туптенето на сърцата им.

След това отново се възцари тишина.

Продължиха да вървят, да си проправят път към гърба на сградата бавно и внимателно и използваха фенерчето само когато се изправеха пред някое препятствие — купчина зидария, счупен кьонец или пръснати дърва.

Най-сетне под прикритието на храстите стигнаха до задната страна на къщата на имението Роксуел и за пръв път видяха признаци на живот.

През четири прозореца без пердета се виждаха стаи, осветени от крушки без абажури. Трите бяха на приземния етаж, а четвъртата — на първия. Не можеха да надникнат в стаята горе, но зад стъклата долу видяха друга част от кухнята, разположена близо до тесен коридор със стълби към етажите, отвъд който имаше дневна.

Клекнаха, допълзяха до най-близкия прозорец и надникнаха вътре. Дневната беше малка и мърлява, обзаведена с диван и две кресла, някакви други изпочупени мебели, а в ъгъла примигваше екранът на телевизор. В камината върху слой сивкава пепел пушеха цепеници. Върху масата се виждаха мръсни чаши, наполовина празна

бутилка от уиски и недоядена чиния с фасул, които придаваха на стаята още по-мизерен вид. Вътре нямаше никого.

Джоана и Фреди се спогледаха и пропъльзяха до следващия прозорец. Тясното, застлано с килим коридорче изглеждаше още по-сбутано от дневната, защото беше боядисано в същото сиво като каменните плочи на пода, а стълбите бяха от тъмно дърво. До стената седяха няколко празни бирени бъчви.

Тъпо разочарование болезнено прониза сърцето на Джоана. Какво щяха да правят, ако и в кухнята нямаше никого? Къде бяха госпожа Гилбърт и съпругът ѝ? Може би беше инвалид или пък бе прикован на легло? Дали не беше в онази стая на първия етаж? Може би никога не слизаше долу и затова синът му събираше парите от туристите, а съпругата му сервираше в кафенето...

Теорията им се потвърди, когато стигнаха до третия прозорец. Раян стоеше до масата в средата и отваряше бутилка бира. Лицето му беше още по-червено, отколкото бе сутринта. Сплъстената му брада и покритият му с петна пуловер накараха Джоана да потрепери. Това ли беше мъжът, който бе писал на майка ѝ? Той ли бе заплашвал нея самата по телефона? И по някакъв начин бе свързан с бляскавата Арабела?

На масата седеше госпожа Гилбърт и наливаше чай в шарена чаша от голям кафяв чайник. След това взе някаква книга и се зачете. Сцената напомняше на Джоана за началото на пиеса, когато се очаква диалогът да започне всеки момент и действието да се развие. И най-неочаквано стана точно това.

В стаята забързано влезе млад мъж на около двадесет и три — двадесет и четири години. Той се движеше с плавна походка, за разлика от останалите двама, чиито стави изглеждаха схванати, а крайниците им — натежали и някак нелепи в сравнение с неговите.

Госпожа Гилбърт вдигна измършавялото си лице към него, но раменете ѝ останаха все така приведени. Каза му нещо и Джоана се наведе напред, обзета от неистово желание да чуе думите ѝ, но Фреди я хвана за ръката и я дръпна назад. Тя тръсна глава, без да откъсва очи от тримата в кухнята, и отново се приведе към прозореца.

Какво ставаше? За какво говореха? Беше съсредоточена единствено върху ставащото вътре и лицето ѝ се намираще опасно

близо до стъклото. Ако някой от тях погледнеше в тази посока, със сигурност щеше да я забележи.

Раян Гилбърт каза нещо, поднасяйки чашата към устата си, и госпожа Гилбърт се сви на стола си, сякаш той щеше да я удари. После младият мъж се приближи до бюфета в другия край на стаята, взе си чаша от полицата, върна се до масата и си наля малко чай. Спореше със стария. Малките му тъмни очички опасно проблясваха на фона на бледото му лице, а светлината на крушката подчертаваше още повече изпъкналите му скули и хлътналите бузи. Черните му мустаци и козята брадичка бяха късо подрязани като на поп звезда, но косата му беше невчесана и остра.

Жестикულიраше като бесен и вдигна бледите си ръце, свити в юмруци, сякаш се канеше да удари възрастния мъж.

Но Раян Гилбърт умееше да се пази. Алкохолът му беше вдъхнал сила и той го удари в рамото. Младежът политна назад. Гласът на стария ту се извисяваше, ту затихваше в гневен изблик, така че Джоана успя да дочуе само част от думите му: „... само неприятности от началото...“, „... какво ще стане сега, мамка му...“ И след това: „Ужасно тъпо беше да...“

Забеляза, че госпожа Гилбърт започна неистово да трепери, книгата падна от ръцете ѝ, докато наблюдаваше свадата между двамата, а по лицето ѝ се четеше див ужас.

Младият мъж блъсна чашата си в масата и разля чая. Нападна Гилбъртови с наново избухнала ярост, но говореше тихо. Джоана безпомощно и отчаяно се опитваше да чуе какво казва. Думите му се сливаха в непрестанно гъгнене, неразбираемо и завалено. След това по бледото му лице избиха червени петна и съвсем неочаквано по бузите му се затъркаляха сълзи. След малко той се обърна и излезе от кухнята през вратата, която водеше към кафенето за туристи в отдалечения край на сградата. Очите ѝ проследиха изчезващата му фигура и тя се запита къде ли отива. В този момент съвсем ясно чу какво креци по-възрастният мъж:

— Раян! Върни се! Няма да решиш скапания проблем, ако непрекъснато бягаш.

В този момент госпожа Гилбърт се обърна, сякаш бе усетила, че някой ги наблюдава. Фреди сграбчи Джоана и рязко я дръпна от

прозореца. Замъкна я до най-близкия рододендрон, под който се строполиха и двамата, защото се подхлъзнаха по влажната почва.

Чуха как се затръшва някаква врата и стъпки, които се отдалечаваха. След това тишина.

Фреди лежеше по гръб, вперил поглед в плътните листа на гъстия храст.

— Господи! — изрече задъхано. — Защо беше всичко това?

Джоана бе просната до него и търкаше удареното си коляно. Отначало не отговори, но после бавно промълви:

— Ако този е Раян, кой е другият? И защо той се обаждаше да ме заплашва по телефона?

На пътя до горичката вече бяха спрели няколко коли. Сред дърветата се забелязваше движение. Оглеждаха колата на Фреди, най-вече регистрационните номера.

Мъжете стояха на група и слушаха наставленията на шефа си. Говореха приглушено, движеха се безшумно и никой от селото не подозираше присъствието им. След това се разнесе сигнал.

Време беше да вървят.

Вратата към чайната се отвори рязко.

— Искам да вляза в къщата — прошепна Джоана.

— Да не си полудяла? — възпротиви се Фреди. — Не можем просто да нахлуем.

Но тя вече се бе изправила и тичаше приведена към чайната, следвайки пътя, по който бяха минали сутринта. Той се спусна пред нея, спря до отворената врата и се заслуша.

— Боя се Раян да не се навърта наоколо — прошепна й.

Джоана надникна през рамото му в чайната. Вътре беше тъмно.

— Нали го чухме да се отдалечава?

— Значи искаш да рискуваме?

— Да.

Влязоха и започнаха да се промъкват предпазливо покрай масите и столовете, за да не се блъснат в тях. Барът беше затворен и единствената светлина проникваше през откренатата врата на

кухнята, откъдето долиташе разговорът между госпожа Гилбърт и възрастния мъж:

— Но какво можем да направим? — тревожно попита жената.

— Да пукна, ако знам. Ще ми се никога да не бяхме...

— Направих всичко възможно, Том — разплака се тя. — Не съм виновна. За нищо не съм виновна. Когато се оженихме... — млъкна, защото гласът ѝ отново се сподави в ридание.

— Не започвай пак, Кони — предупредително каза Том Гилбърт. — Цялата тази работа ми е омръзнала до смърт. Това място. Ти. Раян. До гуша ми дойде, мамка му! Сега ще отида да гледам „Коронейшън Стрийт“.

Джоана чу звъна на стъкло, сякаш мъжът носеше няколко бутилки бира, а след това долови шума от стъпките му, когато излезе от кухнята през вратата на отсрещната стая. Знаеше точно какво ще направи. Щеше да прекоси коридора и да влезе в стаята отвъд него, където се намираше телевизорът.

Почти веднага след това чуха нещо да се влачи по каменния под и предположиха, че е Кони, която се е надигнала, за да последва съпруга си.

— Почакай тук — прошепна Фреди в ухото на Джоана. — Не мърдай. Веднага се връщам.

Тя зачака, като предпазливо хвърляше по някой поглед през вратата. Видя гърба на госпожа Гилбърт, която излезе през отсрещната врата. Прозвуча тихо изщракване, когато тя загаси осветлението в кухнята. След това я чу да се провиква:

— Започна ли вече?

Стъпките ѝ се отдалечиха, затръшна се някаква врата и сетне всичко потъна в тишина.

Пред очите ѝ затанцуваха тъмни петна и Джоана се облегна на рамката на вратата, защото внезапно ѝ се зави свят. Без светлината от кухнята в чайната стана тъмно като в рог и тя сякаш изгуби ориентация. Не смееше да помръдне. Не знаеше къде е отишъл Фреди. Насили се да диша дълбоко и започна да се моли той да се върне преди Раян.

Събота, 6 ноември, през нощта

Исусе Христе! Точно от това се страхувах. Дошли са да те отведат. Ще те вземат от мен и никога повече няма да бъдем заедно.

Разбира се, че плача... Отчаян съм! Давя се в болката, която извира от сърцето ми. Не мога да повярвам, че това наистина се случва. Най-лошият ми кошмар се сбъдна.

Не разбираш ли, че сега ще ми липсваш дори повече от преди? Откакто сме заедно, ти стана част от живота ми. Най-важната част.

Ще умра, ако трябва да се разделя с теб. Едва ли ще мога да го понеса. Наистина не мога...

Моля те, мамо. Моля те, не ме изоставяй отново...

Притисната до стената, Джоана застина на място, като видя светлината на фенерчето да се приближава към нея от другата страна на чайната.

Не знаеше какво да прави. Нямаше къде да избяга. След това фенерчето угасна и тя чу Фреди да шепне:

— Излязох, за да погледна още веднъж през прозорците. В дневната са и гледат телевизия. Сега е моментът.

— Добре.

Не беше Раян. Испита толкова огромно облекчение, че чак ѝ прималя.

— Да минем през кухнята и да отидем в коридора — прошепна Фреди и тръгна пръв.

Светна фенерчето за малко, колкото да успеят да заобиколят голямата маса в средата на стаята. Дрехите ѝ бяха залепнали за тялото от пот, а сърцето ѝ бучеше в ушите.

Стигнаха до коридора, където през затворената врата чуваха звука на телевизора. Семейство Гилбърт бяха от другата страна на вратата, само на няколко метра от тях.

— Насам — Фреди посочи стълбите отдясно. — Готова ли си?

Кимна му. Внимателно сложи крак на първото стъпало и то изскърца. Стълбището беше старо и дървено и сигурно щеше да скърца при всяка тяхна стъпка.

Застина от ужас и впери поглед в затворената врата на дневната, като очакваше тя всеки момент да се отвори и отвътре да се покаже

фигурата на пияния Том.

Нищо не се случи.

Фреди ѝ показа с жестове, че трябва да стъпва от вътрешната страна на стълбите.

Джоана пое дълбоко дъх и започна да изкачва стъпалата по две наведнъж, като балансираше теглото си, придържаше се възможно най-близо до стената и се подпираше на парапета от другата страна. Не спря, докато не стигна горе. Беше се изкачила безшумно.

Фреди я последва, използвайки същия метод, но застина по средата, защото иззад затворената врата на дневната се разнесе нечий глас. Беше Том:

— Чу ли нещо?

Намалиха звука на телевизора. Ако отвореха вратата, лампата в коридора щеше да освети Фреди.

Застанала на площадката горе, Джоана затвори очи и започна да се моли. Чуваше приглушените им гласове. След това отново увеличи звука на телевизора и тя облекчено въздъхна.

След секунди Фреди се озова до нея. Тя се притисна към него за момент и закопня изобщо да не се бяха впускали в това безумно начинание и да не бяха стъпвали в тази къща, пропита от злокобна атмосфера.

След това забеляза ивица светлина под врата в другия край на коридора. Беше стаята на първия етаж, която бяха видели от градината.

Джоана се разтрепери, беше толкова уплашена, че не знаеше какво да прави. Съзнаваше само, че внезапно над нея е надвиснала огромна опасност, която заплашва да я погълне. Стисна ръката на Фреди и го дръпна назад, защото той бавно се приближаваше към вратата.

— Няма страшно — прошепна ѝ. — Пак гледат телевизия.

— Не искам да... — обзе я паника и цялото ѝ тяло настръхна, сякаш я бяха полазили мравки. Почти не можеше да диша. — Не мога.

— Трябва.

Той се придвижи напред, долепи се до вратата и внимателно се заслуша. Тя застана до него.

После той бавно и тихо натисна бравата. Вратата се откряна. Отвори я още и влезе в стаята. Джоана го последва.

За момент се огледаха безмълвно, след това Джоана тихо изписка и закри устата си с ръка.

— Исусе Христе! — чу приглушеното възклицание на Фреди.

По бузите ѝ се стичаха сълзи от изненада, тя се опита да овладее чувствата си, но това бе последното нещо, което бе очаквала да види. Беше по-хубаво и същевременно по-лошо, отколкото си бе представяла. И много по-ужасяващо.

Всички стени на малката гола стаичка бяха облепени със снимки на Арабела. Бяха изрязани от вестници и списания и залепени по четирите стени и дори по тавана. Много от тях бяха безброй копия на снимките, отпечатани в пресата напоследък. Части от лицето на майка ѝ бяха отрязани и увеличени многократно, така че двамата се озоваха срещу погледа на стотици огромни очи, отново и отново, отново и отново. А също и десетки усти, с плътни и лъскави устни, които им се усмихваха отвсякъде.

— О, Боже... Боже! — прошепна Джоана, пристъпи навътре в стаята и впери поглед в мърлявото неоправено легло в ъгъла, в разнебитеното кресло и в малката масичка в средата, отрупана с мръсни халби и сплескани кутийки кока-кола.

По пода бяха разхвърляни дрехи. На прозорците нямаше пердета и в стаята беше ужасно студено.

Усети Фреди да я дърпа за ръката, за да привлече вниманието ѝ към нещо. Погледна натам и сякаш нещо я блъсна право в гърдите.

Широки бели панделки висяха от крушката в центъра на тавана, но бяха раздърпани и разкъсани. В края на едната проблесна нещо.

Беше широк златен пръстен, направен от малки парченца, които напомняха на миниатюрна зидария. През последните две години Арабела го носеше вместо халка.

Мъжете прескочиха желязната врата и безшумно се пръснаха като ветрило. Колите все още бяха там, където ги бяха оставили — отстрани на пътя, в горичката. До колата на Фреди стояха други двама мъже, нащрек и в очакване на заповеди.

Някъде долу се затръшна врата. По каменния под на кухнята се разнесоха стъпки, а Фреди и Джоана се обърнаха и се спогледаха. Младият мъж се връщаше. Раян се бе върнал. Убиецът на Арабела се

бе върнал. Вече не се съмняваха. Ако тя беше тук, щяха да открият само трупа ѝ.

— Бързо — подкани я Фреди и я избута в коридора. Чуха как на долния етаж Раян отваря вратата на дневната и отвътре до тях долитна звукът от телевизора.

След това той сърдито се разкреця. Джоана не чуваше какво казва, но знаеше, че трябва да се махнат от това място, при това бързо, за да не ги открие.

Том Гилбърт му кресна в отговор и понеже гласът му беше поплътен и силен, тя успя да чуе какво казва:

— Направих всичко по силите си, за да ѝ попреча...

След това вратата на дневната отново се затръшна и те чуха стъпките на Раян в коридора под себе си. Сякаш се отдалечаваха към предната част на къщата.

Заслушаха се. Отново настъпи тишина.

— Да се скрием ли тук? — прошепна Джоана и посочи вратата срещу стаята на Раян.

Фреди поклати глава.

— Ще се измъкнем по същия път, по който влязохме — придвижи се на пръсти до стълбите и ѝ даде знак да го последва. — Възможно най-бързо... Сега! — прошепна той.

Всичко стана толкова бързо, че Джоана безпомощно застина на място, когато Раян изведнъж изникна пред нея и ѝ препречи пътя. Появи се от таен вход в коридора, за чието съществуване не подозираха.

Хвърли се върху Фреди, който се обърна и се хвана за парапета с лявата си ръка, за да има опора. Но Раян беше точно зад него и го удряше по ръката, по рамото, по кръста с неистова злоба.

Изведнъж Фреди изгуби равновесие, наклони се напред и полетя с трясък по дървените стълби надолу с главата.

За малко, докато той лежеше неподвижен, се възцари ужасна тишина, после Джоана започна да пищи.

— Да не би да си мислехте, че ще ви се размине, като се домъкнахте тук, за да ме шпионирате? — попита саркастично Раян. Седеше на паянтовото кресло и изучаваше Джоана с малките си тъмни

очички, а тя лежеше на леглото му с вързани зад гърба ръце и здраво стегнати глезени.

Той се бе обърнал само за секунди, след като се увери, че Фреди няма да може да се качи горе, и я стисна за китките с учудваща за слабото си тяло сила. Макар тя да се съпротивляваше с всички сили, успя някак да я завлече до стаята си, затръшна вратата с крак зад себе си и за известно време ѝ затвори устата, понеже я метна на леглото така, че тя удари главата си в стената.

Изгледа го с ненавист, но най-вече с гняв. Направо не беше на себе си от шока. Само да можеше да разбере... а сякаш малко по малко бе започнала да проумява... какво бе имало между Арабела и този ненормален млад мъж. Щеше най-сетне да настъпи мигът на истината.

Тонът му беше зловещо небрежен, когато стана и отиде да заключи вратата на спалнята си.

— Видях ви от градината — подметна през рамо. — Приятно ли ви беше да подслушвате? — след това огледа стаята и десетките снимки на Арабела. Лицето му грейна в неистово благоговение. — Красива е, нали? Направо прелестна — каза той, върна се до креслото и отново седна. — Жалко, че не приличаш на нея, но тя беше единствена, нали така? Никога не ми омръзва да я съзерцавам. С мен е, когато заспивам вечер, с мен е и когато се събуждам сутрин. Това е единственото, което някога съм искал. Да бъда с нея непрекъснато.

С някакво странно безразличие Джоана изпита чувството, че се е откъснала от тялото си и наблюдава отровна змия, която всеки момент ще нападне жертвата си. Сякаш дори имаше змийски шарки по врата му, по малката му брадичка и по тънките мустачки, подстригани равно от двете страни на тясната му уста.

— Не можеш да ми се сърдиш, че сега е при мен — каза сърдито. — В крайна сметка цял живот е била с теб, нали? На всеки рожден ден, на всяка Коледа. Ти си била галеница на съдбата. Имала си всичко — добави той.

Джоана не каза нищо. Намираше се в преддверието на ада, напълно лишена от чувства.

— Тя ме отблъсна, когато дойдох да я посетя в Лондон — продължи с яд. — Каза, че съм я злепоставял. Че не съм се вписвал в живота ѝ. Че дори не искала хората да знаят за мен — внезапно лицето му се сгърчи и той сви юмруци от двете страни на тялото си. —

Собственият ѝ син! Не искала да има нищо общо с мен! — изрева той в пристъп на гняв и мъка.

Джоана инстинктивно сви колене, за да се извърне на една страна, защото усети, че е в опасност. Беше достатъчно силен да я удуши и напълно лишен от разум, за да го стори.

— Родила ме е, когато е била на петнадесет години — знаеше ли това? На петнадесет. Най-много ме вбесява фактът, че щеше да ме задържи при себе си, ако беше по-възрастна и омъжена. Както е задържала теб. И Луиз. Не е честно, нали? Арабела не си е направила сметките, а аз трябва да страдам от това цял живот.

Отново беше станал, стоеше с гръб към Джоана и удряше с юмруци по лицето на Арабела върху стените — по устните, по очите, по крехките ѝ скули, — докато най-сетне не се строполи на колене, разтърсван от болезнени, налудничави ридания.

Джоана затвори очи, защото нямаше сили да наблюдава този покъртителен спектакъл. След това Раян се изправи и се приближи към нея, протегнал напред ръце, сякаш бяха изцапани.

— А сега я изгубих завинаги — изстена той. — Не трябваше да идваш тук. Бяхме щастливи, докато не се появи — изтри очи с опакото на дланите си. — Ти развали всичко.

— Арабела беше и моя майка — обади се Джоана, почерпила смелост от безчувствените си сетива, които ѝ даваха усещането, че няма какво да губи.

Младият мъж не ѝ обърна внимание, сякаш изобщо не бе чул думите ѝ.

— Разговаряхме дълго. Четях ѝ поезия. Слушахме музиката на моята уредба. А сега всичко свърши.

— Къде е тя?

— Сега, когато ти дойде, тя ще ме напусне.

— Не може ли и двамата да ѝ се радваме, Раян?

Той я стрелна с поглед, изпълнен с неизразима омраза, очите му горяха, докато стоеше и нагло я гледаше.

— Лесно ти е да го кажеш. Била е до теб, когато си имала нужда от нея. Обичала те е. Обичала е и сестра ти. Знам всичко за нея. Когато научих, че тя ми е майка — защото Том ми каза, че двете с майка ѝ ме оставили при тях, когато съм бил само на десет дни, — изрових всичко за нея от Интернет. Разбрах всичко: къде живее, къде работи, какъв е

животът ѝ... в който нямаше място за мен. Да, сигурно знам за нея повече, отколкото ти.

„Съмнявам се — помисли си Джоана. — Ако беше така, едва ли щеше да я боготвориш.“ После продължи на глас:

— Моля те, заведи ме при нея, Раян! Може да иска да остане при теб, но най-напред трябва да я попитаме.

— Не се опитвай да ме излъжеш, кучко! — внезапно изкрещя той. — Знам какво искаш. Искаш да си призная, нали! Няма да ти позволя да я вземеш, чу ли? Никога няма да се върне с теб.

Джоана лежеше и го гледаше. От болка раменете и китките ѝ бяха изтръпнали, а гърбът ѝ пламтеше. В живота ѝ бе настъпил съвсем неочакван обрат. Питаше се какво ли смята да прави с нея.

Джерери направо щеше да се побърка от тревога. Беше девет часът и макар Джоана да не бе казала кога ще му се обади, дълбоко в себе си беше сигурен, че нещо не е наред.

Опита се да се свърже с нея по мобилния ѝ телефон, но не се учуди, когато установи, че го е изключила.

След това се обади на справки и поиска номера на хотел „Райзинг Сън“ в Тонтън.

— Бих искал да говоря с Джоана Найт, моля — каза той, когато собственикът се обади.

— Струва ми се, че излезе, но почакайте да проверя.

Докато чакаше, Джерери чу говор и смях, които явно се носеха от бара. Беше весела гълчава и в душата му се прокрадна надежда, че Джоана и Фреди са се отказали да ходят в имението и са предпочели да се отпуснат с по едно питие и да се смеят с веселата тълпа.

След миг надеждите му рухнаха.

— Боя се, че не е в стаята си, сър — каза му хотелиерът. — Двамата с младия господин излязоха преди известно време. Искате ли да оставите съобщение?

— Ще ѝ предадете ли да се обади на баща си, когато се върне? — помоли Джерери, преизпълнен от тревога.

Безпокойството му се предаваше на Каспър, който седеше върху леглото и го наблюдаваше неспокойно. Изскимтя тихичко и замахна с лапа към крачола му.

— Добре, момчето ми — каза разсеяно и почеса малкия териер зад ушите.

Искаше му се да успее да се освободи от мъчителното чувство, че Джоана е в опасност. Още от самото начало беше против безумната ѝ идея да търси майка си. И макар да знаеше, че е ужасно от негова страна да мисли така, отдавна бе стигнал до извода, че Арабела не го заслужава. Винаги бе предпочитала себе си пред чувствата на децата си и те бяха продължили да я обожават, само защото бяха доверчиви и обичливи по природа.

Най-сетне, неспособен да сдържа тревогата си, той отново позвъни в полицията. Обади се друга телефонистка и се наложи отново да обяснява кой е и защо се обажда.

— Преди няколко часа оставих съобщения за инспектор Уолш и за сержант Чембърс — продължи Джереми. — Знаете ли дали някой от тях ги е получил?

— Ще почакате ли да проверя, господине?

Чакането му се стори безкрайно. Наля си още една чаша вино и с учудване установи, че през последните няколко часа е изпил цяла бутилка.

— Там ли сте, господине? — попита телефонистката.

— Да.

— Не успяхме да се свържем нито с инспектор Уолш, нито със сержант Чембърс, но разговаряхме с други служители в техния отдел, които ще се свържат с тях максимално бързо.

— О, Господи, но тогава може да е вече твърде късно — изкрещя той безпомощно. — Не можете ли да се свържете с полицейското управление в Тонтън? Кажете им, че дъщеря ми и приятелят ѝ са в имението Роксуел и може би се намират в огромна опасност — последва дълга пауза и Джереми се запита дали не са му затворили телефона. — Чувате ли ме?

— Да, господине. Ще видя какво мога да направя.

Раян се приближи до леглото и измъкна тежката възглавница изпод главата на Джоана. Стисна я за двата края и тя разбра какво се готви да направи.

Част от нея сякаш се откъсна и остана напълно спокойна. Помисли си: „Значи така ще умра.“

— Не мога да те пусна да си отидеш — каза той с изненадваща деловитост. — Твърде опасно е.

— Къде е майка ми?

— Това не е твоя работа.

— Имам право да знам. Искам да видя майка си.

— Няма да я пусна да си отиде сега, когато я намерих! Изгуби я завинаги и аз съм много доволен.

Той се приближи, все още стиснал възглавницата така, че кокалчетата на ръцете му бяха изхвъркнали, когато я вдигна над лицето ѝ.

— Не! — изкрещя тя. — Това няма да ти помогне, Раян. Позволи ми да се опитам да компенсирам всичко, което си пропуснал...

Мигът се протегна помежду им като блестящото острие на меч, докато се взираха един в друг.

„Това е брат ми — шокирана мислеше Джоана. — Това е синът на майка ми.“

В този момент на площадката долу се разнесе шум. Бързи стъпки, затръшване на врата и характерният хриплив глас на Том Гилбърт:

— Нямате никакво право да идвате тук!

Раян застина и се заслуша, почти изправен на пръсти. Бавно започна да смъква възглавницата към лицето ѝ.

— Разкарайте се оттук, по дяволите! — избоботи гласът на Том.

Раян неистово огледа стаята, поглъщайки с поглед всички снимки на Арабела по стените. Дишането му се учести, като да беше тичал. След това заговори, сякаш разговаряше с някого:

— Мамо, не му позволявай да те отнеме от мен. Не сега. За Бога, не сега. Нуждая се от теб...

По скърцащите стълби се чува тежки стъпки, които забързано се качваха нагоре и прекосяваха площадката. Дръжката на bravата се раздвижи, но вратата не поддаде. Джоана чу някой да говори и да издава бързи заповеди.

След това вратата беше разбита и в стаята нахълта инспектор Уолш, следван от сержант Чембърс и неколцина униформени полицаи. Той хвърли бърз поглед към Джоана, която лежеше вързана на леглото.

Като насън тя видя как залавят Раян, как той се бори и врещи, но най-сетне е закопчан в белезници, а от двете му страни застават двама едри униформени полицаи.

После я развързаха, разрязаха въжетата около китките и глезените ѝ, а една състрадателна полицайка разтри кожата ѝ, за да възстанови кръвообращението.

Джоана бавно се изправи и чу Уолш да произнася думите, познати ѝ от полицейските филми: „Раян Андрюс Гилбърт, арестувам ви за убийството на Арабела Мери Уебстър...“

И тогава тя избухна в сълзи — заради майка си, която бе изгубила, заради новооткрития си ненормален брат и от облекчение, че беше спасена точно когато смяташе, че е на прага на смъртта.

— Добре ли сте? — загрижено се заинтересува полицайката.

— Къде е Фреди? — попита я вместо отговор и изтри бузите си с безчувствени пръсти. — Той е моят приятел, беше с мен. Добре ли е? Раян го изненада със злобните си удари и той падна — гласът ѝ звучеше почти истерично: — Ако нещо е станало с него...

— Дойдох направо тук и не съм сигурна.

— Мили Боже, не можете ли да разберете? — Джоана измъчено се извърна към сержант Чембърс, който стоеше в средата на стаята и оглеждаше стените с безмълвна почуда. — Къде е приятелят ми? Падна по стълбите. Трябва да отида при него. Може да е ранен.

— Защо не слезем долу? — предложи полицайката. — Смятате ли, че ще можете?

Джоана се изправи. Беше схваната и всичко я болеше, но искаше само едно — да види как е Фреди.

— Добре съм — настоя тя и закуцука към вратата. Протегнатата силна ръка на стоящия наблизо униформен полицай я спаси от падане.

В същото време поведоха навън Раян, стиснали го за двете ръце. Лицето му беше безизразно. Не погледна към нея.

— Да ги пуснем пред нас — предложи полицайката. Изчакаха, докато стъпките им заглъхнат.

— Добре ли сте? Можете ли да вървите?

— Да. Трябва да отида при Фреди. Дойде тук заради мен и ужасно се боя да не му се е случило нещо.

На долния етаж нямаше и следа от него. Въведоха Джоана в кухнята, където семейство Гилбърт седеше на масата, заобиколено от

полицаи. Уолш говореше по мобилния си телефон. Нямахте и следа от Раян.

— Къде е Фреди? — попита Джоана, но никой не я чу заради непрекъснатото прашене на полицейските радиостанции и гласовете на десетината мъже в униформи, които говореха едновременно.

Внезапно Том Гилбърт я забеляза.

— Предупредих те по телефона да оставиш нещата така — каза той и обвинително поклати глава. — Ако беше престанала да я търсиш, нищо от това нямаше да се случи.

Джоана погледна пианата развалина и съпругата му, която тихо плачеше в смачканата в дланта си кърпичка, и изпита огромна погнуса. Значи са знаели какво прави Раян и въпреки това са го защитавали...

— Къде е Фреди? Какво сте му направили?

— Тук съм, Джо — разнесе се спокоен глас. — Добре съм.

Тя се обърна точно когато той влизаше през вратата зад гърба ѝ. Имаше малка цицина на челото, но иначе беше невредим. Спусна се към него, нежно обхвана лицето му с ръце и впери търсец поглед в очите му, сякаш не можеше да повярва, че е добре.

— Сигурен ли си? — повтаряше му непрекъснато. — Боже, сигурен ли си?

Той кимна и я притисна към себе си.

— Да, само няколко драскотини. Ами ти? Ранена ли си, Джо?

— Добре съм — продума несигурно.

Чуха Уолш да издава заповед семейство Гилбърт да бъдат отведени в полицейското управление в Тонтън за разпит. След това се приближи до Фреди и Джоана.

— Вие двамата добре ли сте? — попита той. — Учудих се, че ви намирам тук. Защо не казахте на никого, че ще идвате? Изобщо не ви бях включил в сметките — каза студено и гневно.

— А защо вие сте тук? — отвърна на въпроса с въпрос Джоана.

Седнаха на столовете, освободени от семейство Гилбърт, а инспекторът приседна върху масата. Пренебрегвайки я, погледна към главата на Фреди.

— Трябва да се погрижат за раната ви.

— Няма нищо, само драскотина.

Тя се наведе напред.

— Какво ви накара така изненадващо да решите да дойдете тук?
— повтори въпроса си.

Лицето на Уолш остана безизразно.

— Завчера колегите от управлението в Самърсет ни дадоха сигурна следа. Преди няколко седмици човек от селото докладвал в полицията, че в къщата в имението става нещо странно. Забелязали, че няколко нощи поред Раян Гилбърт стои на горската полянка в дъното на градината им и си говори сам. Знаели, че провеждаме издирване на майка ви в района на Гуент. Те естествено също разпознали къщата, нарисувана на онези писма, така че в крайна сметка събрали две и две — обясни той и погледна към Фреди. — Когато с хората ми видяхме колата ви в гората преди малко, реших, че и вие сте стигнали до същото заключение, но с други средства. Можехте да ни попречите да извършим ареста. И се изложихте на огромна опасност — добави сурово.

Джоана седеше смаяна и смълчана. Фреди заговори нападателно:

— Защо не казахте на Джоана нищо за това? Тя обърна света, за да разбере какво е станало с майка ѝ. Имате ли представа какво преживя?

— Най-напред трябваше да сме сигурни във фактите. Разберете, не можем да издаваме сведения, без да сме напълно уверени.

— Господин и госпожа Гилбърт също ли са замесени? — тихо попита Джоана.

— Според мен в началото — не — отвърна Уолш. — Само след като са разбрали какво е направил Раян, за да го защитят. Разполагаме с още две свидетелски показания. Едното е на чистач на прозорци. Работи около Кенсингтънбридж и бил болен, затова се обадил чак сега. Въпросната сутрин миел прозорците на къщата срещу дома на Ерик Уебстър и видял някакъв мъж, който отговаря на описанието на Раян, да се качва в автомобила веднага след майка ви и да опира нещо в гърлото ѝ. Малко след това колата потеглила. Шофирала тя. Вторите показания са на служител на бензиностанция на магистрала М4. Същия ден той видял как руса жена в тъмнозелен ягуар се опитва да се измъкне навън, но тъмнокос младеж я издърпал обратно на шофьорското място. Тогава си помислил, че става дума за семеен скандал.

Джоана и Фреди го гледаха и се опитваха да проумеят думите му. Всички, с изключение на сержант Чембърс и тримата местни полицаи, вече си бяха тръгнали и къщата беше зловещо притихнала след преживените бурни събития.

— След това осиновителите му разбрали какво е извършил — продължи Уолш. — Раян все се забърквал в разни каши още от осемгодишен. Дребни криминални прояви, а по-късно — по-сериозни обвинения за жестокост към животни. Когато Том и Кони Гилбърт разбрали, че подозираме нещо, направили всичко възможно да ни попречат. Боя се, че това е причината и за заплашителните обаждания по телефона.

Джоана застина и се зачуди какво ли още ще трябва да чуе.

— Но Джоана вече беше направила връзката между адресираните до майка ѝ писма, подписани с „P“, и тази къща — възрази Фреди.

Уолш кимна.

— Точно така. Но преди да се задействаме, трябваше да установим каква е връзката между Раян и Арабела Уебстър. Трябваше да има мотив за стореното от него, а когато човек от селото ни каза, че е осиновен от семейство Гилбърт, се поразровихме още малко — инспекторът млъкна внезапно и изпитателно погледна Фреди. — Не знам дали вие...

Джоана улови погледа му и тихо каза:

— Да, каза ми всичко. Освен това... — обърна се към Фреди — ... знаеше ли, че е родила, когато е била на петнадесет години?

Той поклати глава.

— Не съм чувал подобно нещо.

— Малко вероятно е да е казала на когото и да било — обясни Уолш.

— Как Раян е разбрал коя е истинската му майка? — попита Фреди.

Беше ред на Джоана да се намеси:

— Раян ми каза, че го изоставила, когато е бил на десет дни. Научил бил от Том.

Уолш кимна.

— Както и ние. Явно осиновяването е било уредено по частен път от баба ви, която държала майка ви на всяка цена да се отърве от

бебето. Семейство Гилбърт нямали нищо против да го вземат, защото искали да имат дете, а не можели.

„Горкото момче“, с болка си помисли Джоана. Криминалистът продължаваше да разказва:

— ... Явно е бил болезнено обсебен от Арабела.

— Както се вижда и от стаята горе — додаде Фреди.

Уолш кимна.

— А сега той вярва, че тя е с него — промълви Джоана.

— И какво ще стане? — попита Фреди.

Инспекторът се извърна, за да уважи мъката на младата жена.

— Вече открихме колата ѝ в един заключен гараж в задната част на къщата. Това беше доказателството, което ни даде основание да извършим ареста тази вечер. Остава само да отидем на мястото, където Раян всяка вечер е произнасял монолозите си.

Неделя, 7 ноември, на разсъмване

„Мамо! Какво ужасно нещо си направила!“

Джоана не можеше да заспи и бе изпълзяла от леглото. Загърна се в едно от допълнителните одеяла и застана до прозореца на хотелската стая, загледана в бавно събуждащия се град.

„Имаш ли представа какво си сторила? Как си могла да зарежеш детето си при семейство Гилбърт? Независимо какво ти е говорела майка ти. Изобщо ли не те беше грижа? Не искаше ли да разбереш как ще изглежда, когато порасне?“

Вчера, след като всичко приключи, се обадох на татко и го попитах... но той не знаеше нищо. Беше шокиран също като мен. Каза, че майка ти сигурно те е принудила да дадеш бебето за осиновяване. Твърдеше, че тя била много праволинейна и религиозна и не би ти позволила да направиш аборт. Но дори и да е така... Мамо, как си могла? Дори мисълта за това ме кара да се разплача.

И започвам да проумявам... както каза и Раян... че сигурно си щяла да го задържиш, ако си била омъжена. Това означава ли, че си задържала двете ни с Луиз, само защото не сме ти причинявали неудобство в очите на обществото? Щеше ли да изоставиш и нас, ако...

О, мамо, вече не мога да мисля за теб по същия начин. И това е най-лошото. Мога да свикна със знанието за това, което си направила... за да притежаваш красиви неща и да посещаваш приятни места. Мога дори да разбера защо си продавала наркотици на клиентите си... притискали са те... но не го одобрявам...

Ала това? Сега вече наистина имам чувството, че съм те изгубила. Точно както Раян през всичките тези години.“

— Скъпа? — долетя приглушен глас откъм леглото.

Джоана бавно се обърна.

— Здравсти, Фреди — каза му нежно.

— Какво правиш? Върни се в леглото, преди да си замръзнала.

Неделя, 7 ноември, сутринта

Мамо, всичко свърши, нали? Дългите ни разговори, вечерите, прекарани заедно под клоните на дърветата в дъното на градината... Бях толкова щастлив... за пръв път през живота си.

Не знам какво ще стане сега. Може би вече не ме интересува. Няма какво да очаквам, нали така?

Ти ме измами още в самото начало. Сега го осъзнавам. Никога не си ме искала. Срамувала си се от мен.

И все пак... беше ни хубаво заедно, макар и за кратко. Цял един живот, събран само в няколко седмици, ето какво беше.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вторник, 9 ноември, сутринта

Докато Джоана се готвеше да излиза за работа, позвъни инспектор Уолш. Каза, че незабавно трябва да се срещнат, и обясни:

— Искам да ви кажа какво става, преди да надушат медиите.

Тя усети как изстива, как стомахът ѝ се свива на топка, как тялото ѝ реагира на напрежението от последните няколко седмици, но умът ѝ отказва да приеме, че е възможно да има и по-лошо. Какво можеше да бъде по-лошо от онова, което вече се бе случило? Освен ако...

Беше осем и половина. Фреди беше отишъл на работа, но баща ѝ сигурно все още си беше у дома и закушваше с Виктория и Луиз, които се бяха върнали от Бретан предишната седмица.

— Татко? Аз съм, Джоана — каза в телефонната слушалка, когато се свърза.

— Здравей, миличка. Нещо не е наред ли? — попита той, защото мигом позна по гласа ѝ, че нещо се е случило.

— Не, всъщност не. Обади се инспектор Уолш и каза, че иска да се видим, а аз се напругам само като чуя гласа му. Мъчителни спомени. Но не смятам, че става дума за нещо сериозно.

— Искаш ли да дойда с теб?

Настъпи пауза, преди да му отговори:

— Би ли могъл, татко? Нямах ли нищо против? — направо преливаше от благодарност.

— Ще те взема след... петнадесетина минути. Става ли?

— Чудесно. Искам да ти разкажа и какво ще стане с „Арабела Дизайнс“. Ще си поговорим по пътя.

Джоана го чакаше на стълбите пред жилището си, когато Джереми се появи в доста старичкия си „Фолксваген Голф“. Седна на предната седалка до него и го целуна по бузата.

— Благодаря ти, татко. Само от мисълта отново да отида в полицията и да видя инспектор Уолш... Господи, няма ли най-сетне

всичко да свърши?

— Сигурен съм, че скоро ще свърши. Разкажи ми за компанията. Какво възнамеряваш да правиш?

— Немската фирма, с която беше говорила Елинон, отново се свърза с мен миналата седмица. Явно са следили събитията с помощта на пресата и ме попитаха дали нямам нужда от финансова помощ. Били впечатлени от списъка на клиентите ни и от ефекта, който сме произвели по време на Седмицата на модата в Лондон. В момента адвокатите и счетоводителите на мама уговарят сделката, а настоящите, ѝ спонсори обсъждат възможностите за сливане. Може доста да спечелят от него. Явно немската компания иска да назначи талантлив дизайнер и мениджър, който да управлява деловите въпроси за период от три години, а след това ще преценим какво да правим по-нататък. Това означава, че Роузи и момичетата ще запазят работата си, а компанията ще продължи да се нарича „Арабела Дизайнс“. След три години мога или да им я продам, или да поема бизнеса в свои ръце.

Джереми я погледна и си помисли, че е изминала много дълъг път. Вече не беше малкото безгрижно момиченце, а зряла жена, която бе приела мисълта, че майка ѝ е извършила множество фатални грешки през живота си.

— Струва ми се интересно предложение — каза той. — А ти какво ще правиш? Ще продължиш ли да завеждаш връзките с обществеността?

Джоана сведе поглед към ръцете си.

— Искам да се запиша в колеж по изкуствата — каза тихо.

Баща ѝ удари кормилото с ръка.

— Радвам се да го чуя. Браво на теб! Отдавна трябваше да се запишеш, както настоявах.

— Знам, татко — усмихна се тя. — Но... мама искаше друго и някак успя да направи отказа ми невъзможен.

— Знам — съгласи се той. Пристигнаха в полицейското управление тъкмо когато оттам излезе друга кола. — Но сега животът отново ти принадлежи, нали?

Инспектор Уолш изглеждаше доста добре. Поздрави ги приятелски и правеше впечатление на много спокоен — като човек,

който е постигнал целта си след изморително пътуване.

Настаниха се на столове пред бюрото му, а той зае мястото си от другата страна. Облегнат на лакти и с преплетени пръсти, се приведе напред и ги изгледа спокойно.

— Няма да увъртам — започна той. — Искрах вие първи да научите, че открийме госпожа Уебстър...

За един шеметен миг Джоана си помисли, че...

— Вчера следобед тялото ѝ бе открито заровено на полянката в дъното на градината на имението Роксуел.

Думите бяха изречени. В гърдите на Джоана се надигна странното усещане, че нещо внезапно е увехнало и е умряло.

— Патолозите я идентифицираха по зъбите. Според тях е починала преди около осем седмици — продължи Уолш с нарочно равен и делови тон.

Беше дреболия, но Джоана не можеше да я пропусне.

— Ами записите? Последният пристигна преди по-малко от три седмици. Би трябвало да е била все още жива.

Той я погледна състрадателно и каза:

— Според мен са направени няколко дни след отвличането ѝ, с цел да ви бъдат изпратени по-късно, за да мислите, че все още е жива. Раян Гилбърт е искал издирването да бъде прекратено и затова се е забавил с изпращането им — криминалистът погледна в бележките си и продължи: — Вече знаем, че той е бил в Лондон в деня, когато първата касета е била доставена на ръка в дома ви. Знаем и това, че на дванадесети октомври е трябвало да отиде с кола до Гуент, за да занесе нещо на сестрата на госпожа Гилбърт. Тогава е изпратил втория запис.

— Но защо майка ми му е съдействала? Защо е направила тези записи? На тях звучеше наистина щастлива, като че ли всичко е наред.

— Смятаме, че Раян ѝ е обещал да я освободи, ако се съгласи да запише посланията до вас — въздъхна Уолш. — Установихме, че я е държал заключена в собствената ѝ кола в гаража в продължение на няколко дни. Има следи, които показват, че се е хранила там — каза той и спря, като съзря болката в очите на Джоана.

— Призна ли нещо от това? — попита Джереми и му се искаше подробностите да бъдат спестени на дъщеря му.

— Като повечето психопати отрича всичко, държи се арогантно и се отнася към нас с пълно презрение. От друга страна обаче, Том и

Кони Гилбърт са решили да излязат на чисто и да ни сътрудничат. Сякаш изпитват облекчение, че най-сетне всичко това вижда бял свят. И двамата са разбрали какво е направил Раян, но твърде късно. Сгрешили са, като са се опитали да го защитят, но са го сторили, понеже са знаели, че е умствено неуравновесен. Както знаете, мъжът дори стигна до заплахите по телефона. Вече осъзнават колко заблудени са били. Жена му обича Раян по свой начин и смята, че тя е виновна за поведението му. Бил буйно дете, а пианството на Том не е помагало особено, защото прибягвал до насилие над момчето и му нанасял жестоки побои. Преди няколко години госпожа Гилбърт е преживяла тежка нервна криза. Според мен след нея просто е станала друг човек.

Джоана закри лицето си с ръце и се замисли колко различно е било собственото ѝ детство от това на брат ѝ. Питаше се дали нещата нямаше да се развият различно, ако майка им го беше задържала при себе си.

— Това е ужасно — промълви Джереми.

Уолш кимна.

— Чувствали са се виновни, защото Раян не е техен рожден син, и са се опитвали да го компенсират с отношението си, понеже са смятали, че той инстинктивно усеща липсата на майка си, но не го осъзнава.

— О, много добре го е осъзнавал — каза Джоана. — Знам как се е чувствал. Той ми го каза.

— Огромната им грешка е била, че не са му казали истината, когато е бил още малък, за да може да свиква с нея. Когато най-сетне научил, напълно откачил. Заявил, че са разбили живота му и че възнамерява да замине за Лондон и да живее с истинската си майка. От госпожа Гилбърт разбрах, че се е появил в офиса на Арабела, но тя безапелационно го изхвърлила. Явно се е върнал в Роксуел в ужасно състояние.

От очите на Джоана бликнаха сълзи.

— Това е толкова болезнено! Сигурно се е почувствал дълбоко наранен.

— Да — кимна Уолш и поразмести документите върху бюрото си, за да ѝ даде време да се съвземе.

— Значи е опрял нож в гърлото ѝ и я завел в Самърсет?

— Точно така. Всички знаем, че не е възможно тя да е отишла по собствена воля. Предишния ден от кухнята на Гилбърт изчезнал нож за рязане на месо. Патологът откри няколко малки разреза отстрани на гръдния ѝ кош, близо до сърцето, а също и на гърлото. Следите съвпадат с набраздяването на острието.

Джоана затвори очи и се опита да си представи дългото и мъчително пътуване на майка си с Раян, който я е заплашвал с проблясващото острие.

Не смееше да попита, но трябваше да узнае.

— И накрая... той я е намушкал с ножа, така ли?

Инспекторът стрелна баща ѝ с поглед и бавно поклати глава.

— Била е удушена със собствения ѝ шал — каза тихо.

— Боя се, че всички тези подробности ще се появят във вестниците, затова исках да ги научите преди това.

— Благодаря ви — немощно изрече Джоана.

— Това е трагедия за всички ви — продължи криминалистът. — Ако семейство Гилбърт не бяха такава неуравновесена двойка, може би щяха да успеят да предотвратят трагедията, но те до голяма степен са били привикнали с поведението на Раян и не са признавали дори пред себе си, че той е с разклатено умствено здраве още от малък. Освен това са имали огромни финансови затруднения и са се опитвали да продадат онази руина, но през последните седмици Раян твърдо настоявал да не я напускат. Вече знаем защо. От негова гледна точка истинската му майка е била там. Том Гилбърт се е напивал безпаметно всеки ден, а съпругата му... видяхте я, госпожице Найт. Тя се бои и от собствената си сянка — той се облегна на стола си и заключи: — Е, това е накратко. В крайна сметка Раян ще бъде съден като невменяем — инспекторът се усмихна за пръв път. — Преживяхте огромни трудности, Джоана, и се държахте изключително храбро. Надявам се да успеете да оставите този кошмар зад гърба си и да продължите да живеете живота си.

Тя не отговори. В главата ѝ се въртяха най-различни мисли. Но беше твърде късно, за да направи нещо за брат си, съсипан от собственото си безумство и убеден, че единственият начин да задържи Арабела при себе си е да я убие. Нея, най-обичното му същество...

Джоана хапеше вътрешната страна на бузата си до болка, за да овладее чувствата си. След това се изправи.

— Благодаря ви за всичко — каза тя и се пресегна през бюрото, за да се ръкува с Уолш.

— Ще се оправите — увери я той, стана и заобиколи писалището си. — Сигурен съм. Вие сте силна жена — вгледа се в нея с неподправено възхищение. — Помнете, че в екипа ни има прекрасни психолози, ако имате нужда да се посъветвате с някого.

— Благодаря ви — каза му отново.

Джереми и Уолш също си стиснаха ръцете, след което баща и дъщеря напуснаха кабинета.

Когато излязоха на улицата, той обгърна раменете ѝ.

— Да те закарам ли у дома, миличка? Или смяташ да ходиш на работа?

— Нито едното, нито другото, татко. Искам да отида при Ерик и да се уговорим какво ще правим. Нали двамата с Виктория казахте, че сте готови да поемете грижите за Луиз сега, когато мама е мъртва.

За пръв път наричаше нещата с истинските им имена. Погледна баща си, обзета от внезапен ужас.

Той я изгледа успокоително, без да трепне. Беше приел този факт още преди седмици.

— Не сме „готови“, а искаме да го направим. Копнеем за това — поправи я нежно. — Обичаме детето и при нас то ще има истински дом. Надявам се Ерик да се съгласи. Той непрекъснато пътува, за да изнася лекции. Луиз се нуждае от майчински грижи и от сигурност.

— И от Каспър — добави Джоана. — Винаги е искала да има куче.

— Каспър, да. Но се опитай да убедиш баща ѝ, че не искаме да му я отнемаме. Ние, разбира се, лично ще поговорим с него, но го увери, че ще може да я вижда по всяко време.

— Добре, татко, ще му кажа — прегърна го и го целуна по бузата. — Благодаря ти, че дойде с мен днес. Ще ти звънна по-късно.

Тя махна на едно минаващо такси и му даде адреса на Ерик.

Госпожа Холмс отвори вратата. Като видя кой стои на прага, изражението ѝ стана враждебно.

— Добро утро, госпожо Холмс. Бих искала да разговарям с професора, моля. Той вкъщи ли е?

— Ще отида да го попитам — остро отвърна икономката и затръшна вратата пред лицето ѝ. След няколко минути се върна и неохотно каза: — Професорът е в кабинета си. Зает е, но каза, че ще ви приеме.

Джоана прекоси познатия праг на някогашния си дом и инстинктивно усети отсъствието на онази оживена атмосфера, която майка ѝ бе създавала, докато живееше тук. Сега дори въздухът беше някак застоял, сякаш някогашните обитатели бяха изсмукали и всичкия кислород от него. Декоративните аплици по стените бяха изключени, за да се пести електричество, и никъде не се виждаха свежи цветя.

Ерик седеше зад масивното си бюро, загърбил прозореца към градината. Когато тя влезе, той вдигна поглед, но не се изправи. Както винаги, видът му беше безукорен, сякаш беше излъскан и огладен, изчеткан и пригладен от глава до пети.

— Добро утро, Ерик — поздрави го Джоана, вече съвсем различна от някогашната му заекваща доведена дъщеря.

— Да? — лицето му беше восъчнобледо, а очите — малки и лъскави. — Какво искаш?

— Не искам нищо, Ерик — отвърна му учтиво, като възприе дипломатичния тон на инспектор Уолш. — Дойдох да ти съобщя, че са открили тялото на мама, преди да го научиш от вестниците.

Той видимо се напрегна.

— Е, и?

— Арестували са мъжа, който я е убил.

— Забележително — саркастично подметна професорът. — Предполагам, че вече са осъзнали грешката, която допуснаха, като ме арестуваха.

Тя го изгледа спокойно.

— Точно това означава и аз много съжалявам за случилото се.

Бившият ѝ пастрок вирна брадичка и изпъна шия над гладката си бяла яка.

— Предполагам, че е бил някой от предишните ѝ любовници.

— В действителност е бил синът ѝ.

Ерик се втрещи. Всяка черта на лицето му излъчваше удивление.

— Синът ѝ ли? — повтори глуповато.

— Дълга история, но не затова съм тук. Исках да поговорим за Луиз. Двете с Виктория се върнаха в Лондон. Тя много иска да те види

и ако ти нямаш нищо против, ще уредим да прекара при теб известно време в най-близко бъдеще. Ти и посещенията ѝ тук наистина ѝ липсвахте.

Лицето му омекна и се зачерви. За момент Джоана имаше усещането, че Ерик ще се разплаче.

— Да... да... — заекна той, — когато поиска. Ще бъда в Оксфорд до четвъртък, но след това... — гласът му заглъхна, после тревожно се намръщи.

— Имаш ли нещо против, през останалото време Луиз да живее с баща ми и Виктория? Те и двамата я обожават, нямат собствени деца и тя ще бъде много щастлива с тях. По-щастлива, отколкото с мен, защото скоро ще постъпя в колеж по изкуствата. Но аз също често ще се виждам с нея и ще я наглеждам. Смятам, че е на възраст, когато има нужда от непрестанно присъствие до себе си, от майчина грижа — Джоана замълча и нарочно подчерта по-скоро бъдещата роля на Виктория в живота на сестра ѝ, отколкото тази на Джереми. Видя, че професорът доста се е разчувствал, и добави меко: — Освен това ще бъде и с Каспър, техния териер, към който много се е привързала.

Ерик кимна и тя за пръв път забеляза някаква уязвимост в погледа му.

— Да — повтори той. — Притеснявах се за бъдещето на Луиз. Не съм подготвен да се грижа за едно дете пълноценно — замълча и добави: — Но не може да става и дума за осиновяване, нали? Няма да допусна това да се случи.

— Изобщо не става въпрос за подобно нещо — твърдо каза Джоана. — Освен това Луиз все още не знае за тези ни планове. За нещастие ѝ е попаднал някакъв английски вестник, докато с Виктория пътували за Сейнт Мало, и вече знае, че мама е убита. Искахме да скрием това от нея и затова я изпратихме в Бретан, но рано или късно щеше да узнае. Сега, след като се потвърди... — гласът ѝ позаглъхна и тя дълбоко пое въздух, преди да продължи: — Смятам, че се надява Виктория да продължи да се грижи за нея, но непрекъснато пита за теб.

Ерик се изправи и погледна към градината, чието великолепие бе възстановено от професионална фирма за озеленяване след разкопаването ѝ от полицията.

— Обяд в неделя може би? Би ли могла да я доведеш?

— Ще бъде чудесно. Тя ще е във възторг.

Той се поколеба, сякаш се канеше да каже нещо, но не беше съвсем сигурен дали трябва. Джоана също се подвоуми. Никога не го бе харесвала, никога не се бе разбирала с него, но той беше баща на сестра ѝ. Щеше да им се налага да се виждат и в бъдеще. Колкото по-сърдечни бяха отношенията им, толкова по-добре за всички.

— Какво има, Ерик? — попита го меко.

— Онази кавга... с Арабела в деня, когато изчезна... — подхвана, избягвайки погледа ѝ.

— Да?

— Истина е. Скарахме се ужасно. Тя ме замери с една ценна бронзова статуетка. Разбира се, от гледна точка на полицията това изглежда доста подозрително. Но ставаше дума за Луиз — погледна я.

Като вземеше предвид онова, което бе открила за покойната си майка през последните няколко седмици, Джоана можеше да прояви към него разбиране, ако не и нещо повече.

— Какво за Луиз?

— Арабела ме заплаши, че никога вече няма да я доведе. Каза, че дори няма да ми позволи да я виждам, ако не платя огромната ипотека, която бе направила, независимо че без всякакви спорове ѝ бях дал парите за купуването на апартамента. Освен това поиска по още петдесет хиляди лири годишно, освен седемдесетте хиляди, които вече ѝ давах. Аз нямам тези пари, Джоана, но тя настоя. В противен случай щяла да ми отнеме детето. Изгубих самообладание и ѝ се разкрещях, признавам... тя изхвърча от къщата... и това е.

— Да, разбира се — бавно каза Джоана. — Докато говорим за това, Ерик, майка ми е написала завещание, в което оставя всичко на нас двете. Ако нямаш нищо против, бих искала да продам апартамента и да вложа парите в попечителски фонд за Луиз.

— Но това е прекалено щедро, Джоана!

— Не е — усмихна се тя. — Просто искам да започна на чисто. Така искам.

— Добре, много добре. Браво на теб!

Той я изпрати до вратата и за пръв път ѝ се усмихна с искрена топлота. На излизане от кабинета видяха госпожа Холмс — припряно лъскаше масата в хола, която явно бе лъсната вече сутринта.

— Обяд в неделя, госпожо Холмс — обяви Ерик. — Печено пиле и пълна гарнитура. Луиз ще дойде да ме види.

Четвъртък, 11 ноември, следобед

През последните два дни медиите направо полудяха от вестта за откриването на трупа на Арабела. Фактът, че убиецът е собственият ѝ син, пазен в дълбока тайна, превърна новината в сензация и тя вече бе на първите страници на всички издания.

Джоана не искаше да чете вестниците, които се престараваха по типичния за тях начин, а редакторите с радост се възползваха от възможността да запълнят страниците си с всякакви материали за Арабела Уебстър, независимо дали имаха отношение към случая или не.

Докато изцеждаха историята по всевъзможни начини, за да подмамят повече читатели, привличаха и множество експерти, които да изкажат съображенията си. Публикуваха се статии от психиатри и психолози, изследващи ефекта от осиновяването, приемането или изоставянето на деца.

Снимките на Арабела в цялата ѝ лъскава прелест контрастираха с фотографиите на Раян през различни периоди от живота му — като хлапе, седнало на стълбите на къщата в имението Роксуел, или като напусен юноша сред съучениците си.

Навсякъде той изглеждаше слаб, недорасъл и мрачен — типичен аутсайдер в групата. Момче, отхвърлено от истинската си майка, което така и не бе приело мисълта за осиновите си. Всеки бързаше да изкаже мнението си за „самотниците“, за хората с „ниско самочувствие“ и за децата, „несигурни още от раждането си“.

Твърде нашироко се спекулираше и с алкохолизма на Том, и с нервния срив на Кони Гилбърт, продиктуван от неспособността ѝ да се справи с положението.

Критиките не подминаваха и жертвата. Обстойно се дискутираше „талантът ѝ като моден дизайнер“, но някои статии обрисоваха Арабела като егоцентричка, загрижена единствено за имиджа си.

Особено интересно бе едно интервю на Кони Гилбърт в „Дейли Телеграф“. Тя бе напълно оневинена във връзка с убийството и

можеше спокойно да разговаря с журналисти.

„Майката на Арабела дойде при нас, след като открила, че петнадесетгодишната ѝ дъщеря е бременна. Беше възмутена и разстроена от този факт. Следваше някакъв свой предвзет морал и поради религиозните си убеждения не одобряваше абортите. Беше накарала Арабела да смята, че е извършила изключителна низост. Собствената ѝ майка ѝ внушаваше, че заслужава да живее в канавките. Доколкото разбирам, сексът е бил забранена тема в семейството и на него се е гледало като на нещо срамно и осъдително.

Според мен Арабела се чувстваше омърсена и беше дълбоко засегната от това, че е принудена да изостави детето си. Мисля, че това я е накарало още от най-ранна възраст да граби с пълни шепи единствено за себе си, за да компенсират загубата на Раян. Когато на следващата година майка ѝ почина, а баща ѝ я последва малко след това, Арабела просто е изтрила от паметта си цялата случка и е започнала да се самоунищожава, макар отстрани нещата да са изглеждали другояче.“

По-нататък статията цитираше заключителните думи на Кони: „Арабела е изливала вътрешното си усещане за загуба и безполезност върху всички останали. Използвала е и е наранявала хората и е прегазвала всеки, изпречил се на пътя ѝ. Станала е алчна и ненаситна едва ли не като отмъщение за онова, което ѝ е причинил животът. Мъчно ми е за бившите ѝ съпрузи и за останалите ѝ деца. Но най-ми е болно за Раян.“

Беше статия, която Джоана се почувства длъжна да прочете, и най-сетне в главата ѝ се наместиха и последните парченца от пъзела.

Написаното ѝ помогна да осъзнае тъмните и светлите страни от характера на майка си, фатално наранените ѝ чувства от страна на собствената ѝ майка, когато е била още девойка и е била бременна с Раян, и ужасното наследство, което е оставила в сърцата на хората, чийто живот е бил белязан от присъствието ѝ: Джереми, когото бе напуснала след четири години брак; Ерик, за когото се бе омъжила заради парите му, а след това безцеремонно бе зарязала; Луиз, чието семейство беше разбито; и Елинор, която бе най-жестоко оскърбена и унижена от всички тях.

А Джоана? По устните ѝ се разля усмивка. Тя имаше Фреди. И баща си. И най-сетне щеше да се запише в колеж по изкуствата. В

крайна сметка може би не бе наранена толкова дълбоко.

— Един човек настоява да те види — съобщи Алис, която влетя в кабинета на Джоана. — Долу е, в магазина. Казах ѝ, че не приемаш никого, обаче...

— Журналистка ли е? — прекъсна я Джоана. — Кажи ѝ, че не се срещам с никакви журналисти.

Момичето поклати глава.

— Казах ѝ, но тя стана извънредно груба и категорично отрече да е журналистка. Отказва да си тръгне. Мисля, че тръгна подире ми по стълбите.

— Как се казва?

— Госпожа Андрюс.

Джоана се смая, облегна се на стола си и затвори очи. Майката на Елинор. Какво искаше, по дяволите?

— Да се върна ли да я попитам за какво става въпрос? — реши да ѝ помогне Алис, защото името не ѝ говореше нищо.

— Благодаря, но най-добре да отида лично. Вероятно ще се опита да обвини мен за нервната криза на Елинор.

Изправи се, приглади с длан черните си панталони и изпъна сакото си.

Госпожа Андрюс, дребна и злонравна жена на около седемдесет години, седеше на крайчеца на едно кресло в ъгъла на магазина. Лицето ѝ беше набраздено от дълбоки бръчки. Носеше обикновено черно палто, а косата ѝ беше подстригана извънредно късо.

— Добро утро — учтиво я поздрави Джоана. — Разбрах, че искате да ме видите. За какво става въпрос?

Тъмните ѝ очи свирепо се втрениха в нея и ѝ напомниха за очите на Елинор.

— Нима семейството ви не ни навреди достатъчно вече?

Джоана остана права.

— Извинете, но нямах друг избор, освен да помоля Елинор да напусне.

— Не говоря за горката Елинор, макар че Бог знае как майка ви превръщаше живота ѝ в истински ад в продължение на години...

— Можела е да напусне. Никой не я е принуждавал да остане.

— Не можеше да напусне! Елинон обичаше работата си, тя означаваше много за нея. Освен това тя изобщо не подозираше какво представлява Арабела в действителност — остро възрази възрастната жена.

Джоана я погледна право в зловните очи и каза:

— Напротив, имаше ясна представа.

— Не е вярно. Беше издигнала майка ви на пиедестал. Смяташе, че е забележителна. Беше готова на всичко заради нея, а какво получи в замяна? Арабела я използваше така, както не се осмеляваше да използва никого другото. Елинон не знаеше и половината от истината, защото така и не ѝ я казах. Нямахте представа колко страдам. Изобщо не разбра защо се самоуби баща ѝ — смяташе, че се дължи на депресията му. Не разбра какво съсипа и собствения ми живот.

Джоана се смая и усети да я побиват тръпки. Мислите ѝ се завъртяха във вихрен поток.

— Не знам за какво говорите — каза отбранително. — Майка ми и дъщеря ви са учили в едно училище, но не са били в един и същи клас, защото Елинон е с две години по-голяма, а мама не е познавала нито вас, нито съпруга ви.

Но госпожа Андрюс не я слушаше. Беше като навита играчка и устата ѝ не спираше да плещи:

— От двадесет и пет години знам какво представлява Арабела и сега най-сетне си получи заслуженото. Справедливостта възтържествува... при това от ръката на собствения ѝ син. Какъв подходящ финал за живота на една мръсница! — добави тя с горчиво тържество.

Джоана се пресегна към облегалката на близкия стол и я стисна с две ръце. Внезапно тихата приемна се нажежи от напрежение. На улицата отпред видя неколцина фотографи, които от време на време надничаха през стъклените витрини и явно се надяваха да се докопат до поредната сензация, за да продължат да раздухват историята.

— Няма да ви позволя да говорите за майка ми по този начин. Тя е мъртва, а случилото се няма абсолютно нищо общо с вас. Бих искала да напуснете.

— Има общо с мен и още как! — внезапно кресна възрастната жена. — Нито веднъж ли не се запитахте кой е бащата на Раян? Арабела прелъсти съпруга ми, когато беше на петнадесет години!

Случи се на спортния празник на училището. Отидохме да гледаме Елинор. Бях до тоалетната и на връщане чух някакъв шум от една от спалните — замълча, а лицето ѝ стана тебеширенобяло от спомена за преживяната трагедия. — Хванах ги на място — Хюго и Арабела. Но толкова се засрамах, че се измъкнах навън и не казах на никого. Когато след няколко седмици Арабела разбра, че е бременна, беше изхвърлена от училището. Научих за това от Елинор. И тогава... Хюго се самоуби.

Джоана стоеше неподвижна, гадеше ѝ се и нито за миг не се усъмни, че казаното от госпожа Андрюс е истина. Какво ѝ беше казала Елинор? „Арабела непрекъснато флиртуваше с бащите на момичетата по време на спортните празници, но най-вече с моя... Изсмия ми се в лицето, когато ѝ признах, че я обичам.“ Внезапно Джоана осъзна с болезнена яснота истината за случилото се тогава и безмилостната жестокост, която майка ѝ беше проявила.

— Арабела лиши мен от съпруг, а Елинор — от баща — заяви госпожа Андрюс. — Някак си успя да омагьоса Хюго. Той направо беше изгубил ума си по нея.

„Успяла е да омагьоса и дъщеря ви“, горчиво си помисли Джоана, но не каза нищо. Иронията на положението внезапно ѝ се стори свършено разбираема.

Дали изобщо някога щеше да успее да опознае майка си напълно? Нима Арабела бе имала способността да омагьосва всички, които бяха общували с нея? Погледна госпожа Андрюс и си спомни за горкия Раян, лишен от разсъдък.

— Съжалявам — промълви простичко. Какво повече би могла да каже?

Издание:

Уна-Мери Паркър. Коварно отмъщение

ИК „Хермес“, Пловдив, 2002

Редактор: Ивелина Йонова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 954-459-978-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.